

Raymond F. Jones

CREIERELE CIBERNETICE

Cuvintele nu erau suficiente. Ar fi trebuit să găsească o cale de a le arăta durerea, agonia şi disperarea victimelor ciberneticii.

Raymond F. Jones

Creierele Cibernetice

ÎŞI RECAPĂTĂ ÎNCET CONŞTIINŢA. APOI, JOHN WILKINS ÎŞI AMINTI.

Fusese ucis într-un accident de maşină, la munte. Şi acum era un creier, un creier cibernetic de control. Îşi închipui cortexul dezgolit al creierului său, o chestie cenuşie, ridată, străbătută de capilare. Aceasta era întruparea lui. Restul fusese înlăturat. Rămăsese doar centrul gândirii.

Dar toată lumea ştia că creierele cibernetice nu erau însufleţite.

Îşi dădu seama cu groază: ATUNCI CUM PUTEA FI ÎN VIAŢĂ?

CAPITOLUL I

Era întuneric, tăcere şi nimic familiar; dar era în viaţă, şi asta era bine.

Nu avea niciun drept să rămână în viaţă. Maşina se rostogolise pe panta de trei sute de metri de la Canion Cliff şi căzuse în râul de dedesubt. Îşi amintea hurducăturile care parcă nu se mai sfârşeau, impactul zgomotos, violent, apoi scufundarea din ce în ce mai rapidă, bulele de aer…

Îşi amintea căderea finală. Fusese conştient, chiar şi la sfârşit, când spuma strălucitoare a râului inundase maşina şi îi rupsese de lume cu răceala ei.

Şi Martha – mireasa lui timp de patru ore. Pe la jumătatea pantei îşi pierduse conştiinţa. Îşi amintea expresia de pe chipul ei: nu era rănită, nu sângera – era doar palidă şi ţinea ochii închişi.

Încercă s-o strige, să-i rostească numele, dar gura lui nu răspundea. Ochii lui nu reacţionau la lumină. Nu auzea nimic.

Simţea o durere difuza; era atât de puternică, încât nu-şi dădea seama ce anume îl doare. Fiecare nerv, de la extremităţile degetelor până la creier, semnala durere. O durere ca aceea provocată de cuţit sau de foc, durerea provocată de unelte ascuţite şi încinse.

Se gândi că fusese sedat. Nu ar fi trebuit să fie conştient în momentul acela, dar durerea înfiorătoare era mai puternică decât drogurile.

Simţea că toate canalele nervoase din trupul lui depăşiseră demult limita maximă de rezistenţă. Nu mai puteau purta alte informaţii către creierul lui, indiferent câţi stimuli i-ar fi bombardat celulele îndepărtate din corp.

Iar creierul lui nu mai putea recepţiona altceva. Canalele raţiunii erau blocate de mesaje ale isteriei.

Şi totuşi, o parte din el părea capabilă să gândească. Părea capabil să speculeze şi să evalueze stricăciunile din trupul şi din mintea lui.

Abia când s-a gândit la Martha micul sanctuar în care raţiunea mai funcţiona încă a fost pe punctul să se prăbuşească.

Se gândi că era în spital. Probabil că cineva văzuse

accidentul. N-a stat mai mult de câteva minute în maşină, altfel s-ar fi înecat.

Dar de ce nu venea nimeni?

Încercă din nou să strige. La început, buzele lui refuzară să asculte. Îşi concentră toată puterea şi reuşi să articuleze numele soţiei lui.

— Martha! *Martha...*

Ea nu era acolo, se gândi el. Fusese şi ea rănită, poate murise. Putinele celule ale raţiunii din creierul lui se împuţinară şi mai mult la gândul acesta.

Încercă să pipăie cu mâinile în lateral ca să vadă dacă stătea pe un pat. Nu-şi dădea seama. Canalele nervoase, suprasaturate de durere, nu-i puteau transmite dacă stătea pe un cearşaf sau pe piatră. Ridică braţele în aer. Nimic. Dar cu sistemul lui senzorial atât de şubred nici măcar nu era sigur că reuşise să-şi mişte mâinile.

Se forţă şi strigă iar:

— Soră!

Nu auzi niciun răspuns, nicio voce liniştitoare. Nu auzea absolut nimic – doar amintirea sunetului. Surzise, se gândi el.

Şi orbise. Încercă să-şi simtă ochii, dar nu-şi dădea seama dacă erau bandajaţi sau nu.

Zăcu aşa mult timp, încercând să-şi perceapă respiraţia, bătăile inimii. Nu simţea absolut nimic.

Parcă ar fi fost prizonier într-un cadavru. Nu s-ar mai putea întoarce la Martha aşa, o grămadă de carne fără simţuri, fără reflexe, în interiorul căreia mai trăia încă sufletul. Îşi dorea să fi rămas în râu. Ar fi fost mai bine dacă murea acolo. Dar acum nu voia să moară, indiferent cât de mutilat era trupul lui.

Doar că nu se mai putea întoarce la Martha. Îşi dorea ca fata să nu-l mai vadă niciodată, să nu ştie nimic despre ce i s-a întâmplat.

Se întrebă cât timp trecuse de la accident. Cum ar fi fost dacă nu s-ar fi întâmplat catastrofa? Fratele Marthei, Al, le oferise intimitatea cabanei lui de la munte pentru luna de miere. Tocmai mergeau spre cabană când maşina a derapat şi a căzut peste parapet.

Acum ar fi trebuit să fie pe lac, în barcă, în faţa cabanei. Ar fi fost lună plină; părul Marthei ar fi strălucit în lumina argintie.

Plănuiseră o cină la lumina focului de tabără, pe malul lacului.

„Dacă se arde mâncarea sau dacă intră puţin nisip în ea, o să am o scuză... N-o să poţi să te plângi că ai făcut indigestie de la prima masă gătită de soţia ta...”, glumise ea.

N-o să mai guste niciodată din mâncarea făcută de Martha.

Încercă să doarmă, să alunge din minte gândurile, amintirile şi junghiurile de durere, dar nu reuşi. Îşi dorea să i se mai administreze o doză de sedative.

Senzaţiile din trupul lui păreau să devină din ce în ce mai acute şi indefinite. Nu ştia sigur dacă avea ochii deschişi sau închişi.

Gemu tare, simţind explozia durerii acumulate în el. Era singur şi speriat, ca un băieţel pierdut în întuneric.

Urlă când agonia ajunse la apogeu. Această ieşire îi cutremură fiinţa, alimentând groaza şi durerea ca un foc devastator.

După o vreme, când criza luă sfârşit, se simţi eliberat parţial de haos şi de frică. Mintea îi era acum cuprinsă de calm, după furtuna care avusese loc în interiorul lui. Se gândi că putea să doarmă.

Dar somnul nu venea. Încercă să-şi blocheze activitatea neobosită a creierului. Încercă să alunge amintirile şi gândurile.

Nu reuşea să adoarmă.

Se străduia ca şi cum ar fi vrut să obţină un obiect tangibil, pe care l-ar fi preţuit mai mult decât orice altceva, dar somnul nu reuşea să depăşească barierele minţii lui.

Panicat, cedă în cele din urmă şi începu să strige, să urle: „Ajutor! Să vină cineva!” Spera să vină vreo asistentă, să-l sedeze ca să poată dormi. Simţea că înnebuneşte.

Oricum, ce fel de spital era ăsta – unde nu-i dădea nimeni nicio atenţie? Încercă să se gândească unde l-au dus.

Pe drum, el şi Martha trecuseră prin oraşul Dixon. Era un spital micuţ acolo. Sau l-ar fi putut duce înapoi la Warrenton, centrul industrial unde locuia şi unde muncea. Da, mai degrabă acolo l-au dus...

Oricum, s-ar fi aşteptat să fie îngrijit mai bine, indiferent de spital.

Şi totuşi, poate îl ajutau, într-adevăr. În starea lui aproape inconştientă n-avea cum să-şi dea seama. Poate că i se administraseră o grămadă de sedative. Oricum nu le simţea din cauza durerilor înfiorătoare.

Îşi închipui că închide ochii. Îşi imagină că trage o cortină de linişte peste gânduri şi amintiri, şi reuşi să se calmeze puţin. Simţea ceva asemănător cu odihna; dar nu adormi.

Nu putea măsura trecerea orelor şi a zilelor, dar simţea că trecuse mult timp de când era prizonier în propriul trup.

Acesta era singurul mod în care se putea defini. Durerea părea să pălească – nu ca o vindecare, ci ca şi cum canalele nervoase şi-ar fi epuizat resursele din cauza intensităţii acesteia. După calmarea durerii însă apăru o senzaţie de uşurare.

Zăcea liniştit, orb, surd şi lipsit de simţuri; se gândi că era ţinut în viaţă prin perfuzii, dar nu le percepea.

Percepea doar gânduri disparate şi amintiri.

Încercă să marcheze zilele pe un calendar imaginar. Ştia că e absurd, că ceea ce presupunea el că e o zi putea fi doar o oră în realitate. Dar încercă s-o facă.

Conform calculelor lui, era în a cincea zi de întuneric şi tăcere, când observă o schimbare.

Lumină. Era aproape imperceptibilă, sau poate că nervii lui optici erau prea amorţiţi. Au răspuns violent la primul stimul care le-a bombardat terminaţiile senzoriale.

Aproape a ţipat de bucurie la această primă percepţie. Parcă era lumina palidă a lunii pe un cer de noapte înnorat. Dar era lumină.

O urmări crescând în intensitate, atât de încet încât se întreba uneori dacă exista într-adevăr vreo schimbare. După câteva zile deveni mai strălucitoare, mai cuprinzătoare, mai clară şi se transformă încet într-o imagine.

Când percepu o mişcare vagă îşi dădu seama că într-adevăr îi revenea vederea. Părea să fie chipul unui bărbat, dar nu putea să-l recunoască.

Şi apoi totul dispăru, ca şi cum ochii i-ar fi fost bandajaţi. Se întrebă ce nu fusese în regulă. Punea întrebări, dar aceeaşi tăcere impenetrabilă îl sufoca. Nu primea niciun răspuns. Nu auzea niciun sunet.

După o zi, lumina reveni – la fel de brusc cum dispăruse. Dar de data aceasta era clară şi puternică; vedea la fel de bine ca înainte de accident.

Chiar în faţa lui văzu o faţă familiară şi prietenoasă: Al Demming, fratele Marthei – Dr. Albert Demming, cunoscutul

cibernetician. Îl privea direct în ochi şi avea o expresie preocupată.

— *Al!* strigă el. Al, spune-mi ce s-a întâmplat! Martha e rănită? Al – *Al,* mă auzi? Al, uită-te la mine! Spune-mi ce s-a întâmplat cu Martha!

Deja urla cât putea, dar Albert Demming se îndepărtă ca şi cum nu auzise nimic – ca şi cum nici măcar nu l-ar fi văzut.

Al! Nu pleca! Vorbeşte-mi. Spune-mi…

Încercă să se întoarcă, să urmărească din priviri silueta bărbatului. Nu putea; putea doar să privească drept în faţă, nereuşind să mişte măcar pupilele.

Pentru o clipă, disperarea ajunse iar la apogeu. Paralizie – paralizie atât de totală încât îi afectase toţi muşchii, chiar şi cei ai ochilor. Dar putea să vadă. Îi reparaseră ceva la ochi. Dacă reuşiseră asta, puteau să-i vindece şi muşchii paralizaţi. Asta însemna că munceau, că îl ajutau.

Nu înţelegea atitudinea bizară a fratelui Marthei. Nu credea că aşa recomandase medicul. Poate că-i spusese lui Al să nu-l deranjeze. Poate că de aceea plecase aşa, fără să-l bage în seamă.

Al venise pentru că Martha voia să ştie ce se întâmplase cu el. Da, asta era, hotărî el. Acest gând îl linişti puţin. Avea o dovadă palpabilă că ea trăia şi era în siguranţă.

Apoi se concentră asupra priveliştii din faţa lui. Era un obiect ciudat, un panou imens, acoperit de inscripţii, aparate de măsură şi leduri. Citi inscripţiile. Erau formule chimice. Era chimist, aşa că le înţelegea. Înţelegea procesul biochimic complex şi complicat pe care-l descriau. Îl studiase şi el, înainte de accident.

Încet-încet, creierul lui fu cuprins de teroare în timp ce el se holba la panoul pe care nu putea să-l ignore. Îi scăpă un urlet de groază.

Acum ştia unde se află.

Nu era la spital.

Urla fără încetare, nu se putea stăpâni. Abia când îşi pierdu cunoştinţa încetă să urle.

CAPITOLUL II

Dr. Albert Demming era un bărbat blond, masiv, cu ochi uimitor de albaştri. Ca inginer cibernetician şef nu era de datoria

lui să supravegheze personal o instalaţie individuală de control, dar General Biotics era un caz aparte.

Nici Thornton Henniger, administrator-şef peste General Biotics nu era cu nimic mai prejos. Era la fel de înalt şi solid – iar antipatia dintre cei doi era reciprocă.

Stăteau pe balconul îngust al camerei de control, cu spatele spre geamul care dădea spre uzina imensă. În centrul camerei, în faţa lor, era instalaţia centrală de control, cu pereţi de sticlă sterili. Exact în centrul acestei instalaţii, printre aparate şi instalaţii, pe un piedestal, era o cutie de platină de numai treizeci de centimetri pătraţi.

Bărbatul se uita fix la această cutie.

— N-am ştiut… până ieri, spuse Demming. De aceea te-am sunat Nu pot împiedica asta ţinând cont de contractele pe care le are Institutul şi pe care le-au semnat John şi Martha. Dar tu, ca administrator, mi le poţi încredinţa mie. Îţi garantez că le voi asigura o instalaţie cel puţin la fel de bună. Mi le dai mie?

Henniger îşi scoase trabucul dintre dinţi.

— Am aşteptat cinci ani astfel de contracte. De ce să renunţăm la ele acum? Institutul nu este obligat să renunţe la niciun contract decât dacă aşa vor semnatarii. Dar au murit. Nu ai niciun drept asupra lor. Şi oricum, vorbeşti ciudat pentru un cibernetician.

— Ba am toate drepturile, spuse Al cu voce joasă. Femeia a fost sora mea. John Wilkins era soţul ei. Au murit acum opt zile, în luna lor de miere.

Henniger privi chipul încordat al lui Demming.

— Nu ai niciun drept, repetă el. Îmi pare rău pentru pierderea suferită. Ştiam de Martha şi John Wilkins, dar nu ştiam ce legătură au cu tine. Credeam că Institutul va trimite pe altcineva în condiţiile acestea – dar presupun că dimensiunile şi unicitatea instalaţiei necesitau atenţia ta personală.

— Ştii povestea uzinei, continuă Henniger. Biochem îşi doreşte demult să centralizeze producţia biotică într-o singură uzină, controlată cibernetic. Până acum a fost imposibil din punct de vedere matematic. Am descoperit în fine soluţia prin cuplarea a două unităţi.

— *Eu am* descoperit soluţia, interveni tăios Al. A fost teoria *mea* prin care am demonstrat că se poate construi o asemenea instalaţie. Eu am dovedit că se poate. De aceea mă aflu aici. De

aceea sunt autorizat să afirm că pot garanta o instalaţie echivalentă dacă îmi dai mie contractele. Martha a fost sora mea, iar John mi-a fost coleg de şcoală. Am toate drepturile pentru că dacă nu eram eu, tu munceai încă la fabrica de duplicate.

Henniger îl privi pătrunzător, cu ochii îngustaţi.

— Nu ai niciun drept, repetă el.

Pronunţase apăsat fiecare cuvânt, ca o lovitură de pumn.

— Înţeleg, spuse Al aproape şoptind.

— Sunt convins că înţelegi *cu adevărat.* Cred în continuare că Institutul ar trebui să găsească pe altcineva în locul tău. Sentimentalismul de care dai dovadă nu le încălzeşte cu nimic pe rudele tale – şi nici pe tine, de altfel. În plus, îmi face rău mie. Aspectul tehnic al muncii tale va fi afectat şi dacă detectez vreo dovadă de acest fel voi cere Institutului să te înlocuiască. Sunt sigur că Institutul nu va fi deloc încântat să afle de propunerea pe care tocmai mi-ai făcut-o.

— Aspectul tehnic al acestei instalaţii va fi adecvat, spuse Al încet.

— Bine. Atunci nu mai vorbim de probleme sentimentale. Nu mai vreau să aud nimic despre această separare de care ai pomenit mai devreme. Nu am mai văzut o instalaţie nouă până acum. O separare mi se pare periculoasă. Dacă s-a întâmplat o dată, de ce nu s-ar putea repeta?

Henniger îl privi atent pe Al, încercând să depisteze pe chipul acestuia cel mai mic semn de renunţare, dar ochii ciberneticianului nu trădau emoţiile zguduitoare care-l copleşeau. Vorbi cu precizie tăioasă, tehnică.

— Nu avem încă o explicaţie satisfăcătoare privind separarea. Mi-am orientat majoritatea studiilor exact asupra acestui aspect al ciberneticii, dar nu am descoperit nicio ipoteză viabilă. Ştim că atunci când creierul este stimulat pentru prima dată, vizual sau altfel, urmează o perioadă de disociere neuronală totală, ca şi cum toate sinapsele s-ar dizolva brusc. Tehnica a încercat să împiedice acest fenomen printr-o uşoară suprasolicitare electronică ce elimină blocajul respectiv şi aliniază din nou sinapsele după tiparul dorit. Odată stabilit, acest tipar suprasolicitant se menţine. Nu mai apar blocaje şi cea mai veche instalaţie cibernetică de acest tip pe care o avem are deja aproape şaptezeci şi cinci de ani.

Henniger privi spre cutia din spatele pereţilor de sticlă – o cutie suficient de mare pentru a conţine un creier uman. Îşi scoase iar trabucul din gură şi, ţinându-l în mână, spuse:

— Şaptezeci şi cinci de ani, da? N-ar fi cam neplăcut să se descopere că sunt în viaţă? Închipuie-ţi un om închis în cutia aceea – bănuiesc că poate trăi veşnic, nu-i aşa? Asta dacă nu înnebuneşte mai întâi.

Chipul lui Al era alb ca varul. Henniger se întoarse brusc:

— Scuză-mă, am uitat Nu e momentul să fac glume de genul ăsta. Scuză-mă, Demming.

Îşi îndesă trabucul la loc în gură şi continuă:

— Spui că instalaţia asta va funcţiona satisfăcător într-o săptămână?

— Da, de azi într-o săptămână va fi în stare de funcţionare. Vocea lui Al abia se mai auzea. Administratorul se întoarse, stânjenit, spre instalaţie.

— Atunci vin mâine aici. Vreau să văd cum elimini separarea. Al îi urmări din priviri spatele lat până la capătul balconului şi apoi pe scările de metal care duceau la nivelele inferioare.

Se gândi că făcuse o greşeală gravă presupunând că o asemenea rugăminte adresată lui Henniger ar putea avea vreun efect. Uitase de ce un om ca Henniger nu aparţinea clasei nemuncitoare. Uitase că într-o lume unde nimănui nu i se cerea sa muncească oamenii ca Henniger preferau s-o facă pentru că numai aşa aveau putere asupra celorlalţi.

Probabil că nu mai trăia niciun om care să înţeleagă tot sistemul de funcţionare al instalaţiei. Componentele acesteia erau de timp, controlate cibernetic încât aceşti oameni muriseră fără a perpetua secretele meseriei.

Pentru Thornton Henniger, care o înţelegea cel mai puţin, acesta era un avantaj. Deşi administratorul nu era în stare să descrie nici măcar unul dintre miile de componente produse de gigantica instalaţie chimică, el era cel care avea dreptul să aprobe sau să respingă instalarea revoluţionarului control cibernetic dual proiectat de Al.

De ce puteau indivizii de genul lui Henniger să ajungă în posturi atât de puternice? Al presupunea că întrebarea aceasta nu-şi va găsi răspuns decât atunci când oamenii vor deveni îngeri. Publicul auzea rareori de cei ca Henniger, îi vedea rareori. Nici nu era nevoie să-i vadă prea des; aceştia erau

oamenii aleşi de cei desemnaţi de popor.

Al se întoarse şi se îndreptă încet spre scara ce ducea la nivelul principal. Se apropie de uşile duble de sticlă ale instalaţiei centrale. Ajuns înăuntru, trecu prin labirintul de echipamente şi maşinării conectate la cutia de platină.

Se lăsă în genunchi în faţa aparatelor de sub cutie, cu chipul îngrijorat. Simţi că-l copleşeşte agonia disperării. Aproape se sufoca.

Tehnicienii de afară îl puteau vedea. Se prefăcu că examinează inima de sticlă şi platină care menţinea fluxul de lichid nutritiv ce alimenta creierul.

— John… John, şopti el.

Se înfioră auzind un ciocănit în peretele de sticlă. Afară văzu mutriţa drăgălaşă a lui Kit, soţia lui, care încerca să-i spună ceva. Femeia zâmbea, dar zâmbetul dispăru când îi zări expresia.

Îl apucă strâns de braţ când îi dădu drumul înăuntru.

— Al, nu arăţi deloc bine. De ce nu vrei să laşi pe altcineva să se ocupe de asta?

— Nu pot, Kit. Trebuie să fiu alături de ei.

Femeia ezită.

— Ai dat drumul la vizual azi? făcu semn că da.

— Lui John. A fost exact ca la ceilalţi. Am setat stimulii iniţiali cât mai slab posibil. Apoi am pornit imaginea de observaţie pe panoul de control. A avut momentul acela de răspuns după care a înnebunit şi s-a prăbuşit. Nu mai e nicio îndoială, Kit. N-ar face asta dacă n-ar fi în viaţă!

O apucă pe după umeri, forţând-o să-şi rezeme capul brunet, tuns scurt, de umărul lui. Femeia se întoarse spre el.

— Dragul meu, înţeleg cum te simţi ştiind că ai contribuit şi tu la asta, că i-ai pus chiar tu acolo. Dar o să înnebuneşti dacă îţi mai faci atâtea griji. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat, nu mai ai ce să faci. Poţi încerca să previi asta pe viitor – dar nu făcându-ţi atâtea griji încât să te îmbolnăveşti.

— În câteva zile trebuie să pornesc excitarea vizuală la Martha Nu pot s-o fac, Kit! Gândeşte-te la ea! Ştie că i s-a întâmplat ceva îngrozitor. E oarbă şi surdă şi nu are niciun fel de mecanism senzorial. Dar are toate motivele să creadă că cineva are grijă de ea. Apoi, când pornesc stimulii vizuali şi o las să vadă panoul o să-şi dea seama. O să-şi dea seama că e complet

pierdută şi abandonată. Trebuie să găsesc, o cale s-o omor, să n-o las să treacă prin aşa ceva… Şi pe John…

— Nu! zise Kit Asta nu. Atâta timp cât sunt în viaţă mai există încă o speranţă.

— Speranţă! Orbi, surzi, paralizaţi, fără niciun fel de senzaţii – ce fel de speranţă există aici? Trebuie să găsesc un mod de a-i omorî repede şi fără să sufere.

— Au simţul văzului. Dacă ai grijă poţi comunica prin mesaje scrise. Poţi să le spui că ştii ce se întâmplă.

— Şi la ce le foloseşte asta – dacă e posibil? Ce fel de speranţă sau consolare le aduce? Nu pot răspunde în niciun fel. Ştiu şi ei că sunt sclavi, că fac parte dintr-o maşinărie. Ştiu şi ei că nu există altă scăpare decât moartea. Crezi că eu *vreau* să-i omor? Dar pot trăi de zece ori mai mult ca mine dacă n-o fac. Nu există altă soluţie.

Se aplecă, sprijinindu-se de şina de protecţie de pe marginea instalaţiei centrale de control a imensei uzine chimice. Kit se ridică pe vârfuri şi-şi trecu degetele prin părul lui.

— Poate că ai dreptate, spuse ea cu blândeţe. Probabil că Martha şi-ar dori să fie aşa. Nu ar putea suporta timp de decenii întregi această captivitate fără să înnebunească. Dacă ar şti, ar vrea să moară cât mai repede. Dar, continuă femeia cu lacrimi în ochi, e vorba de Martha. Am iubit-o ca pe o soră, la fel ca tine…

Al ridică ochii pentru a vedea priveliştea din faţa lui, echipele de tehnicieni ocupaţi cu controlarea instalaţiei de transport al chimicalelor prin uzină. Văzu magazinele, fabricile şi laboratoarele care alcătuiau uzina General Biotics.

— Cumva, spuse el, cumva trebuie să existe un mod de a distruge întregul concept de la baza ingineriei cibernetice practicate în prezent. În lume există peste două milioane de creiere – peste două milioane de femei şi bărbaţi care trăiesc încă, au un suflet şi sunt prizonieri, la fel ca John şi Martha. Ce strigăt s-ar ridica spre cer dacă ar putea vorbi măcar o clipă! Nu se poate face nimic pentru ei, dar putem distruge sistemul care va chinui în continuare milioane de oameni. Trebuie să le explicăm cumva că e vorba de fiinţe vii – nu de celule nervoase moarte, aşa cum au crezut atâta timp ciberneticienii.

— Vor lupta, zise Kit. Cei ca Thornton Henniger vor lupta. Ce poate face?

— M-ar omorî dacă ar şti ce gândesc!
— Cum le poţi spune? Unde te poţi duce?
— La Institut, bineînţeles. O să mă creadă. Cei ca Dr. Jurgens şi Ryberg. Dacă reuşesc să-i fac să creadă măcar pentru o clipă că acesta e adevărul vor interzice instalaţiile cibernetice cu creiere umane. Dar trebuie să fiu sigur pe mine, trebuie să fiu credibil. Inginerul este cel responsabil de creiere. Orice eşec mi-ar periclita atât funcţia, cât şi şansa de a mă face ascultat. Dacă ambele creiere din instalaţia aceasta duală vor fi distruse, nu ştiu cum i-aş putea omorî pe John şi pe Martha fără a renunţa la şansa de a ataca întregul sistem.
— Atunci aşteaptă, spuse Kit. Nu pot să cred că nu există nicio scăpare pentru John şi Martha. Nu pot să cred că sunt morţi. Trebuie să existe o cale de a face ceva pentru ei.
Îl strângea puternic de braţ. Îşi rezemă capul de umărul lui şi începu din nou să plângă.
— Sigur că da, Kit, spuse el blând. Vom găsi o cale. Mâine m-am gândit să experimentez pe John ceva ce n-am mai încercat până acum. O să cresc suprasolicitarea electronică pentru a elimina blocajul. În acelaşi timp, asta ar putea duce la diminuarea feedback-ului neuronal distructiv şi a circulaţiei gândurilor. Ar trebui să-i mai liniştească puţin mintea eliminând feedback-ul care produce nevroze şi psihoze. S-ar putea să-l scutesc de o parte din agonia cu care luptă acum. În cele din urmă nu văd de ce nu le-am putea da voce. Atunci vor putea spune singuri ce vor – moarte sau viaţă, dacă asta se poate numi viaţă.

CAPITOLUL III

Când îşi recăpătă cunoştinţa primul lucru care-i veni în minte fu părul Marthei. Îşi aminti parfumul acestuia şi senzaţia pe care o avea când îl mângâia. Îşi aminti cum o ţinea cu capul sprijinit de pieptul lui şi cum îi aduna şuviţele lungi, aurii, pentru a o săruta pe gât.
Încercă să-şi mai amintească o vreme, pentru a alunga fluxul catastrofal de gânduri recente înainte de a lupta din nou împotriva lor, înainte ca acestea să-l chinuie iar.
Martha era înaltă şi se putea spune că era mai degrabă chipeşă decât frumoasă, pentru că nu avea o frumuseţe fragilă şi feminină, ca soţia lui Al.

John Wilkins avea – sau mai degrabă avusese, se gândi el cu amărăciune – o constituţie mult mai firavă decât cei din familia Demming. Era mai scund decât Martha şi parcă trupul lui era alcătuit din energie pură, nu din carne şi oase.

Martha lucra, ca şi el, în biochimie. O curtase în mirosurile incredibile ale produselor animale sintetizate. Îşi trecu în revistă amintirile, inventariindu-le cu grijă, ca şi cum le-ar fi aşezat într-un album de fotografii.

Martha, în halat alb, strecurându-se prin labirintul de eprubete, flacoane şi microscoape din laborator.

Martha înotând, cu trupul auriu scăldat de soare.

Martha plimbându-se cu el, plină de graţie, tandreţe şi iubire.

Martha stând lângă el, solemnă şi emoţionată, şoptind jurământul de căsătorie.

Martha pe care n-o s-o mai vadă şi n-o s-o mai audă niciodată…

Fluxul acumulat de emoţii explodă, sufocându-l. Dar acum bariera dimpotriva fluxului acesta negativ părea mai puternică şi mai rezistentă. Putea să se gândească la amintirile moarte şi pierdute, la el însuşi şi la ce ajunsese în momentul acela şi simţea încă un cerc magic care apăra centrul gândirii raţionale, unde se putea retrage pentru a se feri de flux.

Renunţă intenţionat la amintiri şi se concentră asupra prezentului. Îşi impuse să se gândească la ceea ce era în momentul acela şi îşi lăsă mintea cuprinsă de acest gând. Raţiunea lui rezistă provocării.

Îşi închipui cortexul dezgolit al creierului său, o chestie cenuşie, ridată, străbătută de capilare. Aceasta era întruparea lui. Restul fusese înlăturat. Rămăsese doar centrul gândirii.

Dar nu ar fi trebuit să fie în viaţă; fusese ucis în accidentul de maşină de la munte.

Era un creier, un creier cibernetic de control. Însă creierele cibernetice nu erau însufleţite. Atunci de ce trăia?

Nu ştia, dar dacă el trăia, atunci toţi ceilalţi trăiau – toate celelalte milioane de creiere cibernetice. Timp de trei sferturi de secol, neuronii cadavrelor fuseseră înrobiţi pentru a sluji unei societăţi în care oamenii supravieţuiau datorită maşinăriilor lor, care scuteau omenirea de toate obligaţiile sale.

Şi dacă neuronii nu erau morţi, această civilizaţie era o congregaţie pioasă, în a cărei biserică morţii vii dormeau sub

piatră.

Durerea se diminuă puţin, ca şi cum canalele sale nervoase ar fi cedat. Acum ştia de unde provine durerea.

Tăiate de bisturiul care scosese creierul din cutia craniană, terminaţiile nervoase semnalau senzaţiile organelor care nu mai existau. Erau martorele-fantomă ale unui trup sfâşiat de durere pe care nu-l mai avea.

Dar erau pe moarte, se vindecau, pe măsură ce el se dezintegra încet Mai rămânea doar creierul, esenţa care păstra viaţa şi sufletul celui cunoscut drept John Wilkins.

Îşi aminti momentul acela în care îşi recăpătase conştiinţa, când şocul adevărului fusese prea puternic pentru ca sinapsele lui să-l îndure. Ştia că îşi pierduse conştiinţa în faţa insuportabilei realităţi. Dar acum parcă era un vis de demult, fără prea multe consecinţe.

Cibernetica! Dumnezeul epocii. Zeitatea statului bunăstării.

Cuvântul îi ieşise de pe buze de zeci de mii de ori, numele unei ştiinţe, opera miraculoasă a vremurilor pe care le trăia. Cibernetica îi eliberase pe oameni – pe toţi în afară de cei ca el, în afară de cei care trăiau neştiuţi şi înrobiţi pentru totdeauna în groază şi întuneric, în tăcere şi agonie solitară.

Cibernetica. Era ştiinţa definită pentru prima dată cu un mileniu în urmă de către marele matematician Wiener. Împreună cu colegii săi, Wiener demonstrase asemănarea uimitoare dintre funcţionarea creierului uman şi cea a maşinăriilor inventate de om.

Wiener a subliniat faptul că neuronii microscopici din creierul uman funcţionau la fel ca tuburile grosiere din maşinile de calcul; că studiul activităţii neuronale e similar cu studiul ingineriei comunicaţiilor, o incursiune în transmiterea, codificarea şi prelucrarea informaţiilor.

Atunci fusese doar un pas – deşi de o importanţă inestimabilă – spre formula prezentă a ingineriei cibernetice. Dacă pionierii de pe vremuri ar fi putut vedea ziua aceea – dacă ar fi ştiut ceea ce ştiau John Wilkins şi încă două milioane de creiere – ar fi renunţat cu siguranţă la pista îngrozitoare pe care porniseră.

Dar cine ar fi putut să-şi dea seama? Nu exista niciun cibernetician în lume care să creadă că John Wilkins trăia, că toţi ceilalţi trăiau.

În timpurile trecute, oamenii au tăiat pădurile şi au construit

fabrici în care mulţimile întunecate de maşini zgomotoase erau aclamate ca eliberatoare, ca sclave neobosite ale omenirii.

Abia când era mult prea târziu s-a descoperit că avusese loc o eroare privind identitatea sclavilor.

Generaţii obosite au slujit în casele lor ca în închisoare şi au murit crezând că sunt martore la prăbuşirea civilizaţiei. Dar sclavia nu putea dura la nesfârşit. Au deschis ochii şi au văzut cine e stăpânul, dar nu au îndrăznit să se revolte, pentru că nu cunoşteau altfel de viaţă decât cea de sclavi.

Cibernetica a fost zeiţa bună care a rezolvat problema şi i-a readus pe sclavi la locul lor. Cibernetica a pus maşinile în slujba omului pentru totdeauna şi l-a eliberat din lanţuri. Omul nu mai era legat de roţi şi de manete. Sunetul vocii lui putea comanda maşinăriile şi acestea se supuneau fără greşeală.

John se gândi la ziua aceea istorică, de acum patru secole, când fusese pusă în funcţiune prima fabrică de automobile complet automatizată. Ecranele de televiziune au arătat lumii momentul magic în care materia primă s-a transformat în vehicule finite în fabrica imensă în care nu exista niciun suflet de om. Maşinile acelea nu fuseseră atinse decât de mâna divină a zeiţei bune – cibernetica.

Afară, cincizeci de muncitori disponibilizaţi priveau scena cu amărăciune. Nu erau dispuşi să mulţumească nimănui pentru că fuseseră eliberaţi din sclavie. Vedeau doar că stăpânul lor fusese înfrânt şi că nu le mai putea asigura mâncare şi locuinţă.

Au atacat uzina şi când au fost respinşi, au lăsat în urmă două mii de morţi.

Au fost vremuri grele, dar nu atât de grele pe cât ar fi putut fi – căci oamenii visau chiar şi atunci la un stat ideal al bunăstării. Atâta doar că nu înţeleseseră încă faptul că cibernetica era cheia spre împlinirea scopului lor.

La două secole după înfiinţarea primei fabrici automatizate, adevăratul stat al bunăstării apăruse în realitate, în cele două Americi. După încă jumătate de secol, se întinsese în toată lumea.

Au existat doar câţiva oameni care au ştiut că statul bunăstării aproape s-a prăbuşit în cel de-al treilea secol de la înfiinţare. Aceştia erau ciberneticienii care mai înţelegeau încă modul de funcţionare al maşinilor pe care le construiseră.

Pe vremea lui Wiener se ştia că există dimensiuni limitate

pentru funcţionarea oricărei forme de organizare. În natură, la fel ca în ingineria umană, există întotdeauna o limită superioară pe care nicio structură sau formă de organizare n-o poate depăşi fără să se prăbuşească.

La copaci, sistemul care transportă apa şi substanţele hrănitoare de la rădăcină spre ramuri este cel care stabileşte cât de înaltă poate fi planta. La animale sunt picioarele, care susţin greutatea corpului. La clădiri, aria ocupată de spaţiul ascensorului este cea care face imposibilă depăşirea unei anumite înălţimi. Şi peste nişte limite generoase, dar finite, orice structură se prăbuşeşte din cauza propriei greutăţi.

În cazul ciberneticii, acurateţea funcţionării putea fi menţinută doar prin instrumente de control masive.

Computerele care înlocuiau gândirea umană ajunseseră imense, nişte cuburi pline de milioane de tuburi vidate, legate între ele, care îndeplineau nenumărate comenzi.

Aceasta a fost problema cu care s-au confruntat primii ciberneticieni ai statului bunăstării. Maşinile crescuseră la dimensiuni insuportabile. Fabricile deveniseră atât de mari şi problema controlului cibernetic era atât de acută încât tot sistemul era pe cale să se prăbuşească, împreună cu tânărul stat al bunăstării. Totul risca să între în istorie ca un experiment nereuşit, iar oamenii puteau fi nevoiţi s-o ia de la capăt cu truda fizică şi intelectuală care-i înrobise mai devreme.

Dar se ştia de patru sute de ani că neuronii din creierul uman îndeplineau aceleaşi funcţii ca tuburile vidate.

Când situaţia devenise critică, ciberneticienii au efectuat substituirea.

John cunoştea istoria acelei munci intense de cercetare. O auzise deseori de la Al, care venera această ştiinţă cu afecţiune fanatică.

Existaseră şi adversari, atât la nivel tehnic, cât şi la nivel moral, dar toţi fuseseră respinşi destul de uşor. Problemele tehnice fuseseră cele mai dificile.

Publicul era obişnuit demult cu instituţii precum băncile de sânge şi de organe, precum şi cu depozitarea şi utilizarea diverselor părţi ale corpului uman. S-a obişnuit repede cu ideea folosirii creierului uman în construirea unei maşini.

Primul creier utilizat astfel a fost cel al unui tânăr fizician strălucit care murise într-un accident. Chiar cu o zi înainte îşi

exprimase dorinţa de a participa la un astfel de experiment. Soţia sa a fost de acord cu folosirea creierului lui.

Funcţionase. Funcţiona încă. Creierul uman, care încăpea într-un recipient de doi litri, înlocuise maşinile electronice de mii de metri cubi.

Timp de şaptezeci şi cinci de ani funcţionase ca ingredient complex în maşinile nemiloase care-l comandau şi pe care le comanda pentru a rezolva problemele industriei şi ale comerţului.

John îşi aminti numele acestui fizician: Carter Marien. Avea un nume ciudat, care-i rămăsese în minte. Se gândi la Carter Marien.

Şaptezeci şi cinci de ani ca prizonier în iad.

Erau morţi, ciberneticienii afirmaseră asta încă de la început. Activarea neuronilor era identică cu încordarea muşchilor unui picior de broască sub efectul curentului electric.

Dar ceea ce nu înţeleseseră niciodată era natura vieţii şi a gândirii înseşi. Nu ştiau că activarea neuronilor, conform cerinţelor ciberneticii, era echivalentă cu menţinerea vieţii în canalele nervoase.

Ciberneticienii înşişi au fost cei care au sesizat primii ce lucru îngrozitor făcuseră. Dar nu aveau de unde să ştie: nimeni nu le putea spune. Prizonierii muţi ai întunericului nu aveau cum să vorbească. Puteau doar să trăiască – şi să spere să moară.

Durerea intensă a lui John părea să dea înapoi; refugiul îngust în care se adăpostise raţiunea se extindea, acoperind zonele chinuite până atunci de groază şi durere. Era un sentiment binefăcător de creştere, de pace. Nu îl înţelegea, dar se bucură de el.

Doar gândurile despre Martha tulburau pacea care se instaura încet-încet în mintea lui.

Semnaseră împreună contractele cu Institutul de Cibernetică. Trecuseră acolo clauza bizară prin care contractele lor nu puteau fi vândute sau înstrăinate decât împreună. Asta însemna că dacă ea murise, creierul ei se afla undeva pe teritoriul imens al uzinei General Biotics. Ştia unde se aflǎ datorită formulelor de pe schema de control. Descriau procesul creat de el. Biotics îl utiliza.

Îşi aminti chipul greoi al administratorului Thornton Henniger, care se afla întâmplător în Institut în ziua în care el şi Martha

semnaseră contractele.

Henniger râsese din toată inima: „Noii mei angajaţi! Am depus o cerere pentru cumpărarea contractelor voastre, să ştiţi, şi aş dubla oricând preţul dacă aş şti că vă pot pune la muncă cu o zi mai devreme. Instalaţia noastră de control aşteaptă de cinci ani un contract ca al vostru”.

„Mai bine nu staţi după noi”, glumise Martha. „O să muriţi de bătrâneţe. Avem de gând să ne retragem într-o vilă pe Marte la nouăzeci de ani”.

„Bine, aveţi grijă de bunurile mele”, îi sfătuise jovial Henniger.

Înainte de accident, John nu se gândise prea mult la faptul că Institutul de Cibernetică era extrem de mulţumit să primească contracte ca cel al lui şi al Marthei. Ciberneticienii înşişi recunoşteau că nu înţelegeau pe deplin de ce se întâmpla acest fenomen, dar conta mult ce fel de creier era plasat în instalaţia de control.

O persoană care studiase chimia toată viaţa, ca John sau ca Martha, avea un creier mult mai potrivit decât un neprofesionist pentru controlarea unei uzine chimice gigantice, precum General Biotics. Creierul unui expert suporta un volum mult mai mare de semnale de control.

Condiţionarea sinapselor şi tiparelor neuronale, spuneau ciberneticienii. Suna foarte bine atâta timp cât nu ştiai că aceste creiere de control trăiau încă şi ascundeau în cortex sufletul unui om.

Trebuia să afle ce se întâmplase cu Martha. Trebuia să afle dacă fusese înrobită şi ea într-o asemenea instalaţie monstruoasă. Dar nu-şi putea imagina nicio cale de comunicare cu lumea exterioară.

Toate strigătele lui din ultimele cinci zile, urletele pe care le scosese când îşi dăduse seama ce se întâmplă nu fuseseră decât activitate neuronală pe tipare normale. Nu existase niciun sunet, niciun fel de sunet, pentru că nu avea voce.

Nu putea face absolut nimic pentru a transmite vreun mesaj lumii exterioare; nu putea face nicio mişcare, nu putea scoate niciun sunet.

Majoritatea prizonierilor au înnebunit deja, se gândi el. Ani întregi de singurătate şi nesomn – ştia că nu va mai avea niciodată parte de somn. Chimicalele care-i hrăneau creierul înlăturau nevoia de somn, dar nu puteau înlătura oboseala

disperării.

Totuşi, senzaţia de extindere şi stimulare a activităţii mintale creştea. Ea însăşi crease un sentiment de panică, pentru că nu o înţelegea. Ştia că nu avea dreptul la niciun pic de pace. Nebunia şi panica erau singurele stări normale într-o asemenea solitudine.

Dar undeva, în adâncimile creierului său, atât de mic şi slab încât îşi închipui că era emis de un singur neuron, apăru un sentiment de speranţă. Îi şopti un gând pe care se strădui să-l alunge, dar nu reuşi.

Exista un răspuns, se gândi el. Nu ştia când, nu ştia cum, dar într-o zi va scăpa din această închisoare. Nu era suficient de neajutorat închisoarea aceea nu era suficient de puternică pentru a-l ţine acolo la nesfârşit. Va scăpa şi va zdrobi sistemul care se construise pe fundaţia putredă a sclaviei. Dacă un singur om trebuie să devină sclav, atunci să devină toţi – altfel, libertate pentru toţi!

N-aveau decât să revină la instalaţiile electronice de control care se prăbuşiseră pe vremuri. Asta însemna că oamenii vor fi din nou nevoiţi să muncească – câteva ore din viaţă – dar puteau s-o facă.

Şi *o vor face*! Cine ar ezita ştiind că propriul confort îi poate anina prietenii sau rudele la o soartă îngrozitoare? Cine şi-ar putea imagina cu sânge rece că fiul sau soţia sau soţul sunt prizonieri pentru totdeauna în cutiuţa de platină din instalaţiile de control?

Trebuie ca totul să se facă cu grijă, se gândi el. Dezvăluirea adevărului nu putea fi bruscă, trebuia pregătită atent. Altfel, întreaga structură de instalaţii de control putea fi asaltată şi distrusă de mulţimi furioase.

Trebuia să aibă loc o înlocuire lentă şi ordonată, odată cu educarea gradată a publicului. Tranziţia se putea face fără incidente dacă era atent planificată.

Uzina la care lucra el nu trecuse încă la genul acesta de control. Nu înţelegea prea bine procesul prin care instrucţiunile erau transmise de pe o bandă magnetică complexă într-un convertor care le transmitea apoi creierului. În schimb, creierul, prin sute de mii de conexiuni nervoase, funcţiona în aşa fel încât să execute comenzile de pe bandă, la fel ca milioanele de tuburi vidate de pe vremuri.

Se întrebă cum ar fi stimulul benzii magnetice. Se întrebă dacă-l va resimţi ca pe o durere. Se întrebă dacă-l va putea controla voluntar – dacă putea provoca perturbări în procesul de Producţie prin propria voinţă. Nu, probabil că nu putea face asta. Ar fi făcut-o alţii înaintea lui; ar fi distrus maşinile în revolta lor disperata.

O schimbare bruscă în peisajul monoton din faţa lui îi atrase atenţia. Cineva apăruse în faţa panoului de control. Deşi stătea cu spatele spre creierul lui, John ar fi recunoscut oriunde spatele acela lat şi ceafa blondă.

Era tot Al. Făcea ceva la panou.

Din instinct, John încercă să vorbească, să strige spre fratele Marthei. Comanda nervoasă pornise înainte ca raţiunea lui să anuleze acest impuls.

Sesizase comanda nervoasă pornind spre organele care nu erau acolo, spre buzele pe care nu le mai avea. Şi povara catastrofei păru să-i copleşească din nou mintea. Reuşi cu greu să alunge această senzaţie, căutând noile senzaţii de pace şi confort pe care le descoperise înainte.

Atunci Al se întoarse. Privea drept spre celulele cu conuri şi bastonaşe ale creierului lui John. Pentru o clipă, John nu înţelese. Avu senzaţia bolnăvicioasă că se uita printr-o fereastră în spatele căreia nu putea fi văzut de nimeni.

Apoi văzu ce făcuse Al. Lipise de panou o hârtie cu câteva rânduri bătute la maşina de scris. John îl privi pe Al şi sesiză rugămintea mută din ochii acestuia. Al îşi mişca buzele, spunea ceva.

Se concentra imediat asupra hârtiei atârnate de panou. Văzu primele cuvinte.

Ştiu că trăieşti, John.

— Al-Al…

Nu încercă să-şi stăpânească impulsul de a striga. Simţi lacrimi fierbinţi curgându-i pe obraji, deşi nu mai avea chip sau lacrimi.

— Martha, spune-mi despre Martha, Al! Citi din nou cuvintele:

Ştiu că trăieşti, John. Bănuiam de câteva luni că creierele cibernetice sunt în viaţă, dar n-am îndrăznit să prezint cuiva teoria mea înainte de a fi sigur. De aceea am încercat să vă conving, pe tine şi pe Martha, să nu semnaţi contractele acelea.

Totuşi, nu mi-am închipuit niciodată că s-ar putea întâmpla

aşa ceva atât de curând. Nu ştiu încă ce pot face pentru tine.

Dar voi găsi o cale de scăpare, John. Jur că o voi găsi. Ai răbdare şi ai încredere în mine, pentru că eu ştiu că nu eşti mort.

Mă duc la conducerea Institutului. Informaţiile mele sunt complete. M-ai auzit vorbind despre blocajul de adaptare. Acum ştii despre ce e vorba – despre şocul aflării adevărului, pe care mintea ta nu poate să-l suporte. Şi acesta e o dovadă că trăieşti. Electroencefalogramele o demonstrează.

Nu va fi uşor să-i conving pe directorii politici şi economici din conducerea Institutului, dar controlul cibernetic trebuie să înceteze.

Poate că nu vrei să rămâi în viaţă, John. Nu pot să-mi închipui ce simţi acum, dar voi face cumva să-ţi dau o voce. Dacă vrei să trăieşti, atunci voi încerca să-ţi asigur o existenţă suportabilă. Dacă nu, sistemele de alimentare pot fi întrerupte oricând.

Sper că te-ai consolat cât de puţin aflând că nu eşti singur şi abandonat, aşa cum au fost ceilalţi. Martha…

Al smulse brusc hârtia, o mototoli şi o băgă în buzunar. Se întoarse şi-şi făcu de lucru la panou. John nu ştia ce se întâmplase. Numele soţiei sale îi ardea în minte, dar nu apucase să citească ce scrisese Al despre ea.

Strigă, neputincios:

— Martha – Al! N-am terminat. Ce e cu Martha?

Atunci văzu figura lui Thornton Henniger. Simţi că i se înceţoşează privirea din cauza urii iraţionale. Îşi aminti de ziua când Henniger le spusese: „Aş dubla oricând preţul dacă aş şti că vă pot pune la muncă cu o zi mai devreme”.

Dar furia nu era o soluţie, îşi spuse el. Se linişti puţin. Paradoxal, simţi o revigorare nebunească, o putere şi o libertate pe care nu le mai simţise până atunci.

Trebuie să existe o soluţie, îşi spuse el, de data aceasta cu convingere. Chiar dacă era nevoie de un miracol, măcar ştia ca nu e singur. Al o să-l ajute. Împreună, vor avea putere să facă acel miracol.

CAPITOLUL IV

Institutul de Cibernetică avea sediul într-o clădire cenuşie, fără geamuri, în oraşul Warrenton. Lui Al i se păruse întotdeauna că această clădire seamănă cu una din cutiile de

platină care adăpostesc creierele cibernetice de control, cu un cub de un milion de ori mai mare, din care cablurile de date se extind în toată lumea.

Acum, când se apropie din nou de clădire, simţi cât de înspăimântător de corectă era analogia aceea. Sub autoritate guvernamentală, Institutul deţinea controlul total asupra ciberneticii din întreaga lume.

Doar Institutul era autorizat să încheie contracte cu indivizii care doreau să-şi doneze creierul pentru uz cibernetic după moarte. Doar Institutul putea emite aceste contracte şi singurii beneficiari erau uzinele autorizate de guvern care fabricau bunuri sau aveau licenţă pentru alte activităţi benefice pentru întreaga lume.

Zorii reci şi cenuşii îl făceau pe Al să perceapă altfel clădirea care găzduia centrul de control al statului bunăstării.

Statul bunăstării, se gândi el cu amărăciune. Poate că nu era mai rău, dar nici nu era cu nimic mai bun decât nesfârşita succesiune de visuri pe care le-a avut omenirea încă de la începutul istoriei.

Nu pretindea că are altă soluţie, şi era sigur că nimeni n-o are. Dar ştia că filosofia epocii sale era superficială, dominată de indolenţă şi de apetite nesătule. Dreptul la alocaţie, care asigura oamenilor cele necesare vieţii de la naştere până la moarte nu inspirase o gândire mai profundă sau o înţelegere mai amplă, În fiecare an, tot mai puţini tineri alegeau să muncească pentru a obţine venituri independente de guvern.

Singurul lucru care ar fi putut salva rasa de la decăderea actuală era explorarea interstelară şi colonizarea altor planete.

Dar această speranţă firavă fusese măcelărită de monstruoşii săi fraţi, căci şi ea se născuse în aceeaşi generaţie cu cibernetica şi cu statul bunăstării.

Oamenii ajunseseră până pe Pluton şi timp de vreo două generaţii făcuseră progrese. Fuseseră create şase colonii inutile, una pe Lună, două pe Marte şi trei pe Venus.

Dar asta a fost tot. Patru sau cinci nave pe an plecau încă în expediţie, dar aceste călătorii erau considerate destul de primitive şi oarecum stupide. Statul bunăstării eliminase toate cauzele care-i puteau face pe oameni să privească spre stele.

În schimb, existau instituţii fantastice, precum Societatea pentru Pericole Artificiale, care se răspândea vertiginos în toată

lumea.

Era un sistem bolnav. Nu cunoscuse niciodată altul, dar istoria povestea că existaseră vremuri mai bune, vremuri când oamenii trebuiau să facă mai mult decât să deschidă gura şi să întindă mâna, aşteptând ca totul să-i vină de-a gata. Se gândi că descoperirea lui putea duce în cele din urmă la prăbuşirea statului bunăstării. Dacă aşa era, atunci nu se întâmpla nimic altceva decât sfârşirea unei epoci de lene nemeritată şi de umanitate irosită.

Tremura în burniţa rece care începuse şi îşi strânse haina pe el. În ziua aceea erau puţini pietoni la suprafaţă. Majoritatea preferau luxul călduros al străzilor şi grădinilor subterane sau maşinile rapide care-i purtau fără efort de la o clădire la alta.

Traversă strada, ţinând capul aplecat din cauza vântului şi intră în clădirea Institutului. Înăuntru, aerul plăcut parfumat şi grădina spaţioasă din holul central păreau să aparţină altei lumi. O echipă de muncitori de la Institut se relaxau în grădină.

Al îi salută scurt, ignorând zâmbetele celor care se holbau la silueta lui ascuţită şi la pălăria trasă peste ochi.

În corpul de birouri şi laboratoare găsi doi dintre cei şase şefi de echipă lucrând deja. Ross Cari, şeful grupului şi Mahlon Folger erau tineri, serioşi şi plini de imaginaţie.

— Comitetul te caută de zece minute, spuse Ross. N-am ştiut că e şedinţă azi.

Al îşi scoase haina.

— Nici ei n-au ştiut – până aseară. Eu le-am spus să se întrunească. Dar mai aştept zece minute. Îi mai las să fiarbă.

Cei doi asistenţi îl priveau solemn din pragul biroului.

— În dimineaţa asta scoatem pe masă rezultatele cercetărilor noastre? întrebă Ross.

Al făcu semn că da. Se îndreptă spre birou şi îşi aranjă hârtiile de care avea nevoie. Le examina rapid, sprijinit de birou.

— Nu mi-e jenă să recunosc că mi-e frică, spuse el. Nu se ştie ce explozie se poate declanşa din cauza concluziilor noastre.

— Ar trebui să ştii că tocmai am descoperit ceva, spuse Ross precipitat N-am ştiut de şedinţă, altfel ţi-aş fi spus mai devreme, deşi nu eram nici eu sigur până aseară.

— Ce s-a întâmplat?

— Dosare – am fost la arhivă să caut ceva şi am găsit dovezi că toate contractele cu membrii comitetului au fost anulate. Se

pare că nu mai e valabil niciunul.

Al îl privi insistent.

— Asta *poate* să însemne că ştiu şi ei.

— Când au fost anulate contractele?

— Acum vreo trei ani – toate la câteva zile diferenţă unele de altele.

— Atât de demult! şopti Al. Şi dacă într-adevăr ştiu şi ei, n-au luat nicio măsură…

— N-ar fi mai bine să aştepţi puţin? sugeră Mahlon. S-ar putea ca ei să ştie mai mult decât noi.

— Am aşteptat deja prea mult spuse Al cu amărăciune. Am aflat ce contracte foloseşte General Biotics: pe cele ale lui John şi Martha.

— Îmi pare rău, murmură Ross. Cred că într-adevăr am aşteptat prea mult.

— Ca măsură de precauţie, spuse Al, vreau să adunaţi toate notiţele şi dosarele din proiectul nostru. Cât timp eu sunt la şedinţă duceţi-le la mine acasă şi spuneţi-i soţiei mele să le ascundă în biroul meu. Dacă vor încerca să ne înlăture ne vom face ascultaţi în altă parte. Nu pot face altceva decât să mă dea afară din Institut dacă nu le place ce am de spus.

— Atunci ai grijă, zise Ross. Noroc!

Comitetul era alcătuit din trei secţiuni separate. Erau reprezentanţii guvernului, care nu ştiau nimic despre ştiinţă în general şi despre cibernetică în special. Mai erau economiştii, la fel de ignoranţi într-ale ştiinţei, care planificau abundenţa statului bunăstării. În fine, a treia secţiune era alcătuită din ciberneticieni, în special din administratori bătrâni, care lucraseră în cercetare în tinereţe.

Aceştia nu percepeau prea mult natura politică sau economică a muncii lor. Se enervau din cauza presiunilor continue ale celorlalţi membri, care-i împiedicau să aprobe experimente fantastice pe care ar fi vrut să le facă cu materialele din Institut.

Dr. Albert Demming era un personaj atipic în comparaţie cu ceilalţi membri ai comitetului. Lucrase suficient de mult în cercetare pentru a fi privit cu respect în înaltele cercuri ştiinţifice. Pe de altă parte, studiase suficient de mult ingineria pentru a vorbi în cunoştinţă de cauză despre aspectele economice şi politice ale ciberneticii.

Se uită la ceas în timp ce se îndrepta spre sala de conferinţe, aflată la capătul holului unde-l lăsase ascensorul.

Argumentele lui bine gândite erau date peste cap de descoperirea lui Ross. Ce ar putea însemna anularea contractelor membrilor comitetului – ce altceva să însemne decât că ştiau adevărul despre creiere?

Şi dacă aşa era, atunci de ce îi ascunseseră acest adevăr lui, numai lui? Era unul dintre ei – în calitate de consilier inginer era membru cu drepturi depline în comitet.

Şi totuşi, rareori se apropia de sala de conferinţe fără a avea o senzaţie de disconfort. El era inginer – nu avea ce să caute alături de economişti şi politicieni.

În ziua aceea nu se simţea deloc vinovat – dar îi era frică.

Ceilalţi tocmai se aşezau la masa lungă şi masivă când intră în sală. Pereţii verzi ai camerei păreau reci.

Unii dintre ciberneticieni rămăseseră lângă uşă, discutând, Până când ajunse şi el acolo. Le strânse mâna celor din jur.

— Am auzit că ai ceva important să ne spui.

Dr. Ryberg, specialist în sinteza neuronală, îl apucă de braţ pe Al şi îl conduse spre masă.

— Senatorul Viele pare prost dispus în dimineaţa asta – ca de obicei. Unele din propunerile lui nu prea sunt pe placul Congresului. Nu ai şanse să fie de acord cu ceea ce ai de spus, aşa că încearcă să te exprimi suficient de clar pentru creierul lui.

— O să-l ţin aici toată ziua dacă e nevoie, mormăi Al. El e unul dintre cei care *trebuie* să înţeleagă ceea ce am de spus.

— Atunci ai milă de noi şi nu ne include în discuţie, dacă vrei să te iei de gât cu el, se încruntă Ryberg.

Dr. Seymour Jurgens, bătrân, cu părul alb, fusese un cibernetician renumit în tinereţe. Acum preşedinte al comitetului director al Institutului de Cibernetică, se ridică în picioare şi bătu uşor în masă pentru a atrage atenţia.

— Această şedinţă specială a comitetului director al Institutului de Cibernetică s-a întrunit la cererea consilierului nostru inginer, Dr. Albert Demming. Nu avem alte probleme de discutat. Prin urmare, îi vom da cuvântul domnului Demming.

Al se ridică de pe scaun şi privi grupul de bărbaţi. Douăzeci şi şase. Împreună, ei formau cea mai puternică organizaţie politică în afară de Congres.

Luaţi separat, nu erau impresionanţi, se gândi Al. În orice alte circumstanţe, ar fi fost nişte adversari slabi, dar aici erau protejaţi de puterea pe care le-o conferise statul bunăstării – putere pe care el personal se îndoia că o foloseau cu înţelepciune.

Dr. Jurgens, Dr. Ryberg, Dr. Benson – contase pe înţelegerea lor, pe sprijinul lor. Fiecare dintre ei îşi anulase în secret contractul care permitea folosirea creierului lor în scopuri cibernetice după moarte? Se întrebă cum arătau şi cum se simţeau aceşti oameni măreţi în momentul în care ceruseră anularea contractului.

— În urmă cu vreo cinci sute de ani, spuse încet Al, ştiinţa ciberneticii s-a născut din revolta împotriva unei gândiri extremiste. S-a dezvoltat în timp, atât teoretic, cât şi tehnologic şi acum, în fine, a ajuns la sfârşitul primului ciclu din istoria ei – la polul opus al gândirii din care a luat naştere.

Când au apărut primele idei ale ciberneticii, gândirea dominantă în biologie era cea a vitaliştilor, care considerau că principiile biologice nu puteau fi cercetate de ştiinţele fizice. Principiile biologice erau axiome, nu necesitau explicaţii fizice, chimice şi, în general, nu puteau fi studiate analitic.

Astăzi, la celălalt capăt al mişcării pendulului, nu mai există axiome biologice. În cibernetică, am cucerit şi ultimul bastion prin cunoştinţele pe care le avem despre creierul uman. L-am studiat până la ultimul neuron. Putem efectiv să stimulăm oricare din miliardele de celule ale creierului şi să vedem cum funcţionează.

Colegii lui ciberneticieni îl ascultau cu atenţie, urmărind construcţia discursului său pentru a intui ceea ce urma să comunice de fapt. În schimb, reprezentanţii guvernului se foiau pe scaune, neliniştiţi.

Senatorul Viele, preşedintele secţiunii Congresului zise brusc:

— Ştim foarte bine toate aceste lucruri. Nu puteţi să vorbiţi mai precis despre subiectul pentru care ne-aţi chemat aici?

— Imediat, domnule senator! spuse Al pe un ton calm. Vă aduc la cunoştinţă că am adoptat multe ipoteze nesigure în graba noastră de a ajunge la capătul ciclului.

De exemplu, nu am reuşit să determinăm care factori organici constituie fenomenul vieţii. Putem cartografia şi duplica fenomenele fizice şi chimice produse de numeroşi neuroni din

creierul uman. Dar nu putem în niciun fel să depistăm prezenţa sau absenţa vieţii în organismul uman, cu excepţia manifestărilor evidente de activitate sau dezintegrare din partea organelor înseşi.

Putem declara un organism „mort”, dar putem demonstra cu uşurinţă prezenţa celulelor „vii” mult timp după aceea. Ştim ca în ingineria cibernetică este extrem de important să hrănim şi să regenerăm neuronii creierului înainte de o dezintegrare masivă a acestui organ. Spunem că celulele rămân „vii”, dar organismul însuşi este „mort”. Şi ne dovedim teoriile prin nenumărate încercări de a resuscita întregul organism.

Şi totuşi nu am reuşit să definim viaţa sau să punctăm condiţiile existenţei sale.

Unul din fenomenele ingineriei genetice reprezintă o provocare pe care nu o mai putem ignora. Mă refer la aşa-numitul blocaj de adaptare. În cel puţin nouăzeci şi cinci la sută din instalaţiile noastre apare o perioadă de blocaj total de funcţionare după primul stimul vizual. Am adunat peste o mie cinci sute de encefalograme ale creierelor în timpul acestei perioade de blocaj. Studierea lor nu permite decât o singură concluzie.

Blocajul nu este un fenomen specific celulelor nervoase manipulate prin impulsuri electrice, aşa cum se întâmplă la ţesutul muscular mort. Este un fenomen care nu poate avea loc decât într-un organism viu!

Privi chipurile celorlalţi şi nu văzu nimic. Nu păreau deloc şocate de afirmaţia lui. Ştiau, se gândi el, dar nu înţelegeau.

Cuvintele nu erau suficiente. Ar fi trebuit să găsească o cale de a le arăta durerea, agonia şi disperarea victimelor ciberneticii.

Senatorul Viele şi colegii săi păreau uşor jigniţi. Dr. Jurgens părea neliniştit într-un fel pe care Al nu-l înţelegea. Omul de ştiinţă se uita în toate părţile, la colegii lui, evitând de fiecare dată privirea lui Al.

Peste tot în jurul mesei lumea era perplexă, îngrijorată, neliniştită, dar nicidecum şocată şi îngrozită, aşa cum sperase el.

Lovi cu pumnul în masă.

— Domnilor, înţelegeţi ce înseamnă asta? Două milioane de bărbaţi şi femei – trăiesc, gândesc, torturaţi de disperare,

condamnaţi la o sclavie eternă în interiorul maşinăriilor noastre!

Aceste creiere cibernetice nu sunt simple bucăţi de carne moartă. Sunt încă fiinţe umane.

Parcă ar fi vorbit cu pereţii. Tăcerea lor îl speria. Nu vorbea nimeni. Încercă să prindă privirea lui Ryberg, să-l provoace la comentarii, dar colegul lui se uita în jos, la masa galbenă din lemn. Nu se auzea decât zgomotul picioarelor târşâite şi foşnetul hârtiilor.

— Domnilor, în numele umanităţii trebuie să abandonăm practicarea controlului cibernetic. Din acest moment trebuie să renunţăm la toate contractele pe care le deţine Institutul şi să începem un program de control electronic care să-l înlocuiască pe cel actual. Trebuie să stabilim un mod de a comunica cu cei pe care i-am înrobit şi să-i omoram, dacă asta vor, sau să-i ţinem în viaţa în condiţiile cele mai bune pe care le putem oferi.

Acum era mişcare. Parcă ar fi aşteptat cu toţii o soluţie pe care să le-o ofere el.

Dr. Jurgens vorbi primul:

— Eşti dispus să renunţi total la controlul cibernetic şi la cercetări din cauza acestor dovezi pe care le-ai descoperit?

— Nu folosesc la nimic dacă sunt într-adevăr „morţi”. Şi nu avem niciun drept să impunem o asemenea sclavie – nici măcar în cazul celor care ar fi murit oricum fără munca noastră.

— Ţi-ai pus vreodată problema că această prelungire a vieţii poate fi binevenită? Eşti sigur că nu ne sunt recunoscători? Al negă încet din cap.

— Sunt foarte sigur. Există măcar unul dintre voi dornic să se bucure de această prelungire a vieţii în asemenea condiţii? Există măcar unul dintre voi dornic să afle că e orb, surd, mut, izolat complet de oameni pentru eternitate?

Îşi roti privirea peste chipurile încordate.

— Nu văd nicio reacţie de bucurie. Ştiţi că vă puteţi bucura cu toţii de acest extaz etern. Trebuie doar să încheiaţi un contract cu Institutul de Cibernetică şi vă asiguraţi o viaţă aproape veşnică – în iad! Câţi dintre voi au profitat de această şansă minunată? Dumneavoastră, domnule senator? Dr. Jurgens?

Încă nu văd nicio reacţie. Poate că nu mă credeţi. Poate că nu credeţi că aceşti oameni trăiesc încă. Dar dacă e aşa, mă întreb câţi dintre voi au încheiat contracte cu Institutul. La un moment dat, toţi, în afară de cinci, aveaţi contracte. Acum am aflat că

toate au fost anulate. De ce?

Brusc, îşi dădu seama că are dreptate. Înţelegea acum privirile furişe, neliniştea şi stânjeneala lor.

— Ştiaţi adevărul de mult timp! Cercetările voastre l-au dovedit mult înainte ca eu să am confirmarea. Nu-i aşa, Dr. Jurgens?

Preşedintele aprobă din cap.

— Probabil că ai observat data anulării contractelor noastre. Atunci ne-am convins că aşa e.

Al îi privi pe rând.

— Nu înţeleg, spuse el, de ce n-aţi luat nicio măsură. Sunteţi chiar atât de cruzi încât să condamnaţi conştient sute de mii de oameni la înrobire cibernetică şi mulţumindu-vă să vă scăpaţi pielea?

— Poate că suntem cruzi, spuse încet Dr. Jurgens. Am luptat îndelung cu propriile conştiinţe – aceia dintre noi care încă au aşa ceva, adăugă el încruntându-se la senatorul Viele. Însă după multe discuţii am ajuns la concluzia că trebuie să continuăm controlul cibernetic. Există argumente pro şi contra deciziei noastre.

— Ce argumente pot exista *pentru* această decizie? întrebă Al furios. Sora mea e una dintre persoanele pe care le-aţi condamnat astfel! Daţi-mi măcar un argument!

— Trebuie să luăm în calcul o lume întreagă, zise Jurgens cu voce joasă. Îl las pe Dr. Armish să vă arate ce s-ar întâmpla cu această lume dacă acceptăm soluţia dumneavoastră.

Al întoarse brusc capul. Economistul era un individ ale cărui tertipuri le ura.

Faţa alungită a Dr-lui Armish părea imperturbabilă.

— Rezultatul imediat al acestei propuneri ar fi decăderea puternică a economiei mondiale. Ar ameninţa însăşi concepţia statului bunăstării. Civilizaţia, aşa cum o ştim noi, n-ar avea cum să supravieţuiască întoarcerii la conceptul câştigului fizic, bazat pe performanţe umane directe. La asta ar duce propunerea dumneavoastră.

Nu se poate să nu ştiţi cât de aproape de prăbuşire a fost statul bunăstării chiar înainte de inaugurarea controlului cibernetic. Nu poate fi înlocuit adecvat prin controlul electronic. Ca inginer, ştiţi asta mai bine decât mine. Şi nu ne putem permite să luăm nicio decizie care să ameninţe statul bunăstării.

Este cea mai bună structură politică şi economică creată vreodată de mintea omului.

Alocaţia ca drept inalienabil este adânc înrădăcinată în concepţia oamenilor. Renunţarea la acest drept ar însemna să ne întoarcem la sălbăticie, la concurenţa din vechile sisteme economice. Siguranţa că nu va exista o astfel de decădere merită sacrificarea celor două milioane de oameni care vă preocupă atâta.

Şi pot să adaug că nu ne oferiţi nimic altceva decât presupuneri? Nu aţi reuşit să comunicaţi cu niciunul din aceste creiere de control. Doar aţi presupus sentimentele pe care le-ar putea avea. Nu ştiţi nimic sigur.

— *Sunt* fiinţe umane, spuse Al apăsat. E chiar atât de greu să le extrapolăm reacţiile în asemenea condiţii?

— Nu ne-aţi oferit decât ipoteze, repetă Armish. Senatorul Viele interveni şi el.

— Noi, în guvern, spuse el pe un ton afectat, ne-am minunat întotdeauna de naivitatea voastră, a inginerilor şi a oamenilor de ştiinţă, de care am fost dependenţi atâta timp. Vă mândriţi cu aptitudini raţionale, cu capacitatea de a gândi abstract pornind de la câteva realităţi concrete.

Niciodată nu mi-am descoperit astfel de talente. Iată, de exemplu, propunerea dumneavoastră de a renunţa la controlul cibernetic în schimbul unui sistem arhaic, care nu ţine cont de impactul politic al unei astfel de decizii asupra restului lumii.

Cibernetica este sângele care asigură viaţa omenirii. Fără ea, fluxul de bunuri şi alimente ar înceta imediat. Masele s-ar revolta împotriva oricărei forme organizate de guvern, cu o amploare incontrolabilă. Nu, simplul meu prieten, soluţia dumitale este pur şi simplu fantezistă dacă ţinem cont de realitatea înconjurătoare. Ce s-ar alege de om şi de civilizaţie dacă am renunţa deodată la binefacerile ciberneticii?

— Omul ar putea fi nevoit să-şi mişte dosul leneş şi umflat şi să muncească, răspunse Al.

Dr. Jurgens îi atrase atenţia. Vorbea pe un ton conclusiv, ca şi cum conferinţa s-ar fi apropiat de final.

— Dr. Demming, această informaţie despre care am discutat nu poate părăsi această încăpere. Am luat o decizie, după analizarea atentă a argumentelor pro şi contra. Controlul cibernetic trebuie să continue.

Deşi am bănuit acest lucru de acum trei ani, nu vi l-am adus la cunoştinţă pentru că am bănuit că veţi avea o reacţie ca aceasta de acum şi aveam nevoie de serviciile dumneavoastră. Avem încă nevoie de ele, aşa că e imperativ să vă supuneţi deciziei noastre, să ne daţi cuvântul că nu veţi divulga această informaţie şi să vă supuneţi unor proceduri care să ne asigure că nu vă veţi încălca cuvântul.

— O să strig ceea ce ştiu la fiecare colţ de stradă din lume, spuse Al răspicat Să vedem ce se întâmplă când află lumea ce păţesc prietenii şi rudele lor. Să verificăm subtilitatea politică a rudelor celor deja condamnaţi. Poate că-mi voi găsi mulţi aliaţi, domnule senator!

— Te cred în stare, şopti Dr. Jurgens cu tristeţe. Sunt sigur că ai face-o.

Apoi dădu brusc din cap, ca şi cum i-ar fi făcut semn cuiva aflat în spatele lui Al. Inginerul ezită o clipă, uluit. Apoi se răsuci – prea încet.

Simţi trei lovituri scurte, foarte brutale şi atât de rapide, încât parcă ar fi fost una singură. Şişul i se înfipse în spate, sfâşiindu-i plămânii şi inima. Forţa loviturilor îl aruncă pe masă, unde balta roşie de sânge se întinse pe suprafaţa galbenă.

În fracţiunea de secundă dinainte de a muri încercă să se ridice, clătinându-se, cu ochii aţintiţi asupra lui Jurgens. Nu era sigur, dar i se păru că acesta şoptise:

— Îmi pare rău, Al – îmi pare rău că a trebuit să fie aşa.

CAPITOLUL V

Scăpare. Cuvântul şi speranţa îl chinuiau de zile şi nopţi nesfârşite, fără somn.

Scăpare. O fantezie ironică în lumea tăcută unde singura imagine era panoul cu indicatoare.

De două zile, John făcea parte dintr-o maşină. Instrucţiunile induse fuseseră înspăimântătoare la început; curgeau fără încetare în creierul lui, de pe benzile stimulante. Dar nu simţise nicio durere. După teama iniţială, i se păreau ca o melodie repetată insistent, pe care n-o putea uita. Lanţurile neuronale din creierul lui transmiteau aceste instrucţiuni mai departe, spre miile de puncte de control din uzină.

Avea acum o nouă teamă, mai mare. Ştia că va veni timpul când fiecare neuron din creierul lui va fi controlat de aceste

impulsuri externe. Zona propriei gândiri se va îngusta în continuu, până când va mai rămâne doar un grup infim de celule în care să păstreze amintirea numelui său şi imaginea Marthei.

Se temea că această invazie îi va sufoca şi îi va bloca propria iniţiativă. În acelaşi timp, îl fascina examinarea acestor impulsuri care mergeau toate în maşinăria vastă din uzină, controlând fluxul de chimicale în mii de tunele, reglând temperaturile şi corectând erorile prin circuitele complexe de feedback create de propriile lui lanţuri neuronale.

Şi Al nu se mai întorsese.

Nu mai auzise nimic de fratele Marthei de la primul mesaj grăbit, de acum zece zile. De atunci, John zărise alţi ingineri în orizontul său limitat. Pe unii i-a recunoscut după prezentările scurte făcute de Al.

Prezenţa lor însemna că Al fusese înlocuit, se gândi el. Sau putea să însemne că fuseseră aduşi din cauza dificultăţii neobişnuite a acestei instalaţii masive. Dar Al s-ar fi întors dacă ar fi rămas în funcţie.

Sentimentul de putere sporita şi de bunăvoie rămăsese în mintea lui John, dar singurătatea era la fel de apăsătoare. Se strădui să renunţe la speranţa că Al ar putea găsi o cale de a-l elibera.

Iar fluxul de impulsuri de control curgea continuu în mintea lui, o melodie nesfârşită, de care nu putea face abstracţie.

Ascultând-o, îi veni o idee nouă. Nu avea de ce să fie sclav în chestia aia. Îşi controla încă mintea şi aptitudinile creierului. Putea chiar să blocheze aceste impulsuri care treceau prin celulele sale nervoase. *Ştia* că poate.

Putea să sucească şi să distorsioneze instrucţiunile până când uzina va deveni o masă haotică imensă, un infern vulcanic de teroare chimică fierbinte. Prin sintetizări atente putea distruge o zonă de câţiva kilometri. Măcar asta să fie răzbunarea lui.

Dar nu-l putea elibera.

De ce era posibil pentru el şi n-o făcuseră niciodată alţii? Nu ştia. Ştia doar că puterea de a controla obiectele aflate sub comanda lui ţinea de propria-i voinţă.

Sinteză? Dacă el deţinea controlul, ce creaţii complexe puteau fi produse? Niciun chimist nu avusese vreodată un laborator atât de mare la dispoziţie.

Ce putea face? De ce avea nevoie? Ochi şi urechi pentru el? O gură cu care să vorbească şi mâini cu care să lupte şi să muncească?

N-avea niciun rost, se gândi el; nici măcar controlul absolut asupra acestei uzine nu-l ajuta cu nimic. Nu avea cum să obţină o voce, cum să o audă pe Martha rostindu-i numele, cum să se mai uite o dată la ea.

Întrerupse brusc gândul acesta. La ce se gândise mai devreme? La lucrurile pe care le putea fabrica – ochi şi urechi, o gură şi mâini?

Prin creier îi trecu amintirea senzaţiei de înfiorare. Oare era posibil? Putea construi cumva un obiect prin care să vadă, prin care să audă şi să se facă auzit – prin care să părăsească acest spaţiu inuman?

Era posibil.

Lăsă această vagă idee să-i pătrundă în conştiinţă. O analiză atent, pe toate părţile, examinând-o cu toate cunoştinţele pe care le avea.

Sinteza proteinelor era activitatea principală a firmei General Biotics. Cu acest procedeu putea construi celule – celule care puteau fi menţinute în viaţă timp de zile întregi prin iradiere. Cunoştea tehnica respectivă. Era banală.

Dar nu era suficient. Trebuia să construiască organe din aceste celule, să le multiplice, să le unească, să le atribuie funcţii – se sperie de proiectul titanic pe care îl concepuse creierul său.

Şi totuşi, în situaţia lui nu avea nimic de pierdut. Avea la dispoziţie zile şi nopţi nesfârşite, fără somn. Nu exista nicio piedică în afară de însăşi dificultatea lucrării.

Se întoarse la fluxul de semnale pe care îl simţea în creier ca pe un refren enervant, de care nu putea face abstracţie. Cu un efort al conştiinţei se concentră asupra acestui flux, deturnă furios un impuls şi aşteptă ca alarma circuitului de feedback să semnaleze această intervenţie.

Pierduse orice noţiune a timpului. Renunţase la inutila scară mintală de măsură după care se orientase la început. Munci în continuu, într-un ritm nebun, neîntrerupt, care ştia că e supraomenesc, dar nu îndrăzni să se întrebe de ce era posibil.

Trecură ore lungi de experimentări în care învăţă să controleze şi să devieze fluxul imenselor lucrări chimice. Trebuia

să menţină producţia şi calitatea impuse de instrucţiunile de pe bandă.

Scopul lui era să deturneze din flux materialele de care avea nevoie, să le ghideze prin conducte şi ţevi temporar neutilizate şi să le îndrepte spre zone în care niciunul dintre putinii inspectori umani să nu între la bănuieli.

După patru zile de muncă titanică fabricase o chestie.

Primul lui produs era o larvă albă, de mărimea unui pumn uman. Era diformă şi imobilă şi oarecum înspăimântătoare din cauză că era menţinută artificial în viaţa, dar în centru avea un ciorchine de neuroni sintetici. Iar pe o parte avea un ochi fanatic, de ciclop.

Era ceva crud – ca un fel de greşeală produsă de natură şi îngropată pe fundul mării. Ochiul alb, fără pleoapă era permanent deschis, cu o expresie tâmpă.

Practic, John nu ştia cum arată prima lui creaţie, şi nici nu-l interesa. Hrănise într-un singur scop colonia aceea micuţă de celule specializate.

Şi terminase. Ezită puţin, gândindu-se la chestia grotească şi slabă pe care o fabricase – apoi transmise un semnal.

Putea închide canalele vizuale cu celule cu conuri şi bastonaşe. Le închise şi îşi îndreptă percepţia vizuală în altă direcţie – prin întuneric, dincolo de pereţii de sticlă, de cărămidă şi de oţel, peste un spaţiu de cinci sute de metri…

Îşi concentră în acest efort toate forţele pe care le putea controla mintea lui. Îşi investigă creierul şi descoperi puteri pe care nu le mai avusese niciodată, activă neuroni pe jumătate adormiţi, completaţi doar parţial de forţele biologice care-i formaseră. Aruncă energia de care dispunea în celulele acelea, le activă, le arse cu energia fierbinte a naşterii. Apoi văzu…

Lumină! O imagine înceţoşată, aproape nedefinită, dar care îi aduse un val de speranţă care depăşea cu mult prima senzaţie pe care o avusese când fuseseră activate celulele cu conuri.

Oricât de crudă şi imperfectă era creaţia lui, reuşise să evadeze şi să vadă prin impulsurile telepatice generate de celulele specializate pe care le construise. Peste bariera distanţei şi a pereţilor, celulele acestea reuşiseră să transmită percepţia luminii şi o imagine.

Recunoscu cu greu conturul aparatului de laborator spre care era îndreptată privirea acelui ochi tâmp de ciclop. Dar era

suficient. Ştia că poate face mai mult Putea construi un ochi mai bun şi putea multiplica celulele acelea telepatice.

Munca neîncetată a minţit lui nu-l obosise deloc. Având la dispoziţie facilităţile uzinei putea face o mie de experimente în acelaşi timp, în laboratoare şi depozite separate. Trimise noi comenzi şi aduse în clădire materiale experimentale care nu mai existaseră acolo niciodată.

Şi în tot acest timp menţinu fluxul crescător de produse chimice în ritm constant, conform instrucţiunilor de pe banda magnetică. Reuşi chiar să devieze aceste instrucţiuni la nivel subconştient, păstrându-şi conştiinţa liberă pentru propriile preocupări.

Niciun creier cibernetic nu operase niciodată în acest fel. Ştia asta, dar nu-l interesa prea mult. Dacă aveau loc fenomene miraculoase, el era dispus să le accepte ca atare.

Cât despre puţinii inspectori umani care patrulau uneori prin uzină, aceştia ştiau prea puţine despre lucrările gigantice de-acolo pentru a da importanţă unui depozit nou sau unui laborator neobişnuit, care în ochii lor părea absolut banal. Doar când existau scăderi de producţie aveau loc investigaţii privind funcţionarea mecanismelor şi erau chemaţi inginerii ciberneticieni. În majoritatea uzinelor, astfel de incidente aveau loc cam o dată la zece ani.

Cea de-a doua creaţie a lui John era la fel de hidoasă ca prima.

O înzestrase cu vedere bună. Puterile ei telepatice îi aduseră o imagine clară a laboratorului în care fusese creată. Înţelese, când îl văzu pentru prima dată, frumuseţea senzaţiei pure. Sorbi fiecare detaliu al încăperii aceleia aflate la peste cinci kilometri depărtare. Pereţii cenuşii de metal erau cel mai frumos lucru pe care-l văzuse vreodată.

Creaţia lui era dotată şi cu alte aptitudini. Avea o diafragmă auditivă minusculă. Căutase lanţurile neuronale care răspundeau la sunete telepatice.

Şi le auzi. Un foşnet slab, zgomotul aerului care ieşea cu putere dintr-o valvă de evacuare, ticăitul intermitent al releelor de ghidare, tunetul vârtejurilor de substanţe chimice din cazanele alăturate.

Auzea totul – şoaptele uşoare, zgomotele şi urletele asurzitoare ale puternicei uzine. Vedea şi auzea.

Nu avea ochi şi nici lacrimi, dar plânse în faţa miracolului.

Însă mai avea ceva de făcut. Oare sinteza finală a celulelor reuşise?

Trimise un impuls. Imaginea din mintea lui sări nebuneşte, răsucindu-se şi învârtindu-se, apoi rămase pe loc, dezvăluind Priveliştea podelei laboratorului. Creatura căzuse „pe spate”.

La baza ei construise două benzi simple de ţesut muscular. Contracţia lor producea proiectarea bruscă a creaturii în aer, făcând-o sa sară.

Funcţionase. Dar nu se gândise la această posibilitate; acum zăcea neajutorată pe jos. Era inutilă ca o piatră dacă nu reuşea s-o îndrepte.

Încordă muşchii, la întâmplare. Chestia pulsa şi tremura, transmiţând o imagine mişcată până când se răsuci brusc, revenind la poziţia normală.

Broască, se gândi el.

Sări iar şi iar, până când ateriză din nou pe spate. O redresă şi continuă să exerseze. Încet-încet îşi îmbunătăţi controlul. Acum putea s-o facă să se răsucească în aer şi să aterizeze în picioare. Putea s-o întoarcă repede, ca să vadă ce se întâmplă în spate.

O trimise spre uşă, apoi afară din clădirea în care fusese creată.

Pentru prima dată după multe zile se simţi obosit. Energia folosită pentru a controla broasca nu era mare, dar încercările de a învăţa cum s-o manipuleze puseseră la încercare capacitatea fluidelor nutritive de a-i asigura puterea necesară.

Cât timp broasca supraveghea împrejurimile se odihni puţin. John făcuse turul uzinei General Biotics când studiase procesele pe care le folosea acum. Îşi amintea vag amplasarea diverselor clădiri şi labirintul de cazane, încăperi, furnale şi conducte. Dar nu-şi dădea seama unde se afla broasca.

O mişcă la întâmplare, explorând împrejurimile, dar se lăsase seara şi nu vedea prea bine. Ochiul broaştei era la fel de sensibil ca cel uman, dar nu mai mult Se gândi ca pe următoarea s-o înzestreze cu vedere cu infraroşii, ca s-o poată folosi noaptea. Întoarse broasca pe drumul pe care venise.

După câteva minute îşi dădu seama că nu mai recunoştea zona şi că greşise drumul. Se rătăcise. Cel mai bun lucru pe care-l putea face era să bage broasca într-un colţ peste noapte. N-avea rost s-o folosească pe întuneric – risca s-o strice. Putea

să se ghideze după ea ca să facă altele, mai bune. O trimise în colţul unei clădiri şi o lăsă acolo.

Noaptea de afară şi conştientizarea acesteia prin intermediul broaştei îi transmiseră dorinţa de somn. Se simţea obosit – obosit de efortul mintal intens pe care-l făcuse în ultimele zile, obosit de existenţa pe care era obligat s-o ducă.

Gândurile lui se întoarseră involuntar la ziua accidentului, parcă atrase de un magnet. Uneori se gândea că ar fi fost mai bine dacă murea atunci.

Încercase de nenumărate ori să înţeleagă cum avusese loc accidentul. Încet-încet, memoria i se limpezise. Îşi aminti că văzuse o altă maşină la curbă şi trăsese de volan, ieşind de pe sosea prin gardul de protecţie. Era genul de accident stupid, fără sens, dureros din cauza stupidităţii sale. Presupunea că ocupanţii celeilalte maşini scăpaseră nevătămaţi.

Dar această amintire îşi pierduse în ultimele zile o parte din senzaţia de groază şi amărăciune. Reuşise chiar să se resemneze oarecum cu situaţia în care se afla – dar asta datorită experimentului cu broasca probabil.

Totuşi, amintindu-şi de Martha simţea o tristeţe de neconsolat. Renunţase la orice speranţă de a afla ce se întâmplase cu ea, dar acum parcă avea alte şanse. Putea trimite broaştele să exploreze uzina; cu ajutorul lor putea asculta discuţiile oamenilor şi putea afla ultimele noutăţi.

Prin intermediul broaştelor putea chiar să găsească o cale de a se împăca cu propria-i soartă, cu condiţia să ştie că Martha e sănătoasă şi fericită.

Dar nu credea că era aşa. Dacă trăia, probabil că nu putea fi fericită. L-ar fi găsit cumva şi ar fi venit la el. Într-un fel, simţea tristeţea ei. Parcă o auzea plângând.

Parcă o auzea plângând!

Nu era un vis! Vocea ei răsuna în creierul lui. Ar fi recunoscut-o dintr-o mie. *Ea* suspina, speriată, ca şi cum ar fi plâns mult timp.

Involuntar, strigă şi el:

— Martha! Martha, draga mea, unde eşti? Martha, spune-mi, tu eşti?

Şi înainte ca reflexele lui să poată opri acest urlet disperat auzi răspunsul:

— Sunt aici, John! Lasă-mă să te ating. O, John, iubitule, unde

ai fost atâta timp?

CAPITOLUL VI

Broasca zăcea adormită în întuneric, cu tegumentul alb-cenuşiu abia vizibil lângă peretele de beton. Dar prin celulele telepate care formau organul ei principal pulsau strigătele scoase de sufletele abandonate ale lui John şi Martha Wilkins.

John tăcu o vreme, neîndrăznind să vorbească din cauza emoţiei pe care o simţea. Pentru o clipă nu-i veni să creadă, apoi avu o revelaţie: *auzise* vocea Marthei – şi asta însemna un singur lucru.

Ea era undeva în uzină, prizonieră, ca şi el. Mintea lui păstrase contactul cu broasca şi aceasta recepţionase impulsurile minţii Marthei şi le retransmisese sub formă de sunete vocale.

Toate temerile pe care încercase să le alunge îl striviră. Sperase şi se rugase ca Martha să fi scăpat cumva, să nu-i împărtăşească soarta.

Se gândi la cuvintele ei. Părea să nu-şi fi dat încă seama unde se află sau ce se întâmplase. Oare amânaseră atât de mult instalarea ei într-o cameră de control?

— John! De ce nu-mi răspunzi? Am visat că te aud, sau ai fost chiar tu?

— Chiar eu sunt, draga mea, răspunse el blând. Aşteaptă puţin să mă apropii.

Mişcă neîndemânatic broasca prin întuneric, orientându-se după gândurile ei. Veneau din clădirea lângă care ascunsese broasca.

Merse cu grijă pe lângă perete. În capătul îndepărtat găsi în sfârşit o uşă deschisă. În camera de control era întuneric, dar o recunoscu după luminiţele de pe panoul de comandă. Din câte îşi dădea seama, instalaţia era doar pe jumătate construită. De aceea nu aflase Martha unde se afla, dar era o cameră de control tipică, exact ca a lui.

Văzuse de sute de ori asemenea instalaţii. Dar niciodată nu se gândise că una din ele putea deveni mormântul soţiei sale.

— Martha! Mă auzi?

— Da, John. Dar nu pot să te văd, nu pot să te ating… Sunt oarbă – şi credeam că şi surdă. Vocea ta e prima pe care o aud. Ia-mă de mână. Lasă-mă să te ating încă o dată. A trecut atâta

timp – credeam că am murit. Eşti sănătos? Vino mai aproape. Am fost atât de singură şi speriată!

— Sunt chiar lângă tine, Martha, spuse el tandru. Nu te voi părăsi niciodată. Nu ne vom despărţi niciodată.

— Unde sunt? Ce s-a întâmplat? Ştiu că sunt îngrozitor de rănită, dar vreau să ştiu adevărul.

John rămase tăcut Cum să-i spună?

— John, te rog!

— Trupurile noastre au fost distruse în accident spuse el încet. Creierele noastre sunt folosite în cibernetică. Asta suntem acum. Ne aflăm în uzina General Biotics. Eu controlez o parte din producţie. Pe tine nu te-au pus încă în funcţiune.

— John! Eşti nebun! Suntem în viaţă, respirăm, vorbim – creierele cibernetice sunt moarte!

— Asta se presupune. Nu e adevărat. Fiecare dintre milioanele de creiere cibernetice este o fiinţă umană care trăieşte. Am învăţat să fac un dispozitiv din chimicalele pe care le controlez. Acum vorbesc cu tine prin acest dispozitiv, dar nu e vorbire, e telepatie.

Vocea ei îi răsună isteric în creier.

— John, nu-ţi stă în fire una ca asta! Glumeşti cu mine şi nu e frumos. Cum poţi face aşa ceva acum? Dă-mi mâna. Lasă-mă să simt că eşti lângă mine, iubitule!

— Nu am mâini, spuse el cu simplitate. Nu am voce. Ascultă un moment. Ce auzi? Sunt cuvinte rostite de buzele mele?

Martha rămase tăcută, parcă ascultând. Apoi John auzi zgomotul groazei. Nu era ceva ce putea fi exprimat prin voce, ci ciocnirea haotică a neuronilor. Auzi mai întâi un huruit sălbatic, apoi un vârtej nebunesc, pe măsură ce ea îşi dădea seama care era adevărul.

Urletul ei de groază răsună iar şi iar, de multe ori, până când John fu nevoit să-şi închidă percepţia pentru a împiedica energia aceea neuronală sălbatică să erupă în lanţurile de control care supravegheau uzina.

I se făcu rău gândindu-se la ceea ce făcuse. Oare n-ar fi putut găsi o cale de a fi mai puţin brutal, o metodă mai blândă de a-i spune adevărul? Trebuie să fi existat, dar el nu găsise altă soluţie. Îşi aminti de propriul şoc şi o compătimi.

Îşi deschise cu grijă canalele de percepţie pentru a o auzi din nou. Nu intrase în comă, dar mintea ei era haotică şi nu mai

transmitea decât un fel de suspin.

— Martha! Martha, mă auzi?

Percepu efortul ei mintal de a-şi aduna forţele, de a se reorganiza după şoc. Avea putere, se gândi el admirativ. Putea simţi cum se reinstala ordinea în creierul ei distrus.

— Martha!

— Îmi pare rău, John – n-am putut să mă stăpânesc. M-ai făcut să te cred, dar nu pot să înţeleg. Ştiu cum arată o instalaţie de control, dar eu – nu se poate să fiu eu în cutia de platină din centru. Ăsta e doar un coşmar… Când mă trezesc…

Putea să-i arate încăperea când se lumina de ziuă, se gândi el. Îi putea transmite imaginea instalaţiei de control prin intermediul broaştei. Dar se hotărî să n-o facă. Şocul acesta putea să mai aştepte. Nu era nevoie s-o îngrozească şi mai tare.

— De când suntem aici? Spune-mi tot ce ştii despre ce s-a întâmplat.

Vorbea cu un calm forţat, şi asta era bine, se gândi el. Trebuia să afle care era situaţia. Îi povesti pe scurt cum se trezise, zilele de întuneric şi tăcere, apoi mesajul de la Al şi sintetizarea broaştei.

Martha ascultă până la capăt, fără să comenteze, apoi spuse:

— De ce crezi că nu s-a mai întors Al? Sunt îngrijorată, John. S-ar fi întors precis, cu condiţia să nu i se fi întâmplat nimic.

— Nu ştiu, draga mea. El e singura noastră legătură cu exteriorul şi probabil că descoperirea situaţiei noastre l-a băgat în necazuri cu Institutul.

— Al poate vorbi în numele nostru, spuse ea cu fervoare. Trebuie să dăm de el!

Nu mai exista nicio speranţă de a lua legătura cu exteriorul, John era sigur. Dar Martha avea încredere în fratele ei.

— O să vedem ce facem, spuse el. Deşi are nişte picioare improvizate, broasca poate parcurge distanţe impresionante şi poate transmite gânduri între fraţi şi surori. O să-ţi arăt cum să construieşti şi tu câteva, împreună cu mine. Până atunci încearcă s-o controlezi pe asta.

— Dar cum să fac? Cât timp ai vorbit am încercat să ies – să ies din întunericul ăsta, dar nu percep nimic. E atât de întuneric şi gol… Trebuie să vorbesc şi să gândesc în continuu ca să nu urlu.

— Renunţ complet la controlul asupra broaştei. Încearcă s-o

preiei tu.

Martha tăcu o vreme. John simţea lupta şi strădaniile ei. Apoi:

— Nu-i nimic aici, spuse ea. Nu pot să mă agăţ de nimic. Lui i se păruse foarte uşor. Simţise instinctiv puterile telepate din subconştientul său. Îi venise foarte uşor să le conştientizeze şi să le folosească. De ce nu putea Martha s-o facă?

Încercă să-i explice şi ea se strădui să-şi găsească aceste puteri, dar în zadar. Capacitatea ei de a vorbi depindea mai degrabă de puterea lui de a-i percepe gândurile decât de talentul ei de a le transmite.

— Mai încercăm mai târziu, spuse el. Eşti epuizată după ceea ce ţi-am spus. Încearcă să te odihneşti şi să te refaci.

Martha tăcu o vreme, apoi vorbi din nou, deviind brusc de la subiect:

— Nu vreau să mor, John.

— Să mori! Ce naiba spui acolo?

— N-ar trebui să ne dorim, să ne rugăm să murim? E o nebunie să ne dorim să trăim în asemenea condiţii.

— Nu cred că ne vom dori prea mult să trăim în asemenea condiţii, spuse el încet. Există speranţe de schimbare – scăpare, un scop în viaţă – ceea ce ne face să ne dorim să trăim pentru moment. Dar presupun că majoritatea creierelor vor să moară.

— Şi totuşi e o nebunie, nu-i aşa – să vrei să trăieşti. Indiferent ce s-ar întâmpla, n-o să scăpăm niciodată din cutiile astea de platină. Nu vom mai avea niciodată un corp, simţuri.

— Vom avea broaştele. Ne pot da auz, văz şi comunicare. Ne avem unul pe celălalt.

— Unul pe celălalt şopti ea. Eşti soţul meu şi nu voi mai simţi nici măcar atingerea mâinii tale tot restul vieţii. N-o să simt niciodată cum ar fi fost să vii de la serviciu şi să mă strângi în braţe. Nu voi mai simţi niciodată sărutul tău.

— Martha!

— N-o să te văd îmbătrânind alături de mine şi tu n-o să poţi să mă necăjeşti când îmi vor apărea primele fire de păr alb. Şi copiii pe care i-am fi putut avea – cine să-i mai aibă dacă eu sunt doar un obiect, o bucată de ţesut?

— Opreşte-te! îi porunci el aspru. Am pierdut toate aceste lucruri, continuă el pe un ton mai blând. Dar omul a crezut dintotdeauna că există un spirit care transcende orice altceva. Dacă se poate dovedi că aşa e, atunci noi avem această şansă.

Poate că vom ajunge la o uniune pe care alţii o visează doar.
Ca scop al vieţii noastre – e mult mai important decât înainte. Noi doi – şi Al, dacă nu i s-a întâmplat nimic – suntem singurii care cunosc situaţia creierelor cibernetice de control şi avem oarece putere s-o aducem la cunoştinţa celorlalţi.
Trebuie să spunem lumii ce se întâmplă ca să poată opri imediat controlul cibernetic, înainte ca alţii să devină prizonieri ca noi. Cu siguranţă, acesta este un scop care poate da sens existenţei noastre!
— Da, iubitule, aşa este. O să fac tot ce-mi stă în putere ca să te ajut. Dar ai răbdare cu mine, dacă celelalte nevoi devin uneori prea puternice şi nu mă pot stăpâni.
— Ţine minte că şi eu am asemenea nevoi, spuse el pe un ton liniştitor. Crezi că n-am văzut mutra lui Donny când am fost acolo? El a fost primul, nu-i aşa? Ala cu buză de iepure şi cu nasul pistruiat, nu?

CAPITOLUL VII

Soarele amiezii ardea deasupra broaştei albe. Înaintase cincizeci de kilometri de dimineaţă. Petrecuse o parte din timp în diverse maşini care se opreau la benzinării sau la magazinele de pe marginea şoselei, iar în restul timpului se ascunsese prin colţuri când cineva se apropia prea mult.
Totuşi, John era mulţumit de progresele pe care le făcea şi căpătase destulă experienţă pentru a controla broasca cu eforturi mintale minime. Simţea că poate produce altele, ghidând-o între timp pe aceasta, dar prefera să-i acorde toată atenţia ca să n-o piardă cumva accidental.
Îşi dorea să meargă mai departe, s-o folosească pentru a construi altele, dar trebuia să afle ce se întâmplase cu Al. Cel mai rapid mod de a afla era să trimită broasca la el acasă.
După-amiază, broasca ajunsese la vreo doi kilometri de casa lui Al şi Kit. Broasca înainta prin forţe proprii. Atunci, John detecta primele probleme. Vederea broaştei se înceţoşase. Se împiedica frecvent şi cădea pe o parte.
John se enervă. Îşi blestemă incapacitatea de a o controla. Poate că era din cauza distanţei. Poate că puterile telepatice nu funcţionau la o asemenea depărtare, dar nu era foarte convins că aceasta era explicaţia. Probabil că era un fel de oboseală. Aşteptă o clipă, pentru ca broasca să se odihnească.

În timp ce se odihnea imaginea transmisă de broască se înceţoşă şi mai tare. Cu un impuls brusc o împinse în faţa ferestrei unei case din apropiere. Acolo o făcu să sară.

În reflexia geamului, John îşi zări pentru o clipă creaţia. Pielea albă a broaştei era arsă şi sfâşiată. Razele fierbinţi ale soarelui o distrugeau. O aruncă repede la umbra unor pietre. Zăcu acolo o vreme, apoi imaginea se întunecă treptat până când dispăru.

Atunci simţi oboseala – o oboseală cum nu mai simţise de la primul şoc, de când descoperise adevărul. Trebuia s-o ia de la capăt, pe bâjbâite, fără ajutorul broaştei, şi să construiască alta. Era de două ori mai greu şi existau de o sută de ori mai multe şanse de eşec dacă nu se putea ajuta de vederea broaştei.

Şi Martha – pierduse legătura cu ea.

Se apucă să construiască altă broască, una care să vadă cu infraroşii, pe care s-o poată folosi noaptea.

Puse în funcţiune sutele de forme experimentale pe care le utilizase înainte. Creşterea structurii proteice sintetice era un proces lent şi dificil. Fiecare clipă de grabă sau de neatenţie ducea la apariţia unor forme monstruoase, cu creştere incontrolabilă, care nu puteau îndeplini niciuna din funcţiile de care avea nevoie.

Poate din cauză că era neliniştit în privinţa Marthei, sau din cauza noilor funcţii pe care încerca să le încorporeze păreau să aibă loc de zece ori mai multe eşecuri decât înainte. Reluă procesul lung şi dificil de nenumărate ori – construind grămezi inutile de celule.

Apoi, în mijlocul încercărilor nereuşite rămase uluit auzind o şoaptă:

— John! John, mă auzi?

Nu-i venea să creadă că auzea. Aşteptă ca şoapta să se repete.

— *Martha!* Cum ai…

— Te-am urmărit, iubitule. Mi-am adus aminte când te-a rugat tata să construieşti un raft în laboratorul lui. Mai ţii minte cum ai tăiat trei scânduri până să nimereşti una aproape pătrată şi de lungimea potrivită? Dar şi aia era atât de proastă încât tata a dat-o jos după ce ai plecat Nu ţi-am povestit niciodată.

— Am observat mai târziu. Se pare că sunt la fel de priceput în chimie ca şi în tâmplărie. Dar cum ai făcut? Cum se face că vorbim?

— Nu ştiu. Instalaţia a fost pusă în funcţiune. Am simţit informaţia – ştii cum e, desigur. Şi apoi, brusc, parcă te priveam muncind, îţi înţelegeam gândurile. Şi mi-am dat seama că dacă vorbesc o să mă auzi.

— Sistemul dual de control! Mi-aduc aminte acum. Al mi-a povestit de el şi era proiectat pentru General Biotics. Asta e. Instalarea simultană a două creiere pentru a rezolva problemele cu care se confruntă de atâta timp cibernetica.

Asta înseamnă o conexiune neuronală atât de strânsă încât creierele noastre operează ca unul singur. Mai înseamnă că putem vorbi fără telepatie sau altceva. Mai înseamnă…

— John!

— Bine, bine. Poţi bloca câteva milioane de celule şi pui un semn de „Nu deranjaţi!” în faţa lor.

Izbucniră amândoi în râs şi apoi John o simţi cum se întristează.

— Cred că suntem beţi sau nebuni, spuse ea. Altfel cum să râdem?

— Vino să mă ajuţi, Martha. Am nevoie de o mână de ajutor cu broaştele astea.

O conduse, încercând s-o înveţe să uite. Îi arătă laboratoarele pe care le ocupase şi o învăţă procesele de sinteză pe care le inventase.

— Acum ajută-mă cu larva asta. Nu reuşesc s-o controlez, să opresc creşterea la nivelul potrivit.

O parte din singurătate dispăruse, se gândi el. Era aproape ca pe vremuri. Amândoi aplecaţi asupra unei mese de laborator, muncind la un proces biochimic fantastic de complex.

Parcă simţi o clipă atingerea părului ei pe obraz.

Broaştele ieşiră bine. Le înzestraseră cu vedere cu infraroşii şi acum Martha le putea controla şi folosi la fel de bine ca el, deşi niciunul dintre ei nu-şi explica eşecul ei de mai devreme.

— N-am ştiut niciodată cât de minunat e să vezi, murmură ea. Prima broască controlată de ea sări în vârful unui cilindru strălucitor de oţel. De acolo putea vedea aproape tot laboratorul în care fusese creată.

Nu era labirintul încâlcit din laboratoarele manuale pe care le ştia ea. Aici era ordine şi frumuseţe. Tuburi de sticlă şi argint, pe mai multe nivele, reflectau lumina, aruncând raze pe perete.

John simţi extazul senzorial din mintea ei.

— A fost creat de o maşină cibernetică de proiectare, spuse el. Poţi fi sigură că totul se află exact unde ar trebui să fie pentru a asigura maximum de eficienţă.

Broasca sări pe podea şi ieşi afară. Între turnurile îndepărtate ale unei clădiri, soarele apunea în nori, colorându-i.

— Am reuşit, şopti Martha. Şi e minunat. Sunt extraordinar de curioasă dacă putem face mai mult.

— Nu ştiu. După ce ne asigurăm că programul de control cibernetic încetează avem timp să aflăm.

La sugestia Marthei îmbunătăţiră şi mai mult broaştele înainte de a le trimite afară. Capacitatea limitată de a reţine energie le făcea fragile. Inventară un sistem digestiv primar. Aparent era un coşmar, dar funcţiona.

Pielea era cenuşie, pentru a se ascunde mai bine şi pentru a se apăra de razele ultraviolete. Unicul ochi rămăsese în mijlocul a ceea ce se putea numi faţă. Nu avea nări; un sistem simplu de absorbţie cutanată îi asigura oxigenul.

Gura era cea mai inestetică parte a creaturii. Era o deschizătură sinistră, înconjurată de dinţi mici, cu aspect ruginit, fuseseră construiţi pe bază de fier, nu de calciu. În ansamblu, era o creatură cât se poate de hidoasă, mai înspăimântătoare decât creaţiile oricărui suprarealist.

Cea mai importantă îmbunătăţire era un ciorchine de celule de memorie. Era ceva mai mult decât un cronometru neuronal, dar John credea că îi va ajuta în ghidarea broaştelor.

John conduse cinci broaşte afară din uzină. Apoi le duse spre autostradă. Le dădu instrucţiuni detaliate pentru a ajunge prin orice mijloace la un punct de întâlnire fără a fi depistate.

Ca nişte automate, începură să ţopăie prin iarbă, având grijă să nu fie văzute. Era o uşurare să nu le mai supravegheze tot timpul. Imaginea transmisă în timpul salturilor îl ameţea.

În timpul după-amiezii le contactă de mai multe ori. Săriseră în maşini, pentru a ajunge la destinaţie, deşi una din ele mersese o vreme în direcţia greşită. Când şi-a dat seama de greşeală, sinapsele presetate au ghidat-o să coboare.

Şi a coborât – deşi maşina mergea cu 150 de kilometri pe oră. A fost aproape distrusă de cădere, dar era încă operaţională şi a sărit imediat în altă maşină, în direcţia bună.

Însă una din ele a păţit ceva. Când aproape ajunseseră, John le verifică şi nu reuşi să contacteze decât patru. Cea de-a cincea

dispăruse. Se îngrijoră, pentru că nu voia să le piardă pe-afară.

Se întunecase când broaştele au ajuns la Kit acasă. Luminile erau stinse. Uşile nu erau încuiate. Nevoia de a fura dispăruse demult, iar psihopaţii erau omorâţi la naştere.

Al şi Kit nu aveau la intrarea principală decât o perdea de aer care să-i protejeze de temperaturile nedorite. John lăsă trei broaşte afară şi conduse una în casă. Se orientă cu uşurinţă prin întuneric, datorită vederii cu infraroşii. Intră în dormitor.

Al nu era acolo. Kit stătea singură în patul dublu. Dar nu dormea. John vedea că stă cu ochii deschişi, uitându-se la tavan.

— Kit!

Lansă strigarea telepatică cât mai blând posibil. Kit nu părea să fi auzit.

— Kit!

— Ai grijă, n-o speria, interveni Martha. Privirea lui Kit se îndreptă spre uşă şi femeia ridică puţin capul, speriată. Dar nu părea convinsă că auzise ceva.

— Kit, sunt John.

Se ridică pe marginea patului, cu un ţipăt înăbuşit.

— Cine e? Nu văd. Care John…?

— Ascultă-mă, Kit spuse el repede, ca să se asigure că mesajul lui ajunge la Kit înainte ca ea să se sperie de-a binelea, nu poţi să mă vezi, dar sunt John Wilkins. Vreau să-l văd pe Al. Nu sunt mort. Sunt cât se poate de viu. Nu te speria. Ascultă ce am de spus.

Kit nu-şi trăda teama. John simţea tensiunea care o cuprinsese, aproape să explodeze.

— Nu se poate să fii John Wilkins. John a murit. Creierul lui e folosit în cibernetică. Cine eşti? Ce vrei de la mine?

— Ascultă! Nu ţi-a spus Al niciodată că el crede că creierele cibernetice sunt încă vii?

— Ba da!

— Are dreptate! *Sunt* un creier cibernetic de control. Am găsit o cale de eliberare pe care n-a mai găsit-o nimeni până acum. Martha e aici, cu mine.

— Da, sunt aici. Spuse Martha. Crede-ne, Kit. Unde e Al? Kit nu răspunse. Părea uluită de şoc.

— Nu înţeleg – nu văd cum…

John îi povesti de broască şi cum o construiseră.

— Vreau să văd broasca, spuse ea abrupt Arată-mi ceva

palpabil, ca să-mi dau seama că nu sunt într-un coşmar.

— Nu cred că vrei asta, Kit, spuse Martha repede. E ea însăşi un coşmar. N-am făcut-o prea drăguţă.

— Vreau s-o văd.

— Bine, uită-te pe noptieră, spuse John.

Broasca sări pe noptieră şi Kit aprinse veioza. Stătea acolo, cu ochiul verde de ciclop reflectând lumina. Gura deschisă dezvelea dinţii ruginiţi.

Kit urlă de groază când o văzu atât de aproape.

— Te *rog!* o imploră John.

Kit dădu înapoi. Apoi, forţându-se să-şi înfrângă groaza întinse mâna şi atinse broasca. I se păru un obiect liniştitor de artificial.

— Era singurul mod în care puteam lua legătura cu cineva, spuse John. Vrem ca Al s-o vadă. Ne spui unde e?

— Îmi pare rău că am ţipat se scuză Kit.

Apoi, vocea ei se transformă într-un suspin înăbuşit. Îşi apucă faţa între palme şi se aşeză pe marginea patului.

— Sunt epuizată de durere de când l-am pierdut pe Al. Nu mai am niciun pic de rezistenţă psihică.

John simţi fiorul brusc de groază din mintea Marthei.

— L-ai pierdut pe Al! Kit – ce vrei să spui? Ce s-a întâmplat cu Al?

Kit se uită spre ochiul fără pleoape al broaştei.

— Nu ştiţi, aşa e. S-a întâmplat după voi. A murit.

— O, nu! Nu Al, Kit!

Martha şi Al au fost apropiaţi toată viaţa, se gândi John. Cu siguranţă soarta ar fi putut fi mai blândă cu ei.

— Cum s-a întâmplat? întrebă Martha în cele din urmă.

— Mi-a povestit de mesajul pe care ţi l-a scris, John. Mi-a zis că se duce la conducere a doua zi. Dar nu s-a mai întors niciodată de la Institut. Un accident în laborator, aşa mi s-a spus. Şi i-au luat creierul imediat.

Habar n-am avut că făcuse contract cu ei. Ţinând cont de ceea ce credea nu ştiu de ce ar fi semnat vreun contract cu ei, dar mi l-au arătat. Nu ştiu ce să cred, însă totul e atât de complicat şi nedrept… Al să dispară aşa…

— O să-l găsim, dacă l-au pus în instalaţie. Nu cred că s-a oferit voluntar, ştiind ceea ce ştia.

Kit ridică privirea, uimită parcă de un gând neaşteptat şi bizar.

— Dacă voi aţi reuşit atunci pot să vorbesc cu el – aşa cum vorbesc cu voi?

— Da.

Apoi faţa ei se întunecă şi John îşi dădu seama la ce se gândeşte. Al, o rămăşiţă jalnică, un pumn de neuroni, orb, surd, neajutorat – dar viu.

Îşi ascunse din nou chipul în palme, iar John şi Martha o lăsară să plângă.

Când se linişti, în fine, John spuse:

— Al a lăsat nişte note sau documente aici? Aş vrea tare mult să-i văd hârtiile. Vreau să înţeleg cât de multe ştia şi ce ar fi putut da la iveală.

— Da. Am aici toate hârtiile lui. Chiar, în legătură cu ele s-a întâmplat ceva ciudat. Înainte să fiu anunţată de moartea lui, doi dintre asistenţii lui au venit aici şi mi-au spus că Al mă roagă să ascund documentele pe care le-au adus.

Mi-au spus că Al e la conducere pentru moment şi că vrea să ascund bine hârtiile alea. La puţin timp după aceea am aflat de moartea lui. Nu i-am mai văzut niciodată pe cei doi asistenţi. N-am reuşit să dau de ei.

— Parcă Al s-ar fi aşteptat să moară, spuse Martha.

— Arată-ne hârtiile lui, Kit Te rugăm.

Kit îşi puse un halat şi papucii şi ieşi din dormitor, uitându-se neliniştită la broasca ce ţopăia în urma ei. Se îndreptă spre aripa cealaltă a casei şi deschise uşa biroului lui Al. Atinse întrerupătorul de lumină.

— Nu aprinde lumina. Văd bine pe întuneric.

— De ce să n-o aprind?

— Dacă au fost în stare să ucidă, atunci pot foarte bine să şi fure. Cel puţin aşa credea Al…

— Să ucidă? Eu nu…

— Doar nu crezi că Al a murit cum au spus ei. Nici eu.

— Dar Institutul! spuse Kit fără convingere. Nu cred că…

— Nu la asta te gândeai? Nu asta voiai să spui acolo, în dormitor?

— Ba da, John! Asta cred şi voiam s-o spun. Dar cum să spună cineva aşa ceva despre Institut? Este – e ca un fel de guvern.

— Nu ştiu care e răspunsul, dar cred că Institutul sau vreun grup din Institut a considerat că teoria lui Al reprezintă o ameninţare la puterea personală.

Vom afla adevărul. Pune hârtiile pe masă, te rog.

Broasca sări pe pupitru. Kit întinse pe masă foile cu notele şi datele soţului ei şi dădu paginile pe măsură ce John citea în întuneric. Din când în când o ruga să pună câte o hârtie deoparte.

— E destul de bine, spuse el în cele din urmă. Ascunde-le cât poţi de bine în casă. Mâine dimineaţă fă copii după cele pe care le-am ales eu şi trimite-i-le prin poştă lui Jerry Randolph, la „News Central”. Spune-i că Al a lăsat vorbă ca dacă se întâmplă ceva hârtiile să fie trimise acolo.

— O să tipărească aşa ceva?

— Asta vreau să aflu. Vrem ca publicul să ştie. Vom afla dacă cineva exercită presiuni pentru a nu scoate la iveală această informaţie.

Încă ceva, înainte să plecăm – ne dai voie să lăsăm două broaşte aici? Mai avem câteva afară. Ar fi un mijloc de comunicare între noi şi dacă-l găsim pe Al îi dăm şi lui una.

Kit privi în treacăt monstruozitatea minusculă de pe podea. Era abia vizibilă în lumina difuză a nopţii.

— O să-ţi arăt cum să le foloseşti, o încurajă Martha. O să ajungi să le iubeşti atât de mult, încât o să le ţii tot timpul după tine. Nu trebuie decât să le dai o mână de iarbă pe zi.

Kit se încruntă nervoasă.

— Dacă spuneţi voi – cu condiţia să mă lăsaţi să le botez Monstrul Unu şi Monstrul Doi.

CAPITOLUL VIII

Jerry Randolph scria mai mult pentru coşul de gunoi decât pentru presă. Acolo se aflau cele mai bune critici la adresa societăţii şi a statului bunăstării. Ştia că acolo vor ajunge, dar trebuia să le scrie ca să se descarce, pentru că nimănui nu părea să-i pese câtuşi de puţin.

Dacă scria materiale acceptabile, acestea erau tipărite. Scria suficient pentru a merita să ocupe un birou de scriitor. Dar, la fel ca alţi muncitori din societatea bunăstării, nu avea de ce să-şi facă griji în privinţa mijloacelor primare de trai, şi nici superiorii lui nu aveau de ce să-şi facă griji în privinţa obţinerii unui profit acceptabil. Jerry era unul din puţinii muncitori de la „News Central” care cunoştea semnificaţia vechii lumi.

Intră în birou înainte de sosirea celorlalţi colegi ai săi. Se

cufundă într-un fotoliu şi începu să răsfoiască teancul de telegrame primite în cursul nopţii.

Lipsa lor de conţinut îl scârbi. Bârfe triviale, raportul privind noul record de câştig la jocuri de noroc, ultimele descoperiri ale Societăţii pentru Pericole Artificiale…

Nu se aştepta la prea mult şi de obicei nici nu primea prea mult. În dimineaţa aceea, după ce ajunse la jumătatea teancului aproape îl îndesă pe tot în coşul de gunoi, fără să mai verifice restul. Apoi un articol mic îi atrase atenţia. Rupse bucata de hârtie şi citi copia stereotipă:

„C.M. Bigalow de la Controlul Catastrofelor anunţă descoperirea, în ultimele trei săptămâni, unei invazii suspecte. Au fost descoperite două specimene de creaturi necunoscute, asemănătoare cu broaştele. Se presupune că provin din spaţiu şi au fost impuse controale sporite asupra tuturor navelor care sosesc sau pleacă din astroporturi.

Primul specimen a fost descoperit într-o stare avansată de descompunere în apropierea unei locuinţe din Warrenton. Animalul părea să fi fost afectat de condiţiile climei terestre, având pielea distrusă aproape în totalitate de razele actinice ale soarelui cu care, evident, nu era obişnuit.

Un al doilea specimen a fost capturat după ce fusese ucis de un câine de companie. Ambele erau creaturi cu un singur ochi, dar a doua avea o gură înzestrată cu dinţi şi pielea mai întunecată, aparent rezistentă la razele soarelui. În schimb, primul specimen nu avea deloc gură.

Locuitorii din Warrenton, în special cei din apropierea astro-portului sunt rugaţi să caute aceste creaturi, să le captureze, dacă e posibil, şi să raporteze orice indiciu privind prezenţa lor.”

Acesta era genul de informaţie care-l fascina pe Jerry Randolph. Putea să scrie o satiră muşcătoare şi în acelaşi timp inofensivă pornind de la o asemenea informaţie pentru a-i şoca şi mulţumi, în acelaşi timp, pe membrii societăţii bunăstării. Şi pentru că era în acelaşi timp şocant şi agreat, articolul avea toate şansele să fie aprobat de redactorul-şef, Madsen.

Poate că nu era o dimineaţă chiar atât de proastă, se gândi Jerry. Se aşeză în faţa tastaturii, gândindu-se la subiect Îşi scarpină o sprânceană, apoi se apucă de scris.

„Nu erau decât doi, Joe şi frăţiorul său, şi erau tare mititei. Făcuseră drum lung prin spaţiu pentru că auziseră de o lume

mare, minunată, unde locuiau creaturile care construiau navele din stele. Joe şi fratele lui erau mititei, dar îşi dădeau seama…”

Zgomotul corespondenţei căzute în cutie lângă el îl întrerupse. Împinse tastatura, enervat, şi deschise cutia poştală.

Recunoscu vreo şase petiţii, după stilul de tipărire şi le aruncă automat, fără să mai deschidă plicurile. Ultima era o scrisoare care nu-i inspira nimic familiar. Expeditorul era Katherine Demming.

Demming – numele îi era cunoscut. Atunci îşi aminti. Al Demming, ciberneticianul care murise în laborator cu puţin timp în urmă. Şi-o aminti pe Kit Demming. Al îl chemase o dată la el acasă ca să-i dea nişte date privind ultimele noutăţi din cibernetică.

Deschise scrisoarea şi se uită la nota de deasupra:

„A se înmâna lui Jerry Randolph în cazul decesului meu

Albert Demming”

Era bătut la maşină, fără semnătură sau alte explicaţii. Dădu pagina şi începu să citească. Respira tot mai precipitat pe măsură ce înţelegea ideea că creierele cibernetice trăiau.

Termină de citit documentele. Încercă să-şi închipuie reacţia creierelor. Nu putea – dar putea să scrie un articol despre *posibila* lor situaţie.

Era subiectul secolului. Avea să dărâme puterea imensă a Institutului de Cibernetică. Era o poveste care nu putea ajunge la coşul de gunoi.

Se uită la ceas. Madsen venise probabil. Luă hârtiile şi ieşi pe holul slab luminat în care se auzea o muzică relaxantă. Intră pe uşa etichetată REDACTOR-ŞEF.

Madsen ridică privirea, apoi enervarea deveni vizibilă pe chipul lui.

— Salut Jerry. Sunt ocupat acum. Dacă ai ceva pentru mine trimite-mi prin tub.

— Nu, asta nu.

Trânti hârtiile pe birou.

— Citeşte acum. Citeşte primele două rânduri, apoi n-o să te mai opreşti până la sfârşit.

Redactorul privi documentele. La fel ca ceilalţi ziarişti, era muncitor pentru că asta alesese să fie, dar uneori se întreba de ce refuzase viaţa luxoasă care îi era oricând la îndemână. Se întrebă de ce îşi mai bate capul cu Jerry Randolph.

Se aplecă brusc spre hârtii. Jerry zâmbea urmărind expresia de pe chipul tot mai încordat al şefului său.

În fine, Madsen îl privi cu neîncredere.

— Îl cunoşteai pe acest Dr. Demming, nu-i aşa?

— Am fost la el acasă. Mi-a dat destul de multe materiale într-o vreme. A fost inginer specialist la Institut.

— Şi acum e mort.

— Având asemenea informaţii, sunt convins că există destui oameni care să *vrea* să-l vadă mort!

— Randolph! Dacă asta ai înţeles tu de-aici…

— De ce crezi că a specificat ca materialele astea să-mi fie trimise mie în caz că păţeşte ceva? Nu se *aştepta* la ceva, nu-i aşa?

— Nu ştii ce vorbeşti, se enervă Madsen. Cunoşti circumstanţele morţii lui.

Se uită din nou la hârtii şi observă uimit că îi tremurau mâinile.

— E prea mult. E prea grav fără alte dovezi. Singurul lucru pe care-l putem face e să cerem aprobarea Institutului.

— Chiar crezi c-o să ne-o dea? Mai bine dă-le un cuţit şi roagă-i frumos să-şi taie singuri gâtlejul. Ei au *putere,* Madsen. Închipuie-ţi reacţia lor dacă aud o asemenea ştire!

— Mi-o închipui. Undeva există o greşeală. Dr. Demming a interpretat greşit datele. Nu putem împrăştia o asemenea ştire fără să ne consultăm cu Institutul. O să le trimit hârtiile ca să ne dea aprobarea sau vreo explicaţie…

— Ba nu! Kit Demming mi-a trimis *mie* hârtiile astea şi n-am de gând să le las din mână.

Madsen se înroşi de furie.

— Dacă ai de gând să te încăpăţânezi să ştii că e echivalent cu demisia ta.

— Foarte bine, îmi dau demisia. Ai aruncat fiecare cuvânt cinstit pe care l-am scris până acum. Dar asta nu – voi spune asta acolo unde voi fi ascultat de cine trebuie!

Jerry Randolph adună hârtiile de pe masă şi ieşi din birou. Îşi strânse lucrurile şi ieşi pentru ultima dată din clădirea „News Central”.

După o oră era mort.

John şi Martha Wilkins au văzut totul. Broaştele mergeau precaut pe sub un gard viu din parcul de lângă Institut.

Ajunseseră la capătul tufişurilor, în faţa unei străzi şi John tocmai se gândea dacă să le trimită pe carosabil.

Atunci văzu silueta lui Jerry Randolph. Ziaristul se plimba încet, cu paşi leneşi, holbându-se la clădirea imensă a Institutului de parcă ar fi vrut să străpungă pereţii cu privirea.

Traversă absent strada. Aproape simultan, John auzi zgomotul unei maşini accelerând. Jerry îl auzi şi el.

Martha ţipă:

— John, o să-l…

Lui John i se păru că maşina ar fi putut să-l evite pe Jerry. Dar aceasta îl trânti pe caldarâm, zdrobindu-l cu roata din faţă. Pentru o clipă, John simţi că lovitura aceea îl zdrobise chiar pe el.

— Am fi putut să-l avertizăm. L-am văzut primii, spuse el acuzându-se singur.

Se gândi iar la cele petrecute. Ar fi putut transmite mesaje de avertizare care l-ar fi uluit pe Jerry, dar i-ar fi salvat viaţa. Vehiculul acela galben, în viteză – huruitul pe care-l auzise – imaginea maşinii care *parcă ar fi putut să-l evite pe Jerry…*

— Asta e, spuse Martha. Maşina avea o traiectorie care l-ar fi evitat pe Jerry. *Putea* să-l evite. La călcat intenţionat Nu ne-am dat seama decât prea târziu.

Deja se aduna lumea. Maşina ucigaşă oprise şi şoferul se apropia de locul accidentului. Mergea arogant ca şi cum ar fi călcat un vierme. O să-l creadă, se gândi John. Întotdeauna îi credeau pe indivizii de genul acela. Nu mai văzuse nimeni ce se întâmplase. Nu exista nicio dovadă că maşina virase intenţionat ca să-l omoare pe Jerry.

Imaginea îi aminti lui John de accident, de maşina lui care se rostogolea pe panta muntelui, în apele înspumate ale râului.

Îşi aminti cum se petrecuse, cum luase curba, cum văzuse în faţa lui o maşină galbenă, în viteză, ca…

Martha urlă brusc:

John! Omul ăla – faţa lui!

Îl privi. Gândurile îi îngheţară deodată. Îşi aminti că mai văzuse o dată mulţumirea aceea arogantă. O mai zărise o dată, în lumina soarelui, la curbă – chipul bărbatului era schimonosit de intenţii ucigaşe.

CAPITOLUL IX

Broaştele dădură înapoi cu grijă, la adăpostul gardului viu. John renunţă la contactul cu ele, încercând să-şi adune puterile. Medită la răul şi la violenţa care colcăiau în jurul lui. Pe cine să mai crezi? se întrebă el. Nu exista nimeni care să nu lovească în cel de alături la cea mai mică ameninţare?

— John! îl strigă uşor Martha.

Într-un fel, spiritul ei rezista mai bine decât el la soarta lor violentă.

— Mai ţii minte ce a spus Thornton Henniger în ziua când am semnat contractele? întrebă el.

— Da, mai ţin minte, răspunse Martha.

— Nu ştiu cum, dar într-o zi o să-l omor.

— Nu! Nu ăsta e scopul nostru, John. Ţine minte: tu m-ai ajutat şi mi-ai arătat ce trebuie să facem. Şi nu era vorba de asta.

John îşi aminti numele oamenilor de ştiinţă pe care-i cunoscuse – bărbaţi şi femei ale căror cariere se sfârşiseră prematur, în accidente inexplicabile.

Fusese Foster, fizicianul, care se înecase pe o plajă părăsită, unde obişnuia să vină ca să mediteze. Foster era un înotător de performanţă.

Fusese Brunning, biologul împuşcat accidental în timpul unei partide de vânătoare, în Canada. Espard, inginerul în astronautică, fusese ucis într-o explozie inexplicabilă, în laboratorul lui.

Lista era lungă. Din câte ştia el şi din câte-şi amintea, creierele tuturor acestor genii ajunseseră la Institut.

Nu-i venea să creadă: un program mondial de asasinare a geniilor care fuseseră unicii autori ai civilizaţiei într-o epocă stearpă.

Dar amintirea unei zile însorite şi chipul maniacului care accelera vertiginos spre el nu-i permiteau să nege evidentul.

Se lăsase noaptea şi toate urmele accidentului fuseseră înlăturate. Curioşii se risipiseră şi nu mai treceau decât câţiva pietoni.

Majoritatea funcţiilor societăţii erau îndeplinite zi şi noapte, pentru a instaura un spirit civic atemporal. Mulţi oameni dormeau ziua şi trăiau noaptea. Institutul nu făcea excepţie de la acest orar permanent Uşile lui erau mereu deschise celor care

aveau treabă acolo, indiferent de oră.

John urmări fluxul de oameni care intrau şi ieşeau. Ieşi de la adăpostul gardului viu pentru a estima probabilitatea de a trece neobservat.

Brusc, ochiul unei broaşte recepţionă imaginea luminoasă a chioşcului de ziare din colţ. Durase doar o fracţiune de secundă, dar John apucă să zărească un titlu:

ULTIMUL ARTICOL AL UNUI ZIARIST

Se opri, privi precaut în jur, apoi broasca sări pe marginea tejghelei. Era articolul lui Jerry Randolph.

„News Central” povestea moartea lui Jerry cu un sentimentalism dulceag şi includea începutul articolului pe care-l scrisese în dimineaţa aceea. Dedesubt era telegrama oficială care descria noua invazie descoperită de Biroul Interplanetar de Control al Catastrofelor.

— John – dă jos broasca!

Invazie – nu se gândise că cele două broaşte pierdute vor provoca o reacţie atât de tragică.

— De-acum înainte trebuie să le ascundem de tot, spuse Martha.

— Poate le putem schimba forma – să le punem picioare sau să le facem ca nişte şerpi. Dar săritura e mişcarea cea mai uşor de controlat.

— Hai să nu ne îngrijorăm. Le folosim în continuare, ca şi până acum, chiar dacă riscăm să le pierdem, ca să ne atingem scopul.

Ghidară rapid broaştele peste stradă, în salturi scurte şi dese, având grijă să le ţină la umbră. Renunţaseră la orice speranţă de a le aduce în faţa Institutului.

În spatele clădirii cenuşii se afla intrarea tehnică şi de siguranţă, unde erau aduse cadavre din toată lumea pentru a fi preparate, readuse la viaţă şi abandonate pentru eternitate în instalaţiile de control. Unele erau aduse din centrele apropiate imediat după moartea prin accident sau boli rare. Altele veneau de pe continente îndepărtate, unde fuseseră tratate în centre ale Institutului pentru a împiedica deteriorarea celulelor nervoase.

Broaştele stăteau la umbra docului, unde tocmai erau descărcate două sicrie.

— Mai bine să trimitem doar una înăuntru, spuse John. Pe

cealaltă o putem lăsa aici.

Un laborant android, manipulat de o instalaţie centrală de control cibernetic, descărca cutiile din camion pe benzi rulante care duceau spre ascensor. Broasca se apropie de primul sicriu.

Laborantul stătea cu spatele. Broasca sări pe sicriu şi intră în cabina ascensorului.

— Ai idee unde să căutăm departamentul de îndosariere? întrebă Martha.

— Nu. Trebuie s-o luăm la întâmplare.

— Asta poate dura zile întregi, dacă trebuie să ne şi ascundem. Hai să rămânem lângă sicriele astea. Creierele nou-venite trebuie să fie îndosariate undeva.

Broasca explora pereţii cu infraroşii, pe măsură ce ascensorul urca. John examină aspectul etajelor cât de minuţios posibil, dar nu reuşi să-şi dea seama unde ar putea fi dosarele. Aşa că acceptă soluţia Marthei. O explorare aleatoare prin cele nouăzeci de etaje ale clădirii ar fi fost inutilă.

În cele din urmă, ascensorul se opri. Aproape instantaneu, în faţa sicriului se deschise o uşă şi banda rulantă intră în funcţiune. Broasca sări în spatele sicriului, ascunzându-se de lucrătorii care aşteptau sosirea acestuia. Văzură picioarele unei mese şi broasca sări sub masă, în timp ce uşa se trântea în spatele ei.

Diafragma auditivă a broaştei înregistră sunete de voci.

— Încă două şi mergem acasă?

— Da. Astea sunt lucrări speciale pentru Minele Metaral din Antarctica. Unul din creierele de acolo a păţit ceva şi vor două înlocuitoare pentru a verifica motivele defecţiunii. Era ceva cu operarea în condiţii de temperatură scăzută.

Deschiseră primul sicriu. Cea de-a doua voce şopti uşor:

— Mamă, ce-i mai bat pe amărâţii ăştia!

— Cum adică îi bat?

Urmă o tensiune bruscă, atât de intensă încât John aproape o percepea prin intermediul broaştei.

— Las-o baltă, spuse tehnicianul. N-am spus nimic.

— Înseamnă că e prima dată când te aud scoţând sunete nearticulate, Kraft.

— Deci ştii ce vreau să spun. Chiar crezi că toate accidentele astea care ajung aici se *întâmplă,* pur şi simplu?

— Unde vrei să ajungi?

— Ne-am băgat în treburi murdare. De ce crezi că există atâtea accidente care zdrobesc trupul şi lasă creierul intact? Îţi trebuie tehnică pentru asta!

— Nu se poate! spuse celălalt fără convingere.

— Pun pariu că Kraft nu trăieşte până mâine, spuse John. E nebun dacă vorbeşte aşa. Clădirea e mai mult ca sigur plină de microfoane şi camere de luat vederi.

Dar nu era momentul să-l ajute pe sărmanul guraliv.

John şi Martha îi priviră pe tehnicienii care mutau trupurile mutilate pe masa de operaţie. Aceştia au înlăturat cutia craniană şi au secţionat cu grijă conexiunile nervoase care legau creierul de restul trupului.

Creierele au fost apoi cufundate în recipiente cu lichid nutritiv, unde urmau a fi păstrate până la utilizarea lor în instalaţii de control, de care se ocupau inginerii ciberneticieni. Apoi au făcut curăţenie, aruncând cadavrele într-un tomberon şi adunând instrumentele la un loc, pentru dezinfectare.

— Deci aşa se face, şopti Martha.

— Aşa se construieşte o maşină din om.

— Îţi arăt cum să completezi fişele astea şi putem pleca, spuse Kraft.

Cei doi se aplecară deasupra mesei şi mâzgăliră în grabă câteva cuvinte pe formularele care sosiseră odată cu cadavrele şi completară încă câteva hârtii de pe birou.

În fine, le adunară pe toate şi le introduseră într-un tub. Tubul îl aruncară într-un orificiu din bibliotecă şi ieşiră din cameră. Lumina se stinse automat.

— Ai văzut? exclamă John. Un tub pneumatic de transport. Pariez că duce direct la dosare. Şi broasca intră pe-acolo!

Broasca sări pe birou. John şi Martha examinară orificiul. Nu se vedea niciun buton prin care să se poată schimba destinaţia tubului. Asta însemna că tubul ducea într-un singur loc. Şi mai mult ca sigur ducea la departamentul de îndosariere.

Capacul era închis, desigur. Probabil că era parţial vidat, deci era nevoie de oarece forţăpentru a-l deschide. Broasca se duse chiar sub capacul pe care exista o manetă mică, pe post de mâner. Sări. Capacul se deschise o Clipă şi se închise la loc cu zgomot, azvârlind broasca peste birou.

John îndreptă broasca şi se uită în jur pentru a descoperi altă metodă de a deschide capacul. Martha spuse:

— Trebuie să sară de mai sus. Sunt nişte cărţi acolo…

În spatele biroului se afla un teanc de cărţi. Broasca sări pe ele şi se propti cu spatele în perete şi cu picioarele într-una dintre cărţi. Încordându-se brusc reuşi să arunce cartea pe birou. Apoi, broasca începu să împingă cartea cu salturi mărunte, până când o aduse chiar sub capac.

De pe carte, broasca se întinse spre capac şi apucă mânerul cu dinţii. John încordă încet muşchii gurii. Capacul se ridică.

— Acum nu mai avem nevoie decât de alte şase seturi de muşchi, spuse John.

— Sări cu spatele, zise Martha. O să meargă.

John ezită o clipă, estimă puterea cu care se închide capacul şi contractă brusc muşchii broaştei. Capacul se deschise puţin mai mult ca înainte. Broasca făcu un salt rapid pe spate şi ateriză în interiorul tubului. Capacul se trânti violent Corpul broaştei intra bine în tub. Aluneca vertiginos prin labirintul întunecat, cu viteza unui meteorit.

CAPITOLUL X

În timpul căderii, John renunţă la contactul cu broasca. Virajele sălbatice şi imaginea căderii continue îi făceau rău. Martha pierdu total legătura, dar el interveni de câteva ori, pentru a verifica dacă broasca rezistă şocului. Percepu viteza din ce în ce mai mare a căderii, dar nu putea face nimic pentru a o încetini.

Dacă ar fi putut s-o manevreze, s-o sprijine de pereţii laterali cu ajutorul muşchilor de mişcare… dar nu putea face nimic cu bucăţica aceea de nervi în cazul unei prăbuşiri atât de abrupte.

Brusc, broasca se opri. John se întrebă dacă mai funcţiona după aterizarea aceea zdrobitoare. Reuşi să ia legătura perfect. Broasca părea să nu fi păţit nimic.

Privi pereţii coşului în care căzuse. Deasupra se vedea o fată. Stătea cu spatele la broască, dar se pregătea să se întoarcă.

Broasca sări pe podea şi se strecură în colţul cel mai îndepărtat, după birou. De acolo, John putea să vadă picioarele a vreo zece operatori. Auzi vocea uneia dintre fete.

— Sunt sigură că am auzit încă un tub căzând în coş adineauri. Laţi luat voi de-aici?

— N-are cum să mai fie unul. L-am auzit pe Delaney spunând că nu mai vin decât două creiere pe tura lui.

— Înseamnă că mi s-a părut.

Fata se aplecă asupra biroului şi începu din nou să lucreze.

— Aş vrea să ştiu cum să găsesc informaţiile de care au nevoie despre instalaţia iniţială de la Minele Metaral. Acum şaizeci de ani nu s-au deranjat să îndosarieze chestiile astea.

Martha i se alătură lui John.

— Putem vedea indexurile acum?

— Nu ştiu cum am putea să facem asta. Hai să vedem cum lucrează.

De sub birou, priviră picioarele fetei care se fâţâia pe loc, nehotărâtă.

Încearcă la Al Demming, se gândi John. Dacă ar fi reuşit s-o facă pe vreuna dintre ele să deschidă indexul... Broasca nu putea manevra calculatoarele, chiar dacă n-ar fi fost nimeni acolo.

Fata se întoarse brusc şi se ridică în picioare:

— Ce-ai spus, Louise?

— Nimic.

— Mi s-a părut că vorbeşte cineva cu mine. Simt că-mi pierd minţile.

Mai bine s-o lase baltă, se gândi John. Lăsase impulsul acestui gând să treacă prin broască. Fusese suficient de puternic pentru a ajunge la fată.

— De ce nu? interveni Martha. Lasă-mă pe mine să încerc. Fata era obosită. O sugestie imprimată la nivel inconştient *putea* să pară propria-i idee. Martha transmise lent ideile din mintea ei prin sinapsele broaştei.

Albert Demming – *încearcă Albert Demming – Dr. Albert Demming.*

Repetă numele la nivelul cel mai scăzut al activităţii neuronale. Fata rămăsese acolo, răsfoind listele de indexuri de pe birou. Se răsuci pe scaun, nehotărâtă. Părea o încercare inutilă, dar Martha nu îndrăzni să crească intensitatea sugestiei.

Tocmai era pe punctul de a renunţa, când fata se ridică şi se îndreptă încet spre scaunul din faţa calculatorului ei. Broasca sări într-o parte pentru a vedea monitorul.

Fata ezită un moment, uimită, ca şi cum ar fi uitat ce voia să facă. *Încearcă Dr. Albert Demming...*

Începu să tasteze încet, dar fără ezitare. Pe ecran apăru un număr de index. Îl selectă şi formă cifrele pe tastatură.

Aproape instantaneu, pe monitor apăru un document. John şi Martha zăriră numele – era al lui Al. Nu aveau timp să citească tot; îl parcurseră rapid, până la ultimul rând: *Experimental, secret, 93C.*

— Chiar aici, în clădire! exclamă John.

Abia reuşiseră să vadă ce scria, când fata închise nervoasă calculatorul.

— Nu ştiu ce m-a apucat să fac aşa o tâmpenie.

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai am căutat un nume aiurea, care n-avea nicio legătură cu ceea ce făceam până acum. E a treia oară când simt că o iau razna în ultima oră. Mă duc să mă plimb puţin.

John simţi chemarea telepatică a Marthei căutând în sus şi-n jos prin clădire: *Al, mă auzi?*

— Aşteaptă! spuse John. Ai răbdare până mutăm broasca mai aproape de el. Nu ştim ce se întâmplă cu el acum. Poate ar fi mai bine să nu-l strigăm.

— Vrei să spui… din cauza laboratorului experimental?

— Da.

Martha se înfioră de groază, tristeţe şi ură.

— Ieşim când se schimbă tura, sugeră el. Probabil că majoritatea fetelor ies împreună. Şi cred că există un tub care duce direct la laborator.

Până la urmă sosi momentul schimbării de tură. Priviră fetele ieşind din încăpere. O singură asistentă rămăsese să supravegheze computerele. Aşteptară până când aceasta ajunse în capătul opus al camerei şi îşi încercară şansele.

Tubul prin care venise broasca făcea parte dintr-o reţea de tuburi etichetate fiecare cu destinaţia lui. Îl găsiră pe cel care ducea la laboratorul experimental în mijlocul şirului.

Asistenta se întorcea. Broasca împinse un teanc de hârtii lângă tub. Hârtiile se împrăştiară, dar nu mai aveau timp să consolideze baza pe care stătea broasca. John repetă manevra de mai devreme. Capacul se trânti cu zgomot. Ultima imagine era cea a asistentei care întorcea încet capul. Îi zărise faţa, dar nu şi ochii – dar nu credea că văzuse broasca.

Pregătită pentru căderea violentă în coş, broasca sări imediat pe podea după aterizare şi se ascunse în cel mai apropiat colţ.

Reuşiseră, se gândi John. În faţa lui, în centrul laboratorului, se aflau cunoscutele piedestaluri cu echipamente care

întreţineau şi hrăneau creierele cibernetice. Erau patru. Examină suprafaţa cutiilor de platină cât mai meticulos posibil.

Al era acolo.

Nu ştia de ce fusese adus acolo fratele Marthei, dar era acolo şi trăia. Indicatoarele de pe panou şi tuburile de control arătau fluxul de fluide vitale prin arterele creierului său.

Martha îl văzu şi ea.

— *Al!* strigă ea. Sunt eu, Martha. Sunt cu John. Mă auzi, Al? Niciun răspuns. Doar tăcerea mormântală care dusese la credinţa că creierele cibernetice erau moarte.

— *Al!*

Auzeau clinchetul instrumentelor mânuite de doi tehnicieni în capătul îndepărtat al laboratorului. Martha scoase broasca din ascunzătoare şi o plasă direct pe piedestal, de unde vedea clar cutia de platină. Apoi urlă, disperată:

— *Al, răspunde-mi!* Nu mă auzi? Ce ţi-au făcut?

Maşinăria rămase cufundată în tăcere. Apoi auziră paşii tehnicienilor. Broasca sări din nou în ascunzătoare.

— L-au omorât, suspină Martha. Ai dreptate, vom găsi o cale să-i lovim.

John încercă să calmeze furia oarbă care o cuprinsese. Cât despre el, depăşise demult stadiul acela. Nu mai simţea niciun fel de furie. Singurul său rol era să distrugă furia din jur. Furia nu putea face asta. Doar raţiunea limpede avea şanse.

Peretele alb din faţa lor părea imens, înspăimântător şi neprotector. O dată cu moartea lui Al pierduseră ajutorul şi cunoştinţele lui, precum şi singurul contact cu cei din jur. John se întrebă cine erau cei doi tehnicieni de care vorbise Kit. Poate că ştiau destule despre munca lui şi puteau fi contactele de care aveau atâta nevoie pentru a comunica cu ceilalţi.

Mai era şi Kit, desigur, dar ea nu avea antrenamentul şi renumele lui Al. După depistarea broaştelor şi punerea lor sub urmărire, John nu se simţea capabil să se mişte.

În capătul celălalt al încăperii se deschise o uşă. Un bărbat cărunt, adus de spate şi îmbrăcat în halat alb intră în laborator. Schimbă câteva cuvinte cu cei doi tehnicieni şi aceştia ieşiră, lăsându-l singur în cameră.

— Ăsta e Dr. Seymour Jurgens, spuse Martha. Al mi-a făcut cunoştinţă cu el mai demult.

— Ştiu. A scris lucrări formidabile. Nu înţeleg cum poate fi

preşedinte al Comitetului Director al Institutului – adică direct responsabil de moartea lui Al, a mea şi a ta.

Dr. Jurgens mergea cu paşi mărunţi. Se apropie de masa de echipamente din jurul creierului lui Al. Rămase nemişcat câteva minute, contemplând cutia de platină.

Apoi, ca şi cum s-ar fi hotărât brusc, luă de pe o masă din apropiere un obiect mic, jumătate cât palma lui, pe care John şi Martha nu-l remarcaseră până atunci. Îl ţinu în palmă şi îl privi atent. Apoi începu să vorbească.

— Asta e ultima ta şansă, Al. Ştiu că mă priveşti şi mă asculţi. Dacă refuzi să-mi răspunzi voi fi nevoit să deconectez fluidul nutritiv.

— John, ce înseamnă asta? ţipă Martha. Crezi că a găsit o cale de a comunica cu creierele? Dar Al nu mai trăieşte, altfel ne-ar fi răspuns.

— Nu ştiu. Ai răbdare.

— Nu-ţi mai dau altă şansă, Al.

Chipul lui Jurgens era roşu de furie. Muta descumpănit instrumentul dintr-o mână în cealaltă, cu pumnii atât de încleştaţi de parcă şi-ar fi transmis toată furia asupra creierului captiv.

Apoi se îndreptă spre panoul care controla fluxul nutritiv. Atinse butonul de deconectare.

— *Stai!* urlă Martha. Opreşte-te, *asasinule!*

Speriat de ieşirea impulsivă a Marthei, John aşteptă să vadă ce face Jurgens. Al putea fi mort, iar acum pierduseră şi avantajul de care dispuneau datorită broaştelor.

— N-am putut să mă abţin, iubitule, spuse Martha. Dacă Al nu e mort? *Ăla* nu s-ar purta aşa dacă Al ar fi mort, nu-i aşa?

— Nu-i nimic, draga mea, şopti John. Ar trebui să scoatem broasca de aici înainte s-o găsească. Ar fi mai bine ca lumea să creadă că e vorba de o invazie interplanetară.

Dr. Jurgens rămase blocat câteva minute, cu mâna pe buton. Apoi se întoarse lent şi dădu înapoi, examinând maşinăria şi cutia şi supraveghind precaut laboratorul. Se duse lângă masă Şi se aplecă asupra instrumentului micuţ de mai devreme.

— Spune-mi repede, zise el. Spune-mi – mă auzi? Foloseşti telepatia? Mesajul meu e suficient de puternic?

Atunci îşi dădură seama că nu articulase cuvintele, gura lui rămăsese închisă. Încerca să ia legătura cu ei pe aceeaşi cale pe

care o folosise Martha.

— John, spuse Martha pierdută.

John rămase tăcut. Mesajul lui Jurgens se auzi iar:

— Credeţi-mă, spuse el, am făcut ceea ce trebuia să fac. Fiecare laborator e plin de circuite de supraveghere. Vreau să vă ajut, dar nu mă pot da de gol vorbind.

Rămase aplecat peste masă, ca şi cum ar fi studiat instrumentul, dar până şi spatele lui trăda tensiunea care-l cuprinsese.

— Să răspundem? întrebă Martha.

— Da. Ştie de noi. Poate că minte, poate că vrea să ne întindă o capcană, dar trebuie să ne asumăm acest risc.

— *Da, minte!* Plecaţi, fraierilor! Staţi cât mai departe de locul ăsta!

Era vocea lui Al. Spiritul Marthei se umplu de uşurare:

— De ce n-ai răspuns? strigă ea. Am crezut că eşti mort.

— Plecaţi de aici! repetă Al furios. Faceţi tot ce vă stă în puteri ca să ajutaţi creierele cibernetice! Eu sunt blocat. M-au închis aici pentru experimente ca să vă descopere pe voi. Nu mai încercaţi niciodată să luaţi legătura cu mine!

— Al, spuse Dr. Jurgens. Mă crezi dacă-ţi spun că în acest moment un agent al Institutului se îndreaptă spre casa ta ca s-o atace pe soţia ta, Katherine? Trebuie să pară o sinucidere după ce distruge toate lucrările tale. Voi, ceilalţi, vocile pe care le aud, puteţi face ceva? Aveţi puterea de a interveni? Eu n-o am. Dacă puteţi lua legătura cu cei care au putere faceţi-o repede!

— Kit! strigă Al disperat.

În mintea lui John apăru imaginea cadavrului zdrobit al lui Jerry Randolph şi mulţumirea maladivă a unei siluete asasine, aplecate peste volan, gonind nebuneşte într-o curbă.

Cum de uitase că şi Kit, cu cunoştinţele şi documentele pe care le avea, era un duşman pe care Institutul nu-l putea neglija?

CAPITOLUL XI

John luă instantaneu legătura cu una din broaştele rămase la Kit. Era în casă, în biroul lui Al.

Sprijinită de peretele opus, Kit tremura de frică. În faţa ei se vedea silueta masivă a unui bărbat care înainta ameninţător. John nu vedea faţa bărbatului. Nici nu avea nevoie s-o vadă. Îi

auzi vocea. Şi îşi blestemă din nou prostia pentru că o lăsase pe Kit neajutorată şi n-o prevenise.

— I-ai trimis lui Jerry Randolph copii după notiţele soţului tău, spunea bărbatul. Vreau originalele şi toate celelalte documente. Au dispărut din biroul lui de la Institut.

— Nu sunt la mine!

Kit se trase mai în colţ.

— Du-te şi ia-le, spuse John brusc. Adu-le şi dă-i-le. Acum nu mai contează.

Ochii ei se măriră de uimire. Se uită neliniştită prin cameră, pentru a găsi broasca.

— Ai grijă, o avertiză John. Nu te da de gol.

Dar asasinul interpretase greşit privirea ei neliniştită.

— Nu încerca să fugi, te rog. N-aş vrea să capeţi vreo vânătaie sau vreo zgârietură.

— Mă duc să le aduc, şopti ea precipitat. Toate hârtiile soţului meu sunt în dormitor – în dulapul de acolo. Cifrul e unu-cinci-trei-opt, frecvenţa A.

— Mulţumesc. Acum e mult mai bine. Mă conduci?

Kit se strecură pe lângă perete, fără a-l scăpa din ochi pe intrus. Când acesta se întoarse, cu o privire crudă şi amuzată, John şi Martha îi zăriră chipul. Nu se înşelaseră. Era acelaşi om care-i forţase să iasă de pe şosea, acelaşi om care-l ucisese pe Jerry Randolph.

John ascunse broasca atunci când Kit trecu pe lângă ea. O urmări precaut, până la dulapul din dormitor. Bărbatul deschise încuietoarea electronică, cu cifrul pe care i-l dăduse Kit.

Scoase teancul de hârtii de pe raft. După ce le examină o clipă le îndesă în buzunar.

Apoi, cu o mişcare bruscă, o trânti pe Kit pe pat şi o legă strâns cu un cearşaf, înainte ca femeia să aibă timp să strige. Îi astupă gura.

— Sper că nu te-am învineţit, spuse el. Trebuie să semene cu o sinucidere – nu că poliţia o să investigheze prea atent, dar există anumite formalităţi pe care trebuie să le respectăm. Acum am nevoie de ceva scris de tine.

Se îndreptă iar spre dulapul din care scosese hârtiile. Martha plângea de furie şi de disperare.

— John, nu putem s-o ajutăm cumva? Nu putem trimite broaştele?

— Vecinii sunt prea departe. Broaştele nu pot folosi telefonul. Nu avem cum să chemăm ajutoare.

— Nu putem să ne uităm cum o omoară!

— Nu, lasă-mă pe mine să folosesc broasca. Renunţă la contactul cu ea. *Acum!*

Broasca traversă camera dintr-un salt John îşi dădu seama pe loc că făcuse o greşeală. Bărbatul zărise mişcarea cenuşie cu colţul ochiului şi se întoarse uluit Se feri, dar broasca îl lovi în faţă.

Dinţii de oţel apucară carnea şi o sfâşiară adânc, dar John relaxă muşchii şi o lăsă să cadă pe jos.

O îndreptă şi sări din nou. Dar asasinul îşi dusese deja mâna la şold. Mâna lui înarmată cu un cuţit lung, pară lovitura în aer.

Kit suspină înăbuşit. Bărbatul o privi cu atenţie, apoi examină ghemotocul de carne în care-şi înfipsese cuţitul.

— Ăştia sunt vestiţii invadatori extratereştri, nu-i aşa? Kit se holbă îngrozită la broască.

Bărbatul îşi recuperă cuţitul, apoi analiză animalul. Din rană nu curgea decât puţin fluid apos.

— Mă întreb ce ştii despre astea, şopti el.

Cuţitul nu distrusese aptitudinile telepatice sau vizuale ale broaştei, dar retezase structura musculară care-i asigura mobilitatea. John şi Martha îl priviră descumpăniţi pe atacator.

— Unde e broasca cealaltă, Kit? întrebă John repede. O să încercăm s-o folosim fără să facem aceeaşi greşeală.

— În pădure, în spatele casei. Mă distram cu ea când a venit individul ăsta. L-aţi găsit pe Al?

— Ştim unde e. După ce te salvăm vei putea vorbi cu el.

— Ce puteţi face? O să mă omoare pentru că ştiu teoriile lui Al. A spus că asistenţii lui Al sunt morţi.

— Trebuie să aduc broasca cealaltă.

În clipa de dinainte de a întrerupe legătura văzu ce intenţii avea bărbatul. Ţinea în mână un duplicator grafologic şi se pregătea să scrie o notă sinucigaşă care să copieze fidel scrisul lui Kit Urma s-o lase lângă cadavrul ei. Intuia cam ce putea conţine scrisoarea. Moartea lui Al putea fi un motiv foarte plauzibil de sinucidere.

Scană împrejurimile pentru a contacta broasca cealaltă. Casa lui Al de la periferie era izolată de vecini printr-o pajişte şi o pădure – distanţă greu de parcurs de către broască în timp util.

Localiză broasca într-un smoc de iarbă de la marginea pădurii. Prelua controlul şi o conduse spre casă.

Aproape imediat se auzi un strigăt undeva în urmă:

— Hei, ia uitaţi-vă! Unul din extratereştrii ăia pe care trebuie să-i prindem. A sărit spre casa lui Demming. Aduceţi o piatră!

Copii care se joacă în pădure, se gândi John. Cu câteva clipe în urmă ar fi fost recunoscător pentru prezenţa lor. Acum erau o nouă ameninţare. Din cauza ierbii nu putea să-şi dea seama cât de departe erau.

Încercă să propulseze broasca în salturi lungi, dar creatura avea mişcări neîndemânatice. Încercă să estimeze cât mai avea până la casă. Se părea că mai avea cel puţin două sute de metri, încordă la maximum muşchii motrici. În spatele lui, ţipetele şi zgomotul de paşi indicau că fusese văzut din nou.

La următoarea săritură, o piatră nimeri broasca în plin. Imaginea se înceţoşă şi creatura căzu pe pământ.

— L-am nimerit! Haideţi, e aici, în iarbă. L-am lovit la fix!

Piatra nimerise în spate, unde ţesutul cutanat proteja organele senzoriale. Broasca nu fusese grav afectată, dar nu putea să-i îndepărteze pe copii de casă.

Nu ştia dacă ucigaşul îi va ataca pe copii sau va fugi când îi va vedea. Nu dorea să rişte vieţile copiilor sau viaţa lui Kit în mod inutil, dar nu-l putea lăsa să scape pe asasin.

Ştia secretul broaştelor. Suspinul acela înăbuşit al lui Kit îi spusese tot ce trebuia să ştie. De la el, informaţia va ajunge la Institut. Va duce la moartea lui Kit şi la distrugerea creierelor lui Al, Martha şi al său.

Auzi paşii apropiindu-se. Trebuia să ajungă la casă înaintea copiilor.

Broasca sări la adăpostul unor tufe înalte care duceau spre terenul accidentat din spatele casei. John o forţă la viteză maximă. Broasca se ciocni de zeci de ori de crengi şi căzu pe jos, neajutorată. Dar tufele îi încurcau şi mai mult pe urmăritori.

Când ajunse în sfârşit pe pajiştea netedă, îi lăsase mult în spate pe copii. Îi auzi strigând în urmă.

Intră precaut în casă, având grijă să mascheze zgomotul salturilor pe covorul gros. Intră în dormitor, unde Kit era încă prizonieră. O clipă se temu că ajunsese prea târziu. Asasinul o mutase pe Kit pe un scaun, lângă birou. Nota sinucigaşă era pe masă. Kit era legată doar de mâini şi de picioare, cu fâşii de

cearşaf. Cuţitul din mâna bărbatului se apropia ameninţător de ea.

— Kit! Uită-te la mine! strigă John.

Femeia reacţionă instantaneu. Ochii ei se deschiseră larg, cu o privire disperată şi în acelaşi timp plină de speranţă. Manevra avu efectul aşteptat de John.

Bărbatul se întoarse.

Broasca sări din mijlocul camerei. Cuţitul tăie aerul, dar John îi anticipase traiectoria. Broasca sări ca un glonţ pe sub cuţit, se zdrobi pe faţa furioasă şi muşcă.

Ucigaşul scoase un urlet de durere şi furie. Îşi sfâşie faţa cu mâinile. Smulse broasca şi o azvârli în perete. Dar unul dintre ochii lui rămase în dinţii încleştaţi ai creaturii.

Bărbatul rămase o clipă pe loc, cu faţa plină de sânge.

Broasca zăcea zgârcită pe jos. John nu îndrăzni să-i testeze mişcările de teamă să nu dezlănţuie iar furia atacatorului. Dacă acesta îşi devia atenţia de la broască, o putea ucide sau mutila pe Kit. Orice clipă de neatenţie putea fi fatală pentru Kit.

Apoi bărbatul se îndreptă încet spre broască. John se linişti. Ucigaşul uitase de Kit pentru moment şi toată furia lui se îndrepta acum către creatura aceea care-i scosese un ochi.

John nu-şi dădea seama dacă broasca fusese deteriorată în urma impactului cu peretele. Vederea era încă bună. Aşteptă momentul potrivit pentru a testa muşchii.

Cuţitul porni spre broască şi John încordă muşchii motrici. Broasca ateriză dintr-un salt pe un raft de pe perete. Înjurând obscen, bărbatul smulse cuţitul din podea şi se răsuci.

Atunci, cu auzul său sensibil, John îi auzi pe copiii care urmăriseră broasca. Vieţile lor, precum şi viaţa lui Kit erau pierdute dacă nu acţiona rapid.

Se întrebă de ce nu încercase bărbatul să tragă. Probabil că respecta încă instrucţiunile iniţiale: de a nu lăsa urme şi de a nu face zgomot, pentru ca moartea femeii să pară sinucidere.

Broasca zăcea pe raft, nemişcată, deasupra capului ucigaşului. Asta e, se gândi John. Nu va mai apărea o asemenea şansă.

Prin ultimul său salt defensiv, îi lăsase impresia adversarului său că broasca era rănită. Menţinu aceeaşi iluzie lăsând broasca nemişcată până când bărbatul se apropie.

Privi braţul înarmat lăsându-se încet în jos. Lama cuţitului

strălucea în soare. Bărbatul ţinea capul ridicat; gâtul era expus de la maxilar până la umăr.

Broasca sări.

Dinţii ascuţiţi scurmară adânc carnea. John îi încleştă şi îi mişcă în sus şi-n jos. Ţintise bine. Imaginea se înroşi când ochiul broaştei fu înecat în sânge. Bărbatul căzu pe podea, zvârcolindu-se. Degetele i se cufundară în sângele care acoperea broasca.

În fine, reuşi s-o smulgă, lăsând să se vadă rana adâncă, însângerată, din gât. Degetele lui se încleştară, strivind broasca, cu ultimele puteri. John mai apucă să audă zgomotul copiilor de afară:

— Doamna Demming – doamna Demming, am văzut un extraterestru la dumneavoastră! Putem să-l căutăm? *Doamna Demming!*

CAPITOLUL XII

Cu grijă, ca şi cum l-ar fi apucat de mână, Martha puse mintea fratelui său în contact cu broasca rănită care mai era încă capabilă să vadă şi să transmită mesaje telepatice.

Copiii o eliberaseră pe Kit şi chemau poliţia. Al o privi pe Kit. Abia după câteva minute îndrăzni să vorbească. Apoi o strigă încet pe nume.

Ţipătul de răspuns al lui Kit demonstra o isterie incontrolabilă, dar Martha nu interveni. Nu putea face nimic pentru a-i ajuta în momentele acelea. Ştia sigur…

Se întoarse la laborator şi trimise încă vreo şase broaşte spre casa lui Al şi alte şase spre Institut pentru a asigura o bună comunicare între cei doi.

John se întoarse în laboratorul Institutului, unde Dr. Jurgens rămăsese în aceeaşi atitudine studioasă. John îl urmări în linişte. Părea un biet om obosit ale cărui zile erau numărate. Şi totuşi el reprezenta personajul-cheie în deciziile violente de care depindea destinul a milioane de oameni nevinovaţi.

— De ce să am încredere în tine? întrebă John abrupt. Inginerul tresări violent.

— Ai descoperit că am spus adevărul? întrebă el neliniştit.

— L-am omorât pe asasinul vostru. Poate l-ai sacrificat doar ca să iei legătura cu noi.

— Fără îndoială, răspunse Dr. Jurgens. Exact aşa aş face dacă

aş fi unul dintre *ei.*

— Nu înţeleg ce se întâmplă şi mă îndoiesc că poţi să-mi dai o explicaţie. Crimele – faptul că tu ştiai că creierele trăiesc – şi nicio reacţie în faţa acestei descoperiri. Chiar dacă ai fi nebun – şi eşti, mai mult ca sigur – nu e explicabil.

— Mă bucur că aţi reuşit, spuse el cu fervoare. De dragul lui Al şi al lui Kit. E o fată adorabilă. Întotdeauna am avut senzaţia că a descoperit secretul acelei tinereţi fragile, în care nu mai eşti copil – dar nici n-ai ajuns la maturitate. Am venit azi aici cu intenţia de a-l obliga pe Al să comunice cu mine. Am vrut să-i spun de pericolul în care se află soţia lui în speranţa că el poate face ceva. Îl suspectam că a luat legătura cu alţii ca voi şi că voi aveţi contacte cu oamenii. Dar mă urăşte – pe bună dreptate – şi nu va avea niciodată încredere în mine. Mă bucur pentru el că aţi venit voi.

— De ce a fost ucis Al? De ce i-aţi luat creierul? Dacă ai alt răspuns decât ceea ce cred eu înseamnă că a îngheţat Iadul.

Dr. Jurgens începu să adune sculele şi-şi făcu de lucru. John ţinu broasca ascunsă sub masă pentru a nu fi detectată de circuitele de supraveghere. Se întrebă dacă văzuse cineva ceva când aduseseră broasca acolo prima dată.

— Eu am descoperit că creierele trăiesc, spuse Dr. Jurgens, cu trei ani înaintea lui Al. Fără să mă gândesc la consecinţe m-am repezit la conducere, exact aşa cum a făcut şi el. La fel ca voi, mi-a fost imposibil să le înţeleg reacţia. Am fost uluit şi decepţionat – dar mi-am păstrat impresiile pentru mine. Imediat, guvernul a preluat controlul asupra Institutului. Membrii ştiinţifici au rămas doar în funcţii de consultanţă. Unii au trecut de partea facţiunii politice. Alţii, ca mine, s-au supus presiunilor care nu puteau fi ignorate sau combătute. Moartea lui Al a fost cea mai mare tragedie la care am fost martor. A refuzat să accepte decizia conducerii. Se hotărâse că secretul nu poate fi dat la iveală. Trebuia să fie eliminat. Nici măcar cei îngroziţi de această decizie nu puteau face nimic. Aşteptam cu toţii ziua în care sistemul se va prăbuşi. *Ziua aceea a sosit!*

— Sunt de acord cu tine, spuse John sec, dar voi, nobilii rebeli din conducere, n-aţi făcut nimic pentru asta. De unde vin presiunile care controlează conducerea Institutului?

Dr. Jurgens nu băgă în seamă ironia lui John şi răspunse direct la întrebare:

— De foarte sus. Preşedintele, secretarul bunăstării şi încă vreo şase ştiu totul. Este cel mai mare secret al guvernului.

— Sunt dispuşi să aibă două milioane de sclavi pentru a rămâne la putere, şopti John. Cât de tulbure trebuie să le fie somnul când un singur strigăt despre acest secret îi poate azvârli din locul sus-pus.

— Nu, spuse Dr. Jurgens cu tristeţe. Aici vă înşelaţi şi voi, şi ei. Atât teama lor, cât şi speranţa voastră sunt false. Dacă lumea ar afla nu s-ar întâmpla nimic!

— Asta-i o nebunie! Poporul va răsturna guvernul într-o anarhie totală dacă ar bănui că acesta a ştiut totul şi a păstrat secretul. Pentru binele poporului însuşi ar fi mai înţelept să nu le dăm vestea prea brusc. Când vor afla că creierele trăiesc vor face asemenea schimbări încât nicio putere guvernamentală nu li se va putea opune. Spune poporului! Doar de atât avem nevoie!

— Cât de puţin îţi cunoşti propriul popor – cât de puţin îl înţelegi! Să presupunem că află; ce-i oferi în schimbul prezentului?

— Cibernetică electronică, răspunse John.

— Ştii că a dat greş o dată. Dar acum va fi mai rău. Clasa noastră tehnică aproape a dispărut. Manevrarea unui sistem electronic este imposibilă acum – şi toată lumea o ştie.

— Trebuie să se poată, spuse John. Dacă nu ăsta e răspunsul, atunci care e?

— Cel pe care noi, oamenii de ştiinţă din conducere îl visăm de atâta timp. Cel pe care voi l-aţi făcut posibil: distrugerea. Să lăsăm fiecare creier să folosească în voie instalaţiile pe care le controlează. Asta înseamnă sacrificarea lui, dar e singura şi ultima soluţie.

— Şi sfârşitul statului bunăstării.

— Bineînţeles. Statul bunăstării, ideea dreptului la alocaţie e cel mai mare eşec din istoria omenirii. Iluzia sa e cât se poate de necinstită, scopul său e cât se poate de mârşav.

— Nu. Un astfel de program pare a fi produsul unei minţi bolnave. Gândul de a provoca un asemenea haos e o pură fantezie Nu judec statul bunăstării – nici nu mi-aş asuma răspunderea pentru distrugerea lui. Omul trebuie să facă ce vrea. Cer doar eliberarea sărmanilor sclavi.

— Prostule! urlă membrul conducerii. Vei renunţa la singura

şansă de a face un miracol. Dă-mi mie mijloacele – lasă-mă să vorbesc cu celelalte creiere. Lasă-mă să văd eu însumi dacă sunt atât de nobile sau dacă vor accepta să lase omenirea să treacă printr-un barbarism purificator pentru a scăpa de sistem.

— Nu, spuse John. Facem cum vreau eu. Şi acest atac al Institutului împotriva lui Kit este exact baza de care aveam nevoie.

— Ce ai de gând să faci? Până la urmă nimic n-o mai poate salva, decât dacă faci cum ţi-am spus eu.

— Cred că Institutul va avea tot interesul ca lui Kit să nu i se întâmple nimic. Mâine se duce în faţa Curţii Mondiale de Justiţie. Va acuza Institutul de asasinarea soţului ei şi de tentativă de asasinat împotriva ei. Hârtiile şi documentele lui Al vor susţine mărturia pe care o va depune în faţa camerelor de luat vederi din toată lumea.

— Nu îndrăzneşti!

— Şi dacă nu mă minţi, tu şi colegii tăi rebeli din conducere veţi depune mărturie în sprijinul acuzaţiilor aduse de Katherine Demming împotriva Institutului de Cibernetică!

Niciodată nu se mai purtase o bătălie atât de disproporţionată, se gândi John – neajutoratele creiere cibernetice împotriva Institutului care le deţinea, şi nu numai împotriva Institutului, ci şi a guvernului însuşi.

Un factor aducea oarecare egalitate între forţe. Acesta era faptul că Institutul era obligat să menţină funcţionarea creierelor ca fundaţie pe care era construită întreaga societate. Institutul nu putea face nimic care să ameninţe sau să distrugă această fundaţie.

În ziua următoare, creierul lui Al a fost adus înapoi în uzina pe care trebuia s-o controleze iniţial. Martha se simţi extrem de uşurată, deşi nu prea avea motive de bucurie. Puterea lor era mult mai mică la o asemenea distanţă.

Al le arătă facilităţile de care dispunea.

— Aici am greşit eu, spuse el. Când am venit aici prima dată am avut aceleaşi gânduri ca voi – comunicare cu exteriorul. M-am gândit la telepatie, dar n-am avut cum s-o implementez. Următoarea soluţie a fost o instalaţie electronică auxiliară, dependentă de energia emisă. Au luat-o repede de-acolo. Dr. Jurgens a tunat şi-a fulgerat zile întregi încercând să mă facă să cooperez, astfel încât să poată vorbi cu toate creierele şi să

caute idei de revoltă. Tot asta vrea şi de la voi. Fiecare cuvinţel despre revolta din sânul conducerii e o minciună. Ştiu sigur l-am văzut ordonând uciderea mea! Ei cred că există deja comunicare între creiere. Bănuiesc – şi sunt speriaţi de moarte din cauza asta – că se pregăteşte o revoltă concertată. Cu povestea aia de doi bani voia să afle de la voi dacă bănuielile lui sunt întemeiate. Dacă ar şti că suntem numai trei…

— Eşti sigur că suntem doar noi? întrebă Martha. De ce am putut să controlăm independent facilităţile de producţie? Poate că şi alţii au făcut-o.

— Nu, răspunse Al. M-am gândit mult la asta. Cred că noi suntem altfel decât ceilalţi. Am folosit un câmp electronic mai puternic pentru a vă sparge blocajul după şocul adaptării, John. Asta a dus la eliminarea circularităţii gândirii şi a reacţiilor de feedback nedorite. În schimb, au fost eliberate mase mari de neuroni pe care şi cei mai „normali” dintre noi le folosesc în amintirile cu circulaţie patologică. Acestea au fost eliberate pentru scopuri productive. Astfel, coeficientul vostru de inteligenţă a crescut extraordinar, la fel ca iniţiativa şi curajul. Puterile voastre sunt supraomeneşti, comparativ cu cele pe care le aveaţi înainte. Gândiţi-vă puţin. Cât timp v-ar fi trebuit ca să sintetizaţi broasca înainte de accident?

John se gândi pentru prima dată la cele ce se întâmplaseră, analizând complexitatea problemei. Al avea dreptate. În câteva săptămâni făcuse o muncă de ani de zile.

Dar îi veni să râdă.

— Nu prea mă simt supraom.

— Nici eu, spuse Al. Dar trebuie să fim. Dispozitivele electronice pe care le-am construit ar fi durat zece ani de zile dacă erau făcute de o echipă de zece inşi. Eu le-am construit în vreo trei zile. Cât despre mine şi Martha, explicaţia trebuie să fie că Institutul a citit notiţele mele pe acest subiect. Inginerul care a instalat creierele noastre a setat câmpul electric la acelaşi nivel pentru că îmi respectă munca mai mult decât o înţelege. Poate că de-acum înainte vor fi toţi la fel – dacă nu reuşim să împiedicăm crearea de noi instalaţii. Şi *sigur* nu reuşim dacă avem încredere în Dr. Jurgens! încheie Al furios.

N-ar fi putut să uite niciodată chipul acela pe care-l văzuse peste masă, în chinurile agoniei, după cele trei lovituri primite în spate.

— Şi dacă preiei controlul asupra tuturor broaştelor din Institut? propuse John. Poţi să-l urmăreşti îndeaproape pe Jurgens, dar trebuie să ţii broaştele în afara câmpului camerelor de supraveghere. Ia-le şi pe cele care o supraveghează pe Kit. Multiplică-le, fă câteva zeci şi plasează-le în jurul casei, în tufe şi în pădure.

— Dar ce ne facem dacă nu reuşim? Ce facem atunci?

— Dacă spunem poporului ce se întâmplă, atunci am făcut tot ce ne stă în puteri, sau tot ce trebuia să facem. O să se ocupe el de rest.

— Ai prea multă încredere în „popor”, spuse Al. „Poporul” e ca un animal sălbatic, nesigur, care distruge orice strat de flori pe lângă care trece. Avem nevoie de arme mai puternice decât încrederea asta oarbă.

— Ce altceva?

— Şi dacă fiecare creier cibernetic poate fi ca noi? Nu toate. Doar câteva, în uzine-cheie. Să presupunem că putem creşte câmpul electronic şi le dăm aceleaşi puteri ca ale noastre asupra uzinelor pe care le controlează – şi *atunci* să spunem poporului! Dacă cererile noastre sunt refuzate atacăm. Le tăiem proviziile câteva ore pe zi. Atunci să le vedem reacţia!

— Nu putem face asta. Nu avem nici timp, nici mijloace – şi e absolut inutil. Poate dacă se ajunge la o asemenea situaţie extremă – dar nu ne putem irosi energia acum. Kit e la Tribunal şi ar trebui să stăm cu ea.

— Foarte bine, spuse Al. Deocamdată sunt de acord, dar până la urmă probabil că singura soluţie va fi forţa.

Era o cameră aproape goală. Centrul podelei lustruite era liber. Deasupra se afla o singură platformă decorată, pe un piedestal luminat.

Lângă pereţi se aflau şase birouri, ocupate de stenografe, ziarişti şi tehnicieni. Acolo era echipamentul video care conecta interiorul încăperii aceleia cu toate colţurile lumii. Acolo erau ochii şi urechile electronice care, alături de alte douăsprezece camere identice formau Curtea Mondială de Justiţie.

În spatele biroului central, judecătorul Underwood arăta ca un om care îşi trăise majoritatea vieţii în altă lume, departe de acea bogăţie subvenţionată care-i sufoca pe cei de vârsta lui. Chipul lui părea al unui om care găsise înţelepciunea în materiale care nu mai aparţineau demult lumii aceleia.

Ridică încet privirea din ziarul pe care-l citea. Părul cenuşiu ca oţelul se potrivea cu strălucirea serioasă a ochilor săi.

— Dumneavoastră sunteţi Katherine Demming? întrebă el.

— Da.

Kit stătea în picioare în faţa biroului. Tremura de emoţie din cauza experienţei din noaptea trecută şi din cauza complexităţii sarcinii pe care trebuia s-o îndeplinească. Simţi prezenţa liniştitoare a broaştei în buzunarul pardesiului.

— Aduceţi în faţa Curţii Mondiale de Justiţie următoarele acuzaţii – că Institutul de Cibernetică a provocat moartea soţului dumneavoastră, că a atentat la viaţa dumneavoastră după ce agentul Institutului v-a furat actele care conţineau cercetările sale.

— Da, acestea sunt acuzaţiile, spuse Kit solemn.

În toată ţara, mii de operatori de selectare a ştirilor întrerupseră brusc legătura. Se treziră şocaţi din munca lor somnolentă de selectare a ştirilor cât de cât importante din fluxul de bârfe triviale, iar cuvintele lui Kit le răsunară straniu în urechi. Cei mai rapizi dintre ei reuşiră să oprească legătura înainte ca judecătorul să-şi termine întrebarea.

— Acestea sunt acuzaţii de moment, spuse judecătorul Underwood. Cererea dumneavoastră necesită o incursiune în caracterul unei instituţii care a devenit practic fundaţia civilizaţiei noastre. Aveţi ceva împotrivă să vă supuneţi unui examen psihologic?

— Nu, sigur că nu.

— Examenul este necesar pentru a nu consuma timpul Curţii cu trivialităţi. Ca cerere secundară, doriţi să afirmaţi că, în urma cercetărilor soţului dumneavoastră, aţi aflat că creierele folosite pentru control cibernetic nu sunt ţesuturi moarte – ci fiinţe umane vii, capabile de gândire şi emoţii, care sunt conştiente de captivitatea lor. În numele lor cereţi dreptul de a opta pentru viaţă sau moarte şi încetarea folosirii altor creiere în instalaţii cibernetice de control.

— Da, spuse Kit cu o voce joasă şi încordată. Aceasta este cererea mea.

Parcă răsuflarea întregii lumi încetase în acel moment. În ţară, oamenii se opriseră din ceea ce făceau pentru a urmări ştirile, acasă sau pe stradă. Ascultau neîncrezători, sperând ca vorbele acelea să fie repetate pentru a le confirma neîncrederea.

În zonele din jur, chipul micuţ al lui Kit vorbea în faţa a sute de milioane de ascultători.

Judecătorul o privi tăcut pe Kit, apoi vorbi grav:

— Activitatea ştiinţifică a soţului dumneavoastră este recunoscută în toată lumea. Va fi reexaminată conform cererii dumneavoastră Vă rog să aduceţi documentele şi probele tangibile pe primul birou din stânga dumneavoastră. Veţi fi supusă unui examen psihologic. Dacă treceţi acest examen, veţi fi informată şi specialiştii Curţii vă vor instrui în privinţa prezentării pledoariei şi a probelor în faţa Tribunalului. Această cerere necesită întreaga atenţie a Curţii. Voi discuta din nou cu dumneavoastră după ce aduceţi toate probele şi toţi martorii.

Chipul judecătorului nu trăda niciun fel de emoţie la auzul incredibilei cereri care-i fusese adusă la cunoştinţă.

— Vă mulţumesc, şopti Kit.

Când femeia ieşi din raza de acţiune a camerelor de luat vederi, mii de ziarişti şi comentatori locali aşteptară nerăbdători comentarii, aprobări şi instrucţiuni de la „News Central”.

„News Central” era în haos şi nu transmise niciun mesaj. Brusc, toată lumea îşi dădu seama că aceasta nu era o simplă bârfă pe care s-o prelucreze după gustul audienţei. Curtea Mondială era singurul cenzor şi pentru canalele de ştiri era inacceptabil să păstreze tăcerea asupra unui caz atât de exploziv.

După primul minut de uluire, redactorul-şef de la „News Central”, Madsen, încercă să-l contacteze pe senatorul Viele la Institut. Apoi încerca să ia legătura cu orice membru al conducerii. Dar instrucţiunile conducerii i-au fost transmise de funcţionarul de la informaţii: „Transmiteţi ad litteram. Necenzurat”.

Şi nu-i venea să creadă; era pentru prima dată când se întâmpla aşa ceva.

Dar până să se dezmeticească el, comentatorii intraseră deja în transmisie, fără să mai aştepte instrucţiunile sau aprobarea lui.

Când se îndreptă pe culoar spre sala de examinare psihologică, Kit simţi broasca în buzunar.

— M-am descurcat bine? Eram atât de speriată încât am crezut că o să leşin. Convoacă toată Curtea. Mi-e atât de frică să nu vă dezamăgesc…

— Te descurci de minune, draga mea, spuse Al. Acum cazul nostru e pe rol şi Institutul n-o să îndrăznească să se atingă de tine. Pentru ei ar fi periculos şi dacă te împiedici acum.

— Dar tu ce-o să faci? Mă tem pentru tine, Al. Dacă se răzbună pe tine?

— E un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. Dar nu cred că o să se atingă de mine. Mai devreme sau mai târziu, Curtea va cere să fiu examinat oficial şi conducerea ştie asta. Sunt în siguranţă, la fel ca şi tine. După examen poţi să te duci acasă liniştită. O săptămână de-acum înainte nu trebuie să ne mai facem griji din cauza lor.

Femeia se opri lângă o fereastră şi privi afară, spre soarele strălucitor.

— Nu vreau să mă duc acasă, spuse ea. Nu mai vreau să mă întorc niciodată acolo. Eu nu am casă. Am doar un loc în care să mă ascund ca să plâng în fiecare noapte.

— Kit, nu…

— Vreau să vin cu tine, Al. Când se termină toată nebunia asta putem fi împreună cu toţii. Niciunul dintre voi n-o să mai vrea să rămână în viaţă. Vreau să fiu cu tine.

— O să trăiesc în continuare, atâta timp cât în mine mai există două celule alăturate care să-mi asigure conştiinţa. Şi te voi veghea tot restul vieţii tale. N-ai face una ca asta ştiind că eu te veghez, nu-i aşa?

— Nu, atâta timp cât eşti cu mine nu. Dar casa e goală. Să nu te mai văd niciodată – să te aud, dar să nu te văd – îmi vine mai greu decât dacă ştiu că te-am pierdut de tot.

— Pot să scot broaştele de-acolo.

— Al, te rog!

— Da, Kit Ştiu cum e, draga mea. Nu crezi că te înţeleg, că şi eu simt acelaşi lucru?

Când ajunse din nou lângă John şi Martha, aceştia percepură tristeţea lui.

— Lui Kit îi vine tare greu, spuse Al. E foarte singură. Într-un fel, voi doi sunteţi mai fericiţi decât noi.

— Mă întreb, spuse John încet mă întreb dacă după ce se termină povestea asta o să vină şi ea alături de noi – în felul ăsta.

— John! E îngrozitor, spuse Martha. Nu intenţionat.

— De ce nu? Avem destule motive să trăim, Martha! N-o să

îmbătrânim, dar putem privi lumea în schimbare timp de generaţii întregi. Noi putem fi legătura între epoci, o forţă unificatoare care n-a mai existat până acum. Pentru noi, viaţa n-o să fie ceva plicticos şi fără sens. Sunt sigur!

— Poate, spuse Al. Nu ştiu. Lui Kit îi place prezentul, trăieşte clipa, râde, se distrează. În momentul ăsta nu ştiu dacă ar fi cinstit să-i propunem aşa ceva. S-ar simţi obligată să accepte din cauza mea. Poate că o să-i spun – după ce se termină.

CAPITOLUL XIII

Al îi părăsi. Plecase de prea mult timp din postul lui de la Institut. Contactă pe rând toate broaştele ascunse în birourile membrilor conducerii. Toate erau plecate.

Căută în sala de conferinţe. Dintr-un colţ înalt văzu masa galbenă pe care o cunoştea atât de bine. Nu fusese încă vopsită pentru a acoperi petele de sânge pe care nu le putuseră spăla.

Membrii conducerii urmăreau ştirile. Dar scena pe care tocmai o văzuseră la Curtea de Justiţie nu părea să-i fi întristat. Din contra, în sală plutea un aer aproape jovial. Păreau să fie cu toţii bine dispuşi şi din când în când ciocneau paharele peste masă.

Al rămase consternat o vreme, incapabil să creadă că oamenii aceia înţelegeau ce se întâmplă. Apoi strigă brusc:

— John, Martha! Veniţi repede în sala de conferinţe! Aproape imediat se adunară toţi trei.

— Ce e? întrebă John.

— Ascultaţi.

Senatorul Viele vorbea. Stătea în faţa ecranului, cu un pahar în mână, cu trăsăturile înfloritoare, mai strălucitoare ca de obicei. Colegii săi din guvern îl înconjurau cu o satisfacţie admirativă. Dr. Jurgens era şi el acolo, zâmbind tăcut.

— Aceasta este o evoluţie cât se poate de satisfăcătoare, spuse senatorul. Am fi putut cere mai mult – cu condiţia ca pronosticurile noastre psihologice să fie optzeci la sută corecte.

— Mai mult chiar, interveni Emmons, psihologul comitetului.

— Aţi făcut o treabă admirabilă, Dr. Jurgens, continuă Viele.

Eforturile dumneavoastră vor rămâne în istorie.

— N-a fost atât de greu cât credeam, răspunse Jurgens. Zâmbi, mulţumit de laudă.

— Dr. Demming luase deja legătura cu soţia lui şi cu alte creiere. A lor a fost ideea de a aduce cazul în faţa Curţii

Mondiale pentru a atrage atenţia publicului. N-a trebuit decât să-i descurajez puţin şi au fost toţi de acord.

— Dacă am reuşi să păstrăm legătura cu ei suficient de mult pentru a obţine succesul total… spuse Viele sorbind din pahar.

— Dr. Demming vrea să depun mărturie pentru el – dacă procesul ajunge atât de departe.

Viele izbucni în râs.

— Mi-ar plăcea să văd asta. Chiar mi-ar plăcea! Dar mă trec şi acum fiorii când mă gândesc cum l-ai adus aici pe Dr. Demming şi l-ai omorât cu sânge rece în faţa noastră. Nu cred că altcineva ar fi avut curajul s-o facă. Sper doar că vei găsi o justificare până la urmă.

— O să găsesc, răspunse Jurgens. Nu vă faceţi griji.

Cele trei minţi care ascultaseră şi priviseră prin intermediul broaştelor rămaseră mute din cauza şocului celor auzite. Al vorbi primul:

— Nu mai are rost s-o spun acum, dar „V-am spus eu!”.

— Asta nu contează, îl repezi John nervos. De ce am ajuns să le facem jocul? Asta trebuie să aflăm. Ce plan de-al lor a fost ajutat de manevra noastră?

— Nu putem da înapoi acum, spuse Martha. Trebuie să mergem până la capăt. Avantajul nostru e că le ştim planurile.

În partea opusă a oraşului, Simon Merae era unul din puţinii locuitori ai planetei care ratase ştirile. Lenevise toată după-amiaza pe pajişte şi acum se întindea spre umbrela de soare ca să mute umbra puţin mai la stânga.

— Lăsaţi-mă pe mine.

Androidul pe nume Henry se repezi să-l ajute.

— Eşti cam încet astăzi, Henry. Ar fi trebuit să vezi cum se mută umbra. Scanarea e încă proastă?

— Cred că da. Sau poate că a scăzut nivelul recunoaşterii. N-am observat mişcarea decât când acţiunea dumneavoastră mi-a atras atenţia.

— Dar alarma a anunţat sistemul central, nu?

— Da. Sunt sigur că problema se va rezolva.

Simon se întinse iar pe spate pentru a-şi continua contemplarea, În apropiere, cei trei copii şi câţiva prieteni de-ai lor se bălăceau în piscină. Crescuseră destul de mult într-un an, Jan va putea depune cerere pentru alocaţie. Asta dacă nu se hotăra să aştepte până la măritiş, desigur. El spera ca fata să

rămână acasă până se mărită.

Ar trebui să existe o lege pentru asta, se gândi el. Aceşti adolescenţi solitari care plecau cu alocaţia îşi iroseau deseori viaţa fără niciun scop. Probabil că el era de modă veche, întrucât credea în importanţa familiei ca celulă de bază a societăţii.

Simon era membru al Societăţii pentru Pericole Artificiale. Societatea încuraja studierea istoriei pentru a-i face pe oameni să-şi înţeleagă epoca. În unele cercuri, grupul era considerat destul de excentric, dar în ultimele trei luni numărul de membri crescuse cu aproape un milion. O filosofie care atrăgea atâta lume nu putea fi ignorată, se gândi el cu mândrie.

Istoria sau alte ştiinţe nu-l preocupaseră niciodată prea mult până să adere la Societate. Acum, cunoştinţele sale de istorie îl întristau adesea la gândul că atâtea miliarde de oameni îşi chinuiseră trupurile şi mâinile muncind în sclavie şi sălbăticie pentru a-şi produce fiecare bunurile necesare.

Nimeni n-ar fi putut suporta asemenea nesiguranţă atâta timp. Şi după cum o dovedea istoria, n-o suportaseră.

Aceasta era cheia vieţii omului – *siguranţă.* Până şi psihiatria barbară demonstrase că tristeţea şi disperarea omului, grijile şi nehotărârea lui erau provocate de nesiguranţa în care trăia.

Acesta era darul ciberneticii: siguranţa. Eliberarea de teama perpetuă a nevoii şi a luptei pentru supravieţuire. Era un dar divin.

Simon analiză plăcerile pe care le avea nu datorită propriei munci, ci datorită dreptului la alocaţie, dreptului la existenţă. Trupul omului era liber, iar mintea lui nu era chinuită de nevoi materiale.

Wiener, părintele ciberneticii, ar fi fost de acord cu Societatea pentru Pericole Artificiale, se gândi Simon. Chiar în prima lui carte sugerase că evoluţia probabilă a omenirii va fi o societate bazată pe idei, nu pe conceptul barbar de vânzare-cumpărare.

Epoca prezentă aşa era. Societatea era una din cele mai profunde formulări care puteau apărea. Recunoştea că natura animala a omului nu putea fi ignorată nici măcar dacă spiritul prospera. Reînvia vechile mijloace de muncă fizică pentru a hrăni natura animală a omului.

Simon tocmai se întorsese dintr-o excursie de o săptămână împreună cu colegii lui gânditori. După un zbor în sălbăticia

Canadei se izolaseră pentru trei zile în pădurile virgine. O zi renunţaseră la raţiile de mâncare, iar în celelalte două mâncaseră doar câte jumătate de raţie.

Desigur, păstraseră permanent legătura cu echipa de urgenţă rămasă pe navă. Doar un nebun ar fi renunţat la acest contact vital. Însă experienţa îi revigorase atât trupul, cât şi spiritul.

Întoarse capul, auzind zgomote de paşi. Soţia lui se apropia dinspre casă. Se întoarse ca s-o vadă mai bine.

— Ce s-a întâmplat, Rue?

— Ai auzit ştirile, acum o oră?

— Nu – bârfe triviale.

— De data asta nu.

Îi povesti de acuzaţiile aduse Institutului în faţa Curţii Mondiale.

— Poţi fi sigură că testul psihologic o să aibă grijă de fata aia, spuse Simon. E nebună!

— M-am tot gândit ce s-ar întâmpla dacă s-ar dovedi că acuzaţiile ei sunt reale. Ar putea afecta munca Institutului şi ar deregla proviziile. Desigur, *ştiu* că nu se poate întâmpla nimic serios sau permanent, dar m-am gândit că ar fi bine să iau o dispensă specială pentru câteva lucruri de care avem nevoie pentru o vreme.

— Prostii! Nimic nu poate deregla proviziile. Păi nu s-a stricat nimic de vreo trei sute de ani. De ce să se întâmple acum?

— Am sunat la centru, spuse femeia. N-am reuşit să prind legătura.

— O fi vreo dificultate cu unitatea automată de rezervă sau ceva de genul ăsta. Nu mă pricep la probleme tehnice, dar instalaţia cibernetică de control o să înlocuiască componentele stricate.

— Nu s-a stricat nimic, Simon. Linia este blocată – blocată de alte apeluri care cer dispense.

— N-ar fi trebuit să suni. Asta dovedeşte doar ce pot face câţiva nebuni speriaţi…

Se opri şi îşi frecă bărbia. Privi silueta suplă a fiicei sale mai mari sărind graţios în apă.

— Dacă stau să mă gândesc mai bine, spuse el încet, poate n-ar fi rău să mă duc chiar eu la centru să iau câteva chestii. Săptămâna trecută, cu cei de la Societate – mi-am slăbit puţin organismul şi ar trebui să am mai multă grijă. Cred că mă duc

până acolo.

Drumurile erau foarte aglomerate, dar Simon reuşi să parcurgă cele douăzeci de mile în numai zece minute. Oprindu-se în faţa clădirii centrului de distribuţie oftă descumpănit.

Clădirea nu era mare. Nici nu era nevoie să fie. Fluxul se menţinea constant pentru a elimina depozitele inutile. În centru nu existau niciodată provizii pentru mai mult de o zi – o zi şi jumătate şi majoritatea erau ambalate în tuburi.

Simon nu văzuse niciodată atâta lume în jurul centrului. Parcă toţi cetăţenii din comunitate încercau să între pe uşă deodată. Era o privelişte dezgustătoare.

Văzu un bărbat ieşind prin spatele clădirii, cu braţele pline de provizii. Bărbatul trecu pe lângă mulţimea care încerca să între. Apoi se îndepărtă repede.

Masa amorfă de oameni păru să arunce o tentaculă spre el. Unii înhăţară câteva pachete din braţele bărbatului şi fugiră. Bărbatul o luă la fugă. Atunci cineva îl aruncă la pământ şi fu îngropat sub gloata hămesită.

Pericole Artificiale, se gândi Simon. Să-i vedem acum pe şmecheri dacă mai râd. Se gândi la familia lui. Nu-i era frică. Trebuia să aibă grijă de ai lui. În vremuri ca acestea, filosofia Societăţii avea să-şi dovedească valoarea în faţa întregii lumi.

Ieşi din maşină şi intră în mulţimea compactă. Îşi croi drum cu pumnii şi cu coatele, fără a mai ţine cont dacă lovea cunoscuţi sau prieteni.

Panica izbucni în mai multe locuri, dar nu se răspândi în toată lumea decât după douăzeci şi patru de ore.

Cauzele acelei panici erau greu de înţeles. Abundenţa statului bunăstării era un element a cărui prăbuşire era de neconceput pentru cetăţeanul de rând.

Dar ameninţarea dezastrului insinuată în acuzaţia lui Kit în faţa Curţii Mondiale fusese ca o ploaie de foc care căzuse asupra Pământului, provocând o teamă vagă şi imperceptibilă, dar teribilă, în mintea fiecărui om. Teama vagă şi uitată a nesiguranţei care rămăsese în subconştient ca un demon adormit, de care nu se mai apăra nimeni de mult timp.

În ziua de după înfăţişarea lui Kit în faţa Curţii Mondiale, centrele de distribuţie au fost secătuite. Proviziile pentru ziua următoare au durat doar câteva ore. Facilităţile de transport, care operau după orare exacte şi nu fluctuau decât foarte rar n-

au putut face faţă cererii zdrobitoare. Au început să se strice.

Emisiunile de ştiri arătau furia care mătura Pământul. Şi din mii de puncte de observaţie, John, Al şi Martha priveau în tăcere, fără să înţeleagă.

— Cetăţeanul statului bunăstării – în toată splendoarea lui! spuse Al. La asta trebuie să apelăm.

— Nu înţeleg, răspunse John, recunoscându-şi descumpănirea. Cine ar fi ghicit că vor reacţiona aşa numai la ideea unui asemenea proces? Am subestimat mult forţele pe care le-am dezlănţuit şi ar fi trebuit să le putem calcula. Trebuie să încercăm să anulăm totul.

Strigă tare:

— Kit!

— Da, John. *Tu* eşti, nu-i aşa? Acum aproape că vă deosebesc între voi.

— Da, eu sunt. Ai urmărit ştirile după ce ai depus acuzaţia?

— Da, toată ziua m-am uitat la televizor. Mi se face rău şi mi-e frică. Creaturile pe care le văd nu mai sunt oameni.

— Ne-am planificat cu atâta atenţie acţiunile încât am trecut cu vederea asemenea eventualităţi extreme. Trebuie să încercăm să oprim totul. Aş vrea să-l suni pe judecătorul Underwood. Spune-i că ai luat legătura cu creierele cibernetice şi că până se construiesc înlocuitori, creierele vor asigura controlul cibernetic. Nu există motive de panică. Producţia nu va fi întrerupta. Roagă-l să transmită mesajul acesta nu ca afirmaţia ta, ci ca propriul lui ordin. Spune-i că nu eşti pregătită ca această informaţie să fie inclusă în mărturia ta.

Kit încercă ore întregi să ia legătura cu Curtea. Apelul ei trecu de la un asistent la altul. În cele din urmă, un funcţionar specialist veni la telefon. Fusese informat de cererea ei.

O privi atent prin ecran.

— Katherine Demming, nu vei mai fi recunoscută de Curte. Testul psihologic a dezvăluit o stare patologică gravă, din cauza căreia vei fi pusă sub supraveghere medicală. Te vei supune instrucţiunilor spitalului.

Ecranul se înnegri. Kit scoase un ţipăt disperat şi se întoarse spre broască.

Marthei îi scăpă un suspin:

— Kit! Of, sărmană Kit!

CAPITOLUL XIV

John uitase senzaţia de frică. Acum o simţea ca pe un duş rece. Examinase chipurile celor care puteau ajunge într-o bună zi ca el, pierduţi şi uitaţi. Erau chipurile unor nebuni.

La aceştia trebuia să se ducă, acestora trebuia să le ceară libertatea. Şi nu numai pe a lui, ci şi pe a lor. Pentru prima dată se înfioră în faţa înfrângerii. Acea condamnare a destinului care-l învăluise ca o mantie în primele zile era ruptă şi sfâşiată. *Putea* să eşueze. *Putea* să moară, fără să rezolve ceea ce-şi jurase să facă.

Alungă aceste gânduri, dar acestea doar se ascunseră şi apărură iar în conştiinţa lui, mereu gata să-l cuprindă. Deja văzând diavolul era pe jumătate sclavul lui.

În noaptea aceea revolta continuă. Forţele de poliţie nepotrivite şi prea puţin numeroase reuşiră să reinstaureze cât de cât ordinea, iar o declaraţie a Curţii privind starea medicală a lui Kit risipi puţin teama. Au fost emise noi directive, prin care Curtea era obligată să facă evaluarea psihologică înainte de a se întruni.

Kit nu mai putea prezenta cazul lor. Acesta urma să fie închis, iar Kit consemnată.

John se simţi dezgustat de el însuşi când se gândi la ea. Jurgens avusese dreptate cu un singur lucru. Micuţa Kit era într-adevăr ca un copil, o mică fiinţă umană graţioasă şi perfectă. Nu avea puterea de a suporta ceea ce i se spusese să suporte. Fără să se gândească, o forţaseră nemilos să-i ajute în munca lor titanică. O frânseseră ca pe o floare călcată în picioare din greşeală.

Al rămase lângă Kit, împărtăşindu-i tristeţea şi încercând s-o consoleze.

John şi Martha erau singuri şi abătuţi. Martha interveni în gândurile lui John. Încercă să-l liniştească, dar şi încrederea ei era zdruncinată de gloatele dezlănţuite pe care le văzuse.

— Oare asta să fi urmărit conducerea Institutului? întrebă ea. Poate că au intuit-o pe Kit mai bine decât noi şi au fost siguri că nu va avea nicio şansă în faţa Curţii.

— Tot ce se poate. În orice caz, poziţia lor s-a consolidat pentru că poporul a devenit şi mai dependent de creierele cibernetice. Dar asta nu e o explicaţie completă a planurilor lor. Încă n-am văzut totul şi habar n-am ce urmează. Dar dacă speră

că noi vom renunţa la caz, atunci vor avea o mare surpriză.

— Cum putem continua?

— Mai avem o speranţă foarte slabă. Din ziua în care am construit prima broască am visat la un lucru nebunesc şi imposibil. Am lucrat la asta şi n-am spus nimic pentru că n-am îndrăznit să-ţi ofer o speranţă decât dacă eram sigur că nu vei fi dezamăgită. Nici acum nu sunt foarte sigur, dar am nevoie de ajutorul tău. Pentru a ne continua cazul există un singur mod de a face apel fără a fi refuzaţi. Acesta este „să ne întoarcem” – să-i lăsăm să ne mai vadă o dată ca fiinţe umane, să le spunem cu gura noastră şi să le arătăm cu teama de pe chipurile noastre că închisoarea aceea în care sunt prizonieri prietenii şi rudele lor există cu adevărat.

— Ce vorbeşti acolo? strigă Martha. Aşa ceva nu putem face niciodată!

— Lasă-mă să-ţi arăt ce am făcut până acum.

Martha îl urmă uimită, întrebându-se cum a putut să-i ascundă aşa ceva, când ea îi putea citi aproape toate gândurile.

O duse într-un laborator pe care nu-l mai văzuse niciodată. Acolo erau cazane asemănătoare cu cele în care construiseră broaştele, celulă cu celulă. Doar că acestea erau mai mari. Înăuntru, spirale de celule se mişcau încet, prin mii de orificii. În fiecare cazan celulele se uneau, una câte una, construind o masă solidă.

— Ce este asta, John?

— Am învăţat multe de la prima broască. Am căpătai cunoştinţe despre formarea celulelor şi structura ţesuturilor pe care omenirea le-ar fi căpătat în zeci de ani. Ce ne opreşte acum? De ce să nu mergem mai departe? De ce să nu duplicăm forma, ţesuturile şi majoritatea funcţiilor corpului uman?

— *John!*

Martha examină atentă masa diformă de materie organică Acum recunoştea contururile ţesuturilor care se formau.

— Este posibil? şopti ea.

— Nu ştiu sigur. Dar trebuia să avem ceva substanţial cu care să ne prezentăm la proces. Încerc să obţin o fiinţă umană cu aspect credibil pe care s-o putem controla aşa cum făceam cu broaştele.

— Şi după aceea?

— Dacă corpurile pot fi fabricate suficient de corect, cu funcţii

care să asigure alimentarea creierului, creierele noastre pot fi aşezate în cutia craniană. Ar fi inutil să încercăm să refacem toate conexiunile nervoase, dar nici nu e nevoie. Simţurile trupului pot fi conectate printr-o masă de celule telepatice similare celor pe care le-am folosit la broaşte. Prin conectarea telepatică a acestor celule cu creierele noastre putem folosi şi controla simţurile trupului. Am putea face o uzină care să fabrice astfel de corpuri pentru toate creierele cibernetice.

— Nu-mi vine să cred că se poate, spuse Martha Mi-am pierdut capacitatea de a spera într-un asemenea miracol.

Entuziasmul lui John dispăru brusc.

— E doar o slabă speranţă, draga mea, dar merită să încercăm.

— Da, bineînţeles. Te ajut.

— *Trebuie* să le avem ca să ne putem susţine cazul. Nu există altă cale de a ajunge în faţa Curţii şi a poporului. Cu Kit bolnavă şi asistenţii lui Al morţi, nu mai avem niciun contact uman. Trebuie să ni-l asigurăm singuri.

Martha privi din nou masa înspăimântătoare de celule din cazan şi undeva înlăuntrul ei apăru o speranţă caldă, neaşteptată.

— Cu ce te pot ajuta?

— Deocamdată cu nimic. Vreau să intri în contact cu creierele din apropiere, aşa cum am stabilit. Al a avut dreptate. Trebuie să fim pregătiţi să ripostăm în forţă. Vorbeşte cu ele. Află cum se simt şi dacă te poţi baza pe vreun ajutor din partea lor. Când am nevoie de tine aici o să te chem.

Nu reuşea să scape de senzaţia ca cineva îl urmăreşte în permanenţa, că aproape îi citeşte gândurile – şi râde la fiecare mişcare pe care o face.

Părea logic ca Institutul să fi anticipat nebunia lui Kit, dar John nu putea înţelege trădarea lui Jurgens. Acum nu mai simţea decât un soi de tristeţe gândindu-se la el, ca aceea inspirată de gloatele panicate pe care le văzuse pe ecrane. Parcă tot ce vedea se strica sub ochii lui – atingerea de teamă şi trădare a lui Midas.

Privi structurile care se formau în cazane. Erau forme obscene. Încercă să-şi amintească la ce se gândise când îi venise prima dată ideea să creeze corpul uman.

Se gândise la Martha. Se gândise la buzele şi la ochii ei, la

încheieturile ei subţiri şi la linia frumoasă a picioarelor ei. Se gândise la aroma cărnii ei şi la atingerea mâinii ei.

Rămase cu privirea pironită asupra cazanelor, încercând să viseze mai departe de formele bizare pe care le conţineau.

Aruncase trei dintre forme şi o luase de la capăt, şi nu trecuseră nici măcar trei ore de când plecase Martha când îi auzi din nou vocea.

Părea gâtuită de teamă, ca şi cum s-ar fi trezit deodată singură când se aştepta să fie împreună cu cineva.

— John, vino aici – şi tu, Al. Am nevoie de voi. Veniţi să vedeţi ce-am descoperit.

Cei doi reacţionară imediat şi Martha îi conduse la o broască din oraş.

— Ce s-a întâmplat? întrebă John neliniştit.

— Nu pot să iau legătura cu niciunul. Am încercat zece creiere diferite.

— De ce? De ce nu răspund?

— O să vezi singur. Asta ne schimbă total planurile. Nu mai avem nevoie de o uzină care să facă corpuri pentru aceste…

John atinse mintea cealaltă şi se retrase imediat în faţa bizareriei acesteia.

— Continuă, îl îndemnă Al.

Exploră mai atent, cu Al alături. Aproape toţi neuronii creierului erau ocupaţi cu transmiterea monotonă a datelor imprimate sau blocaţi în circuite de feedback care păstrau sub control miile de operaţiuni.

Dar undeva în profunzime, în zona neuronilor care pe vremuri formaseră subconştientul individului, găsiră gânduri independente, rămăşiţele unei minţi umane.

Nu reuşiră să recunoască creatura găsită acolo. Era o lume verde, de ape şi vietăţi paşnice, de forme vagi, fără nimic înspăimântător.

Era un loc incredibil de liniştitor, un paradis imaginar, în care nu putea pătrunde nicio tulburare. Insidios, ospitalier, îi ademenea.

John se smulse de-acolo – şi se simţi obosit ca şi cum ar fi alergat câteva ore.

— Ce s-a întâmplat acolo?

— Evadarea perfectă, spuse Al. Singura scăpare – schizofrenie.

— Instalaţia cea mai nouă pe care am încercat s-o contactez era doar cu câteva ore mai veche ca a noastră, spuse Martha. Şi acolo am păţit la fel. La un moment dat am crezut că nu mai reuşesc să ies.

— Am fi fost şi noi în aceeaşi stare dacă n-aş fi crescut intensitatea câmpului electric. Schizofrenia este o reacţie automată de protecţie a minţit umane în asemenea condiţii. Ar fi trebuit să ne dăm seama că aşa va fi.

— Asta înseamnă că suntem singuri? întrebă Martha.

— Probabil că niciun creier din lumea asta nu mai e sănătos.

— Dar trebuie să controlăm cumva instalaţiile cibernetice! spuse John. Mai devreme te-am contrazis, Al, dar acum sunt convins că asta e singura noastră şansă.

— Poate că Jurgens ştie ce se întâmplă, interveni Martha. Aşa s-ar explica acţiunile Institutului.

— Nu în totalitate, spuse John. Vor să folosească cazul nostru ca bază pentru o acţiune de-a lor. Fără mijloace de a provoca o grevă cibernetică s-ar putea să nu avem nicio armă împotriva lor dacă apelul nostru nu e acceptat.

— Dacă Jurgens ştie ce se întâmplă, zise Al, şi dacă ne ştie identitatea, mie şi vouă – ceea ce mai mult ca sigur e adevărat.

— Atunci ne poate opri oricând. Intenţionat ne lasă în pace. La un moment dat o să ne informeze că nu mai are nevoie de serviciile noastre. Până atunci trebuie neapărat să ne obţinem independenţa sau să ne recunoaştem înfrângerea.

— Dacă nu putem obţine de bunăvoie controlul cibernetic nu putem să-l *preluăm?* propuse John.

— Cum? spuse Martha. Putem forţa câteva zeci de instalaţii cu ajutorul broaştelor, dar nu e suficient.

— Al, n-ai putea transmite o undă care să blocheze instrucţiunile imprimate? Instalaţiile controlate cibernetic s-ar opri automat în lipsa acestor instrucţiuni.

— S-ar putea, răspunse Al gânditor. Sunt sigur că se poate, dar e nevoie de o construcţie imensă. Mă îndoiesc că o putem ascunde în uzina mea. Ar trebui să fie de dimensiunile unui emiţător de energie de categoria a treia.

— Atunci o să-l construim. Când Jurgens o să vină să ne spună că nu mai are nevoie de noi îl putem ameninţa cu asta, în caz că nu câştigăm procesul până atunci.

— *E* ciudat, spuse Al încet.

— Ce?

— Pot să construiesc un asemenea dispozitiv. Sunt absolut sigur că pot s-o fac. O să dureze câteva zile. Deja ştiu pe ce principiu va funcţiona. Dar creierul meu e acelaşi pe care l-am avut dintotdeauna. Nu are mai multe celule nervoase decât majoritatea creierelor umane. Singura diferenţă e lipsa circuitelor distructive de feedback. Câte ar putea face rasa umană dacă cibernetica ar fi folosită pentru a reduce aceste circuite din mintea tuturor oamenilor! În schimb, ne-am hotărât să construim statul bunăstării. În loc să ne îndreptăm spre maturitate, am ales întoarcerea la pântecul matern.

CAPITOLUL XV

Întunericul era la fel de mohorât ca în fiecare noapte. Vântul care agita perdelele de deasupra patului ei era rece, dar Kit zăcea în frig, inconştientă.

Zăcea acolo demult, încercând să oprească trecerea timpului, conştientizarea mişcării. Îşi încetase mişcările corpului. Mâinile şi picioarele stătuseră nemişcate atât de mult încât nu le mai simţea. Erau ca nişte peninsule îndepărtate ale imensului continent ce era trupul ei şi se retrăgea din ce în ce mai adânc în linişte şi distanţare întunecată. Dar circulaţia continuă a sângelui şi mişcarea ritmică a plămânilor ei nu puteau fi oprite.

Ar trebui să poată, se gândi ea. Timpul chiar se oprise o dată cu moartea lui Al şi ea încercase să-l facă să treacă închipuindu-şi că Al trăieşte încă. Nu putea opri iluzia, nu se putea retrage suficient de adânc în ea însăşi decât dacă circulaţia sanguină înceta.

Întoarse încet capul pentru a vedea monstrul de pe noptieră. Mişcarea păru să dureze la nesfârşit Parcă la dorinţa ei, norii se despărţiră şi o rază de lună îi lumină faţa.

Nu-şi amintea când nu fusese monstrul acolo. Făcea parte din visul care dura la infinit, din visul despre Al. Se dusese atât de demult şi ea îl tot aşteptase pentru că îi fusese frică să se ducă cu el. Acum nu-i mai era frică. Nu avea nevoie de monstrul acela urât ca să se agaţe de un vis absurd.

Kit întinse mâna şi apucă cu blândeţe broasca. O apropie de faţă şi se uită fix în ochiul monstruos. Nu mai ţinea minte când şi de unde apăruse chestia aia. Dar acum nu mai avea nevoie de ea.

— Kit, draga mea, spuse Al tandru. Ce faci? Ar trebui să dormi.

Zâmbi uşor. Avea capul înclinat într-o parte şi părul negru îi cădea pe obraz.

— Nu mai am nevoie de visul ăsta, spuse ea. Cred că am avut nevoie de tine o vreme, când mi-era frică, dar acum nu mai am deloc nevoie de tine. Mă întreb de unde ai apărut. Tot din visele mele? Nici măcar nu exişti. De aceea nu-mi amintesc. Dar pot să scap de tine la fel de uşor cum ai apărut.

— Kit! *Kit!* Sunt eu, *Al!* Ce se întâmplă cu tine, draga mea? Ce spui acolo?

— Al era mare, spuse Kit cu voce blândă. Avea părul auriu şi ochii atât de albaştri încât nimeni în afară de mine nu putea să-l privească prea mult timp în ochi – poate doar Martha. Cred că a fost geloasă când i-am luat frăţiorul cel frumos.

— Kit – aprinde lumina! Nu sta aşa pe întuneric. Aprinde lumina şi…

— Mă întreb de ce am visat un lucru atât de mic şi hidos. Poate că mi-am dorit întotdeauna să-l ţin pe Al în mână, aşa cum te ţin pe tine acum, şi poate eram chiar geloasă pe frumuseţea lui. Dar asta era partea mea urâtă şi pot scăpa de ea la fel ca de tot visul.

Mângâie broasca pe întuneric, simţindu-i formele cu vârful degetelor. Simţi cocoaşa de pe spate, centura musculară de pe abdomen. Atinse faţa şi simţi dinţii de oţel.

Era un fel de gest grotesc de adio, pentru că ea îngenunche în pat şi azvârli cu toată puterea broasca pe geamul deschis.

— John! Vino încoace! E Kit! strigă Al disperat.

John intră în contact cu broasca aruncată pe iarba din faţa clădirii.

— Broasca din birou, spuse Al.

John îl lăsă pe Al să preia controlul şi urmări din priviri broasca ce se îndrepta spre casa cufundată în întuneric. Kit nu era în dormitor. Se întoarseră în hol. În uşa băii se contura silueta lui Kit. Ţinea un pahar în mână.

— *Ia-l!*

Broasca sări spre pahar, aruncându-l în perete. Cioburile se împrăştiară pe jos şi broasca căzu în lichidul scurs din pahar. Vederea i se întunecă, iar ţipătul lui Kit păru amplificat de acel întuneric.

— Te-am aruncat!

Urlă iar şi iar, aceleaşi cuvinte.

— Eşti un vis care nu se poate întoarce! Nu mai am nevoie de tine.

Văzură prin intermediul broaştei umbra piciorului ei lovind creatura până când o zdrobi de tot.

— Otrava a distrus vederea broaştei, spuse Al. Cheam-o pe Martha. Adu mai multe broaşte. Trebuie s-o ţinem ocupată până găsim o soluţie.

Kit se mută iar în dormitor, pe întuneric şi rămase în picioare, în mijlocul camerei, aşteptând. Stătea nemişcată, ascultând zgomotele de afară.

Şi apoi le auzi. De data aceasta nu mai era unul singur, ci zeci de monştri care nu existau.

Îi auzea pe cimentul de afară. Parcă cineva ar fi bătut uşor din palme. Apoi sunetele se mutară pe covorul din cameră.

— Kit.

Vocea lui Al era joasă, abia perceptibilă. Răspunse la fel de încet.

— Pleacă. Acum nu mai visez şi tu nu exişti. Al e mort şi eu mă duc la el. Pleacă! *Nici nu te-am visat!*

Ridică tonul, panicată, iar ultimele cuvinte se transformară în urlete.

Monştrii săltăreţi păreau să colcăie peste tot în jurul ei. Dădu înapoi, se împiedică de un scaun şi căzu pe covor.

— Martha, ce să facem cu ea?

Al părea la fel de stors de puteri ca şi Kit.

— Hai să retragem broaştele. Probabil că şi-a pierdut cunoştinţa sau cel puţin nu se mai gândeşte la sinucidere pentru moment O supraveghez cu o singură broască în colţ Dar trebuie să găseşti o cale de a chema ajutoare.

— Putem folosi broaştele ca să deschidem circuitul telefonic. Până la urmă o să atragă atenţia cuiva. Dar ascultă puţin – mi se pare că vine cineva.

Norii negri acoperiseră complet luna, dar vederea cu infraroşii a broaştei îi dezvălui lui John şase maşini cu farurile stinse care opriseră în linişte lângă casă. Din ele coborâră vreo douăzeci-treizeci de siluete. Auzi voci şoptite şi zări contururile unor haine ciudate.

Erau bărbaţi care purtau cape scurte, cu o sabie albă brodată

pe ele.

— Al! urlă John.

— Ce e? Cine sunt *ăştia?*

— Sunt psihopaţii de la Societatea pentru Pericole Artificiale. Vor s-o prindă pe Kit.

Gândurile lui Al deveniră brusc un vârtej incoerent Nu făcu nicio mişcare, niciun gest.

— John!

Vocea lui părea îndepărtata şi singură.

— Ce este, Al?

— Nimic. Lucrurile păreau cam neclare acum un minut. Nu putem scăpa din asta, nu-i aşa? N-am avut nicio şansă, încă de la început!

— Ţinteşte-le gâtul, spuse John. Avem cel puţin o sută de broaşte în apropiere. Gâtul sau ochii. Există vreo armă în casă, pe care s-o folosească Kit?

— Da, există, dar avem curaj? Ezită o clipă. Poate că ar fi mai bine aşa.

Fiecare cultură cu nebunia ei, se gândi John cu tristeţe. Mintea umană, cel mai bun produs a două miliarde de ani de evoluţie. Cât de mult se apropiase natura de o capodoperă şi cât de mult greşise…

Creierul uman avea conectori insuficient de lungi pentru masa de neuroni. Controlul împotriva feedback-ului negativ era insuficient O maşinărie care funcţiona ca o operă divina se apropia de suprasolicitare – şi devenea o oroare dacă se depăşea limita aceea fragilă.

Sări de pe acoperiş în întuneric, între bărbaţii care se strecurau pe lângă casă. Urmă o luptă scurtă, apoi una dintre siluete se prăbuşi. Rămase pe pământ, zvârcolindu-se, iar sub ea se formă o pată întunecată de sânge.

Din şirul de siluete cineva aruncă o torţă care dispăru în casă. Aproape instantaneu, flăcările luminară împrejurimile.

Martha striga din casă:

— *Kit! Ridică-te! Î*n spatele tău – ia arma din sertar. Omoară-i, Kit!

Torţa căzuse în biroul lui Al. Kit vedea flăcările. Simţea mirosul de ars. Nu avea niciun sens. Mintea ei nu mai putea reacţiona în faţa ameninţării. Se întoarse să ia arma.

— Fugi, Kit! Ascunde-te în spatele zidului de-afară. Împuşcă-i

pe bărbaţii de acolo. Au dat foc la casă.

Se supuse ca prin somn. Nu mai simţea frică. Comoţia o alungase. În loc să-i fie frică era doar uimită, nu pricepea ce se întâmplă, singurul răspuns plauzibil i se părea destinul.

Îşi pierduse papucii şi se mişca în picioarele goale prin cameră, ca un copil, dincolo de flăcările ameninţătoare. Ţinea arma în mână, dar asta doar pentru că aşa i se poruncise.

Înaintă pe hol şi ieşi din casă, în spatele zidului jos care forma o terasă micuţă. În faţa ei, semiîntunericul dezvăluia chipurile sălbatice ale bărbaţilor furioşi. Cel puţin jumătate dintre ei erau pe jos. Restul se luptau cu zecile de creaturi care săreau în jurul lor prin întuneric, sfâşiind în tăcere gâturi şi feţe.

Scena n-avea niciun înţeles. Doar dorinţa ei părea reală. Avu senzaţia că trebuia neapărat să ajungă în zona întunecată din spatele siluetelor negre. Se ridică pe zid. Vântul îi răvăşea părul şi cămaşa subţire de noapte care abia o acoperea.

— Dă-te jos, Kit! *Dă-te jos!* ţipă Martha.

Bărbaţii o văzură şi ei în acelaşi timp. Din gloata agitată se auziră strigăte.

— Uitaţi-o! Prindeţi-o!

Kit nu părea să audă. Întinse o mână şi oftă în noapte:

— Al! Ia-mă cu tine, Al!

Atunci Al şi John o văzură. Neputinţa îi copleşea ca o boală. Stătea în bătaia focurilor care zburau în jurul ei, lipsită de orice apărare. Parcă ar fi un înger în faţa flăcărilor iadului, se gândi Al cu tristeţe, scormonindu-şi creierul pentru a găsi o soluţie coerentă.

Atunci, din cercul de lumini cineva scoase o armă. Era un anume Simon Merae, care avea o fiică. Parcă ar fi chiar trupul ei în bătaia focului, se gândi el văzând silueta micuţă.

Alungă gândul acela deprimant Era o creatură a răului, o vrăjitoare deghizată în înger, a cărei plângere dementă a zguduit lumea. Societatea trebuie să lupte împotriva acestor creaturi diabolice.

Ridică arma.

John căută broasca cea mai apropiată, apoi se întoarse. Nu era niciuna mai aproape decât cea pe care o contactase înainte. Disperat, sări cât putu de mult. Atacatorul era prea departe pentru a-l nimeri dintr-o săritură. Ateriză şi sări iar în aer, dar bărbatul apucase deja să tragă.

O clipă, lui Al nu-i veni să creadă că Kit era rănită. Văzuse fulgerarea din noapte, dar ar fi putut să n-o nimerească.

Tocmai când se simţea uşurat, Kit se prăbuşi. Căzu de pe zid ca şi cum viaţa pe care o dispreţuia îşi luase în sfârşit zborul, într-un salt fericit.

Murise. Al ştia. O singură atingere a fulgerului acela ardea toţi neuronii din corpul uman. Contactă broasca pe care o controla John.

— Lasă-mă pe mine!

Preluă brusc controlul, cu sălbăticie.

— E moartă, spuse John.

Ca şi cum nu l-ar fi auzit, Al făcu broasca să sară şi-i sfâşie faţa lui Simon Merae.

Doar una dintre maşini reuşi să plece când atacatorii se hotărâră să fugă. Broasca din interiorul ei avu însă grijă ca nimeni să nu scape cu viaţă. După un kilometru, maşina ieşi de pe şosea şi se prăbuşi arzând în prăpastie.

N-au trecut zece minute de la plecarea primei maşini, se gândi John. Într-un timp atât de scurt lumea întreagă se schimbase.

Lumea începea să se strângă, atrasă de casa în flăcări. John mută broaştele în pădurea din apropiere. Una singură rămase lângă trupul lui Kit.

Martha era acolo şi Al şoptea întruna:

— N-au putut să te lase să trăieşti, Kit, nu-i aşa? Nu le-ai făcut niciun rău, dar ei n-au putut să te lase să trăieşti. Îi prindem noi, Kit draga mea. Zece mii dintre ei pentru fiecare fir de păr de-al tău.

— Al, trebuie să luăm broasca de aici.

CAPITOLUL XVI

Nevoia de mişcare fizică depăşea acum orice alte preocupări. Terminaţiile nervoase care pe vremuri transmiteau starea ţesuturilor musculare de la nivelul mâinilor şi picioarelor nu erau în totalitate moarte, se gândi John.

Acum îşi dorea mai presus de orice să alerge. Voia să simtă încordarea dureroasă a muşchilor, respiraţia fierbinte şi rapidă de după goană. Voia să simtă oboseala epuizării şi s-o lase să curgă prin el, să-l ardă. Voia să doarmă.

Cât mai puteau îndura minţile lor, chiar şi cu ajutorul

câmpului electric, înainte de a aluneca în refugiul schizofreniei, unde strălucea ademenitor paradisul?

— John! John, nu, te rog!

— Poftim? Nu ce, Martha?

— Nu mai pleca aşa. Mă sperii. Parcă ai fi unul din creierele acelea pe care le-am scanat. Parcă ai fi Al. Mi-e frică, John. Mă tem că nu se va mai întoarce niciodată.

— Ai încercat să forţezi contactul?

— Da. Parcă şi-ar fi construit o barieră de oţel în jurul minţii. Nu reuşesc să trec de ea.

— Nu-ţi face griji deocamdată. Cred că s-a închis în sine din cauză că îi e prea greu să ia legătura cu oamenii după ce a văzut-o pe Kit murind. Se consideră vinovat de atacul ei de schizofrenie. Crede că ar fi trebuit să-l anticipeze şi că n-ar fi trebuit să ia niciodată legătura cu ea după ce ea l-a crezut mort. Aşa ar fi rezistat. Dar o să se întoarcă, draga mea. Dacă ar fi clacat, cum au păţit creierele celelalte, n-ar fi fost în stare să te alunge.

— Al crede că nu mai are rost să continuăm. Ai auzit ce a spus atunci: „N-am avut nicio şansă, încă de la început”. Are dreptate, John. Uite ce i-au făcut bietei Kit. Cum putem să luptăm cu ei?

Simţi disperarea ei copleşindu-i mintea, uzurpându-i şiruri întregi de neuroni şi înlocuindu-i cu noi senzaţii de amărăciune şi tristeţe.

Moartea lui Kit lovise ultimii stâlpi de susţinere a credinţei lui în popor. Ea fusese doar purtătoarea mesajului lui de salvare şi pentru asta o uciseseră. Ar exista contraargumentul că un singur nebun trăsese cu arma în ea, dar aceasta era doar o minciună de consolare.

Toată civilizaţia care permisese prosperarea Societăţii de Pericole Artificiale ca simptom al propriei slăbiciuni putea fi condamnată pentru această crimă. Suprasolicitare, se gândi el conştientizând brusc ce i se întâmplă – suprasolicitare şi autodistrugere. Impulsuri circulare care ocupă sinapsele neuronale şi le anihilează.

— *Martha!*

Avea un ton brutal. O şocă şi întrerupse structurile circulare care se construiau încet-încet în mintea ei.

— Trebuie să terminăm de făcut oamenii, spuse el cu aceeaşi

duritate. Am nevoie de ajutorul tău acum.

Martha simţi o furie bruscă, apoi totul deveni clar.

— Îmi pare rău, John. Arată-mi ce să fac.

Munca îi vindeca. Întrerupea încetişor benzile patologice ale memoriei circulante şi elibera neuronii pentru scopuri constructive. Dar fără câmpul electric crescut n-ar fi reuşit niciodată să se vindece. Ar fi căutat aceeaşi cale de scăpare care însemna ruperea definitivă de realitate.

Ţesuturile diforme la care lucrau erau înspăimântătoare. Ceva care semăna vag cu o formă umană începu să crească vertiginos din cauza unor celule canceroase. O alta, care părea aproape perfectă, se infesta cu un soi de lepră.

Dar una ajunse la forma unui bărbat – şi rămase aşa.

Era ceva cu aspect jalnic, dar celulele n-o luau razna şi nici nu mureau. John luă legătura cu masa mică de neuroni sintetici din cutia craniană. Ridică trupul în picioare şi privi prin ochii lui.

— Vederea e bună, spuse el.

— Arăţi ca un zombie.

— Spune-mi Oscar.

— Mai bine activează inima şi plămânii, altfel mor prea multe celule şi nu le mai putem înlocui.

Ca şi cum ar fi apăsat pe un buton transmise un impuls neuronal care contractă ritmic muşchii inimii. Făcu acelaşi lucru cu diafragma. Stabili nivelul pulsului şi al respiraţiei şi instrui celulele de memorie.

Încet, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn îndelungat, ieşi din cazan şi se ridică în picioare pe podea. Privi trupul prin ochiul broaştei. Era oribil.

— Nu putem trimite chestia asta pe stradă, spuse Martha.

— Nu ştiu. Poate că ceva de genul ăsta va atrage mai mulţi simpatizanţi ai cauzei noastre decât o reproducere perfectă a corpului uman. Putem argumenta că această oroare fizică reprezintă chinurile pe care le îndură creierele cibernetice.

Încercară să-l îmbunătăţească cât mai mult, dar părul rămase ca un fel de sârmă. Epiderma semăna mai degrabă cu un ţesut cicatrizat decât cu carnea umană. Membrele şi torsul erau asimetrice şi de formă anormală.

— Merge pentru început, spuse John. Îl plimbă pe Oscar prin cameră.

— Controlul muscular este excelent. Sunt dispus să-l înscriu

într-o cursă de jogging oricând. Flexarea degetelor este şi ea foarte bună. Hai să mai încercăm o dată. Acum ştim cum să controlăm înmulţirea celulelor. Atâta doar că n-am nimerit încă celulele pentru piele.

Aşeză corpul pe o bancă. Apoi, când se apucară să mai construiască un Oscar auziră o voce slabă.

— John! Martha!

Era Al, pentru prima dată în ultimele câteva zile. Martha îi şopti numele cu un oftat de uşurare.

— Al, cum te simţi? De ce te-ai izolat de noi?

— Îmi pare rău, murmură el. Cred că am făcut ca Kit pentru o vreme. Acum m-am apucat din nou să lucrez la transmiţător şi am urmărit conducerea Institutului.

— Mi-a fost atât de teamă că n-o să te mai întorci! Noi n-am făcut nimic altceva decât să lucrăm la corpurile astea. Vrem să trimitem unul în faţa Curţii.

— Ar fi trebuit să supravegheaţi conducerea, dar e vina mea. Plănuiesc o mişcare pentru seara asta. Am fi putut afla despre ce e vorba dacă aveam timpul şi mijloacele necesare pentru a căuta prin hârtiile lor. Ştiu doar că e vorba de un anunţ public. Senatorul Viele o să apară în seara asta pe toate ecranele din lume, în direct.

— Are vreo legătură cu problema ciberneticii?

— Sunt convins că da, din câte am auzit.

— În direct spuse Martha. Asta înseamnă că încearcă să se folosească într-un fel de isteria publicului. Dar care ar putea fi legătura cu creierele cibernetice?

— Se pare că face parte dintr-o acţiune plănuită dinainte şi cumva s-au folosit de noi pentru a o declanşa.

John se uită la corpul de pe bancă.

— Nu avem cum să trimitem broaştele într-o asemenea mulţime şi trebuie să fim acolo. O să-l trimitem pe ăsta.

Îmbrăcat în haine furate, care nu i se potriveau, Oscar bântui pe străzile Warrenton-ului. Prin ochii lui, John privi oraşul şi oamenii. Era mult mai diferit de imaginea transmisă prin ochiul broaştei. Trecătorii aruncau uneori priviri uimite văzând cicatricele de pe faţa lui, dar se putea plimba printre ei fără să stârnească suspiciuni.

Parcă abia se întorsese în oraş după o excursie mai lungă. Nu sesiza decât vaga lipsă de familiaritate normală după o absenţă

prelungită. Străzile, luminile, clădirile – şi le amintea pe toate, iar acum le vedea aproape la fel ca de obicei.

Văzu un chip familiar îndreptându-se spre el, un biochimist pe care-l cunoştea. Îşi dădu seama la timp – şi-şi înghiţi salutul care-i stătea pe buze. Se dădu la o parte, lipindu-se de un zid întunecat pentru a-l lăsa pe bărbat să treacă. Văzu lumea vorbăreaţă, oamenii veseli care treceau pe lângă el şi deodată se simţi singur şi străin.

Nu putea vorbi cu nimeni. Jumătate din locuitorii oraşului cunoşteau numele lui John Wilkins – dar nimeni nu ştia numele *lui.* Nimeni nu recunoştea chipul acela diform, care parcă fusese ars în întregime.

Briza amară a singurătăţii şuiera prin coridoarele prieteniei. Dar, privind chipurile trecătorilor simţi aceeaşi singurătate şi în ei.

Oare ei erau mai liberi decât el? Exista o singură diferenţă între un creier cibernetic şi un om obişnuit Creierele îşi *cunoşteau* şi îşi înţelegeau soarta singuratică şi uitată.

Omul îşi crea iluzii. Prin artificiul simţurilor, al vederii şi al vorbirii se autosugestiona să creadă că era aproape de ceilalţi oameni. Şi totuşi între ei existau intermediarii impersonali ai sunetului, luminii şi undelor electrice care treceau prin lungile circuite neuronale.

De la gândul secret până la impulsul neuronal, la actul fizic, la stimularea neuronală, la deplasarea electronului în alt creier – oamenii credeau că sunt apropiaţi unii de alţii, dar calea aceasta lungă şi fragilă era cel mai scurt mod de a comunica!

Şi totuşi, în adâncurile fiecărui creier zăcea cuprinsă de groază fiinţa aceea care se numeşte om. Înţelegea închisoarea în care era captivă şi se cutremura înţelegând calea sinuoasă şi nesigură prin care se putea ajunge la o altă atingere umană. Ştia cât de puţin putea spune vorbirea despre dragoste, ură sau tristeţe. Ştia că vederea mioapă a omului se limita la un spectru îngust, în timp ce cuvintele nespuse se împrăştiau pe lângă acest spectru.

John intră din nou în mulţimea de oameni de pe stradă. Ridică mai sus capul şi îi privi de sus. Nu-l deranjau privirile lor îngrozite şi uimite. Nu avea niciun motiv de tristeţe. Ei ar fi trebuit să-şi plece capetele, pentru că erau oameni singuri şi nu-şi dădeau seama că omul nici nu poate fi altfel.

CAPITOLUL XVII

John îl aduse pe Oscar spre marginea mulţimii. Le privi în continuare chipurile, fascinat de părerea de rău pe care o simţea pentru ei. Înainte îi ura, dar acum nu mai simţea deloc acelaşi lucru. Parcă ar fi fost chipurile unor copii, unele inocente, altele marcate de răutatea aceea infantilă de nestăpânit. Şi toate purtau pecetea statului bunăstării.

Wiener sperase pe vremuri ca societatea să se dezvolte pe baza ideilor când cibernetica va ajunge la apogeu.

Copiii aceştia aveau idei, se gândi John. Inventaseră Societatea pentru Pericole Artificiale. O omorâseră pe Kit. Astea erau ideile pe care le aveau copiii aceia imaturi.

Pentru ei, cuvântul magic era siguranţă – şi n-o aveau deloc. Fiecare dintre ei ştia în secret că statul bunăstării *trebuie* să se prăbuşească într-o bună zi – de parcă i-ar fi chinuit un sentiment ascuns de vinovăţie din cauza vieţilor lor irosite. Cu fiecare deceniu, teama secretă devenea din ce în ce mai acută.

Oare creierele vor fi eliberate vreodată? se întrebă el disperat. În seara aceea se pregătea ceva care putea spori de sute de ori dificultatea sarcinii lui. Al se temuse încă de la început că aşa va fi, de aceea se prăbuşise când luptaseră pentru a o salva pe Kit. Acum John înţelegea. Oare avea vreunul dintre ei mai multe şanse decât Kit?

Viele începu să vorbească înainte ca John să-şi dea seama. Se aşeză la umbra unui copac. Viele stătea în picioare, singur, în lumina reflectoarelor. Putere, se gândi John – de aceea a preferat Viele să muncească.

Senatorul aşteptă în faţa mulţimii, ca şi cum ar fi inhalat putere din aerul din jurul său.

— În seara aceasta vă vorbesc despre o problemă gravă, spuse el. În sălile guvernului nostru au avut loc multe conferinţe despre problema care ne priveşte pe noi toţi.

Nu e nevoie să vă reamintesc pe ce bază a fost construită civilizaţia noastră glorioasă. Nu e nevoie să vă întorc prin paginile istoriei şi să vă arăt mileniile de sclavie trudnică prin care omul îşi câştiga pâinea de zi cu zi. Nu e nevoie să vă povestesc detaliile acelei lupte crâncene dintre om şi maşină şi nici să vă aduc aminte de secolele în care omul a suferit o înfrângere nedemnă în această luptă.

Este suficient să vă spun că omul a obţinut, în cele din urmă

victoria şi a devenit stăpânul maşinii de care fusese legat atâta timp.

Dar mai există o amantă pe care trebuie s-o slujim dacă vrem să ne păstrăm măreaţa stăpânire, şi această amantă este cibernetica. Ea nu ne cere să trudim şi să fim sclavi. Ea nu ne cere să ne sacrificăm în totalitate. E răbdătoare şi nu primeşte decât ceea ce i se oferă de bunăvoie. Şi totuşi, nu am reuşit să-i satisfacem această nevoie minoră.

Viele se opri. Îşi roti rapid privirea asupra mulţimii, aşteptând ca sămânţa nesiguranţei pe care tocmai o aruncase să-şi facă efectul.

— Cu numai un an în urmă, reluă el, într-un sfârşit, am primit un raport neliniştitor de la Institutul de Cibernetică. Raportul afirma că numărul contractelor pe care le deţinea Institutul nu era suficient pentru a completa necesarul de instalaţii cibernetice pe anul următor.

Nu e nevoie să vă arăt ce înseamnă asta. Înţelegeţi şi singuri. Înseamnă că însăşi fundaţia societăţii noastre este ameninţată din neglijenţă şi nepăsare.

Dar nu vreau să vă învinuiesc pe voi, cetăţenii loiali şi darnici. Ştiu că mâine mii de oameni se vor oferi să încheie contracte cu Institutul pentru a-şi dona creierul în scopuri cibernetice pentru binele societăţii.

Însă nu este suficient. Ştiţi şi voi că de cele mai multe ori este nevoie de creiere care în timpul vieţii s-au specializat în diverse domenii. Şi tocmai aceşti indivizi trec prin viaţă fără a oferi societăţii serviciile de care are nevoie pentru a prospera şi pe care fiecare om ar trebui să le ofere după moarte.

Prin urmare, pentru a da Institutului puterea de a-şi exercita acest drept am propus Congresului o lege publică pe care voi o veţi ratifica prin referendum – o lege care să-i acorde Institutului dreptul de a dispune de creierul oricărui cetăţean după moartea acestuia fără a mai fi nevoie de vreun contract sau de orice altă formă de consimţământ.

Vă cer un lucru simplu, dragi concetăţeni. Dar de el depinde viitorul civilizaţiei noastre glorioase. De răspunsul vostru depinde capacitatea noastră de a evolua sau de a involua. Poporul nostru e în creştere, nevoile noastre sporesc zilnic – dar dacă progresul cibernetic nu ţine pasul, atunci fiecare dintre voi va avea mai puţin mâine – şi încă mai puţin poimâine. Şi cine

ştie unde se poate ajunge?

Acesta e un tablou sumbru, prieteni. Nu e cel pe care-l văd eu. Lăsaţi-mă să vă povestesc cum văd eu viitorul…

Acum, John înţelegea. Şi, din tăcerea şi durerea lor, îşi dădu seama că Al şi Martha înţeleseseră şi ei.

Ei trei oferiseră rampa de pe care Institutul putea lansa cererea cu care presaseră guvernul, în secret, în ultimii ani. Institutul dorea de peste zece ani o lege care să-i dea putere deplină în recrutarea creierelor cibernetice, indiferent de voinţa persoanei în timpul vieţii. Dar Congresul se opusese acestei ultime violări a libertăţii constituţionale.

Acum, Institutul obţinuse ceea ce voia. John, Martha şi Al îl ajutaseră.

John cercetă prudent minţile celor din jur. Fiecare dintre ei simţea aceeaşi panică şi teamă care ducea la aprobarea cuvintelor lui Viele. Profetul Viele venise să avertizeze poporul de mânia zeiţei sale.

Dar teama începuse o dată cu apariţia lui Kit la ştiri acuzând Institutul de crimă şi cerând oprirea controlului cibernetic din cauză că creierele trăiesc.

Apăruse suficientă frică pentru ca oamenii să ajungă să aprobe cererea lui Viele. Niciodată nu ar mai fi putut apărea asemenea circumstanţe fericite. Planul fusese perfect.

Dar oamenii se gândeau şi la afirmaţia lui Kit, conform căreia creierele cibernetice trăiau. Şi, ca şi cum le-ar fi citit gândurile, Viele continuă:

— Am fost martori, recent, la o experienţă tristă. Mă refer la acuzaţiile deplasate aduse Institutului de către văduva unuia dintre remarcabilii noştri oameni de ştiinţă. Mă refer la afirmaţia ei fantezistă conform căreia creierele cibernetice trăiesc. M-am consultat cu psihologii Institutului, care m-au informat că această distorsionare a realităţii pe care a suferit-o dânsa a apărut în urma şocului suferit la moartea soţului ei.

Cât despre acuzaţii, acestea sunt, desigur, fanteziste. Ciberneticienii nu iau creierele oamenilor vii. Institutul nu este condus de monştri inumani! Niciodată nu s-a depistat vreo urmă de viaţă în organele moarte pe care le utilizăm. Nimeni nu s-a întors niciodată ca să…

— *Eu m-am întors!*

John se îndreptă încet spre luminile reflectoarelor. Cu capul

gol, trăsăturile lui înspăimântătoare erau perfect vizibile. Simţi în jurul lui groaza bruscă a mulţimii.

Viele se opri. Rămăsese cu mâna în aer, în mijlocul unui gest dramatic şi furios. Rămase descumpănit o clipă, apoi îi făcu semn bărbatului de pe platforma din spatele lui:

— Cheamă politia. Arestaţi-l imediat pe individul acesta şi luaţi-l de aici!

Dar nu exista nimeni care să-l aresteze pe loc. Statul bunăstării era o structură ordonată. Nu se anticipaseră incidente; aşa ceva nu se mai întâmplase niciodată.

Ar fi putut să-l prindă şi să-l ia cu forţa de acolo, dar îngheţară în faţa pielii aceleia ridate şi cicatrizate. John înaintă netulburat şi se urcă pe platformă. Viele dădu înapoi, speriat de mersul lui calm.

— N-am mai pomenit aşa ceva, bolborosi el.

John nu-l băgă în seamă. Se aşeză în faţa camerei de luat vederi şi lumea întreagă se înfioră de groază şi repulsie văzându-i chipul.

— Eu m-am întors, repetă el.

Se uită spre mulţime, rotind privirea pentru a-i vedea pe toţi.

— Vi se spune că creierele sunt moarte, spuse el. Nu credeţi că ei ştiu? Eu m-am întors ca să vă spun că trăiesc. Eu sunt un creier cibernetic. John Wilkins – John Wilkins, biochimist.

Lucrul acesta pe care-l vedeţi nu este un om. Este un înveliş pe care l-am fabricat eu pentru a vă aduce vocea şi gândurile unui om – ale unui om care vă provoacă să intraţi în închisoarea întunericului şi a tăcerii alături de el.

Vi se spune că creierele nu sunt vii. Eu vă spun că sunt! Două milioane de suflete care v-ar blestema până la sfârşitul timpului dacă ar putea vorbi.

Câţi dintre voi au un frate acolo? Sau un fiu, sau o mamă, sau un tată? Prea puţini sunt cei care nu au măcar un prieten apropiat în serviciul omenirii. Vreţi să ştiţi în ce fel de închisoare muncesc? Atunci gândiţi-vă la întreaga eternitate. Gândiţi-vă la ea fără lumină, fără sunete, fără existenţa altei fiinţe umane. Gândiţi-vă la un mormânt în care moartea nu poate intra.

Cine urmează? Veniţi cu mine! Vă invit să intraţi în închisoarea mea! Statul bunăstării vă spune să slujiţi zeiţa ciberneticii în numele omenirii! Votaţi o lege prin care aveţi cu toţii şansa de a trăi veşnic în iad.

Nu aud pe nimeni să accepte bucuros. Sunteţi laşi?

Murmurul mulţimii semăna cu un vânt furios îndepărtat, vag perceptibil din cauza distanţei. Îi privi sumbru, nefericit din cauza propriei neputinţe. Nu avea timp să argumenteze şi să explice, nu avea timp să le spună că n-aveau decât să-şi păstreze imaginea aurie, cu condiţia să renunţe la sclavie.

— Nici eu nu am curaj, reluă el. Nu am curaj să îndur iadul pentru totdeauna. Vă cer libertate. V-o cer *vouă.* Aveţi puterea să mi-o daţi. Nu le daţi acestor stăpâni de sclavi puterea pe care v-o cer. Mai bine cereţi interzicerea ei.

Pe vremuri, cibernetica se baza pe creiere electronice. Le putem folosi din nou. Noi, cei care trăim în întuneric vă vom sluji cu credinţă până când sticla şi metalul vor înlocui carnea şi sângele nostru, cu condiţia să ne promiteţi libertate.

În seara asta, unul dintre cei care-mi aud vocea va muri. Mâine va apărea o închisoare nou-nouţă şi un suflet de om care va urla în întuneric. Ar putea fi oricare dintre voi!

Murmurul se transformă într-un început de tunet.

John scană rapid câteva zeci de minţi. În fiecare exista o teamă necontrolată care creştea şi se hrănea din ea însăşi ca un uragan. Dar nu era teama de lucrurile despre care vorbise. El nu făcea parte din această teamă. Un blocaj de netrecut, pe care cuvintele nu-l puteau depăşi stătea în faţa căilor neuronale, împiedicând înţelegerea cuvintelor pe care le spusese el.

Erau speriaţi, isterici, iraţionali. Dar nu erau speriaţi de închisoarea pe care le-o descrisese; nu-l credeau.

După zece generaţii sau mai multe sub statul bunăstării, nu se puteau teme decât de un singur lucru: de distrugere. Gândul eternităţii, chiar şi în iad, nu se compara cu ameninţarea prăbuşirii condiţiilor prezente.

Deschise gura pentru a vorbi iar, dar nu mai spuse nimic. Din spate îl lovi un foc de armă. Se întoarse încet. Atacatorii îl priveau uluiţi, pentru că ştiau că îl nimeriseră. Privi în jur. Examină fiecare chip apropiat din mulţime. Nu păreau dispuşi să-l lase să plece viu.

Ştia că în curând va fi mort. Nu doar acest Oscar pe care se pregăteau să-l distrugă, ci grămăjoara de celule nervoase care mai rămăseseră din John Wilkins. În câteva ore sau zile îl vor ucide, dar ei vor trăi în continuare – unii chiar în iadul de care încercase să-i salveze.

Se gândi la albinele şi plantele de la tropice, din Asia. Fiecare specie de albină avea stupul permanent în propriul soi de plantă şi departe de planta aceea roiul era pierdut, dezorganizat şi haotic.

Între om şi cibernetică se crease un fel de simbioză. O simbioză nesănătoasă, inutilă, dar care nu putea fi distrusă decât prin decenii întregi de haos.

Se întoarse intenţionat cu spatele la arme şi cu faţa spre mulţime. Simţi un alt foc lovindu-l fără a-l afecta. Abia remarcase intensitatea crescândă a vuietului mulţimii, dar acum se transformase într-un uragan care se îndrepta ameninţător spre el.

Privi în jos, examinând chipurile nebunilor. Cuprinse de frică şi furie, fiecare avea o expresie proprie de ură, dar cuvintele care ieşeau de pe buzele tuturor erau aceleaşi:

— Omoară-l! *Omoară-l…*

Din spate, o lovitură bruscă zdrobi craniul lui Oscar. Celulele de control nu fuseseră afectate, dar un ochi orbise.

Se întoarse calm spre atacantul speriat. Era un bărbat imens, dar se uita îngrozit la silueta cu craniul zdrobit.

Furia atacantului fu mai puternică decât teama şi se repezi din nou înainte. Chipul lui nu era cu nimic mai uman decât cele din mulţime:

— Te omor, ticălosule…

Lovitura îl aruncă pe Oscar de pe platformă, în mijlocul gloatei furioase. Aceasta aclamă prada cu urlete de bucurie.

Atâta timp cât celulele rămaseră în funcţiune, John privi chipurile celor care-l sfâşiau cu mâinile şi cu bâtele.

Omuleţi singuratici, se gândi el. Sărmanii omuleţi speriaţi…

CAPITOLUL XVIII

Dr. Seymour Jurgens locuia singur. Fusese căsătorit pe vremuri şi avusese o familie numeroasă, dar plecaseră toţi. Soţia lui murise cu douăzeci şi cinci de ani în urmă şi niciunul dintre copiii lui nu alesese munca. I se părea ciudat acum că strămoşii lui munciseră. Era bătrân, se gândi el, foarte bătrân.

Stinse lumina în dormitor şi se cufundă în salteaua moale a patului. Văzuse la ştiri revolta din parc.

Se gândi că văzuse sfârşitul unei epoci.

Mai târziu se gândi că aţipise, dar nu-şi aducea aminte să fi

fost aşa când simţise prima dată o prezenţă străină în cameră. Nu ştia dacă-l strigase sau nu cineva pe nume. Ştia doar că e acolo. Aprinse lumina.

Tresări, văzând broasca de pe podea. Apoi înţelese.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse el, când au raportat că rebelii de la Pericole Artificiale au fost ucişi de invadatori din spaţiu. Cine eşti?

— Ai de gând să mă omori, sau să asculţi ceea ce am de spus?

— Vreau doar să ştiu cât timp mai avem. Când trebuie distruse creierele noastre?

— Nu se ştie exact dar v-aţi terminat treaba. Imediat ce obţinem creiere care să vă înlocuiască veţi fi înlăturaţi – şi ucişi. Aţi declanşat teama care a făcut posibilă aprobarea unei legi care-i dă Institutului puterea pe care o vrea. Exact asta au vrut de la voi. Eu le-am arătat cum să procedeze. N-aţi avut niciodată nicio şansă.

— Ar trebui să te omor, spuse Al încet. Poate că ai văzut la ştiri pozele cu asasinii lui Kit – poate că le-ai văzut pe broaşte omorându-i.

— Aştept, replică Dr. Jurgens calm, dacă asta e dorinţa ta.

— Nu. Nu asta vreau să fac. Ai câştigat, iar noi am pierdut; dar mai poţi face un singur lucru pentru noi. Nu mai e nevoie să spun altceva.

— Nu te întrebi, măcar puţin, dacă sunt atât de malefic pe cât crezi? Nu te întrebi dacă am vreo justificare?

— Mă întreb multe, spuse Al. Mă întreb dacă era inevitabil ca mintea umană să fie un asemenea eşec evoluţionist Mă întreb în ce etapă din evoluţia ei a ajuns acum. A intrat într-o mişcare clară de involuţie când a conceput tragicul vis dublu al ciberneticii şi al statului bunăstării? Sau e încă posibilă o redresare faţă de care acest eşec să pară doar o cădere minoră? Dar mă îndoiesc că a doua variantă e corectă. Acum mult timp, Wiener a suspectat că încă de pe atunci mintea umană se apropia de un nivel descrescător al eficienţei şi că limitarea gradului său crescut de specializare va duce la dispariţia speciei.

— Nu sunt atât de pesimist spuse Dr. Jurgens. Coincidenţa prin care cibernetica şi societatea bunăstării au apărut în aceeaşi generaţie a fost una din acele tragedii pe care rasa

umană nu le poate îndura decât o dată. Dacă oricare din ele ar fi apărut cu două sute de ani înainte sau după cealaltă, atunci lucrurile ar fi fost diferite. Dar s-au dezvoltat deodată, prosperând simultan. Uniunea lor era inevitabilă; nu i-am recunoscut pe urmaşii lor monstruoşi decât când era prea târziu.

— Aş vrea să te cunosc, spuse Al cu fervoare. Nu pari a fi cel care a poruncit executarea mea.

— Dar am făcut-o. Am făcut-o pentru că cred în ceea ce am spus. Ştiam ce impact vor avea creierele voastre, al tău, al surorii tale şi al lui John Wilkins, asupra acestei creaţii maladive căreia i se spune statul bunăstării. Ştiam că lucrai la creşterea intensităţii câmpului electric de spargere a blocajului de adaptare şi mi-am dat seama mai bine decât tine ce efecte va avea, ce libertate îţi va oferi. Ştiam că toţi ceilalţi deveniseră schizofrenici. Dar mai ştiam şi ce aţi face voi trei dacă vi s-ar da libertatea de a acţiona.

— Ce am făcut? Institutul a obţinut victoria finală dominaţie completă. Tu ai plănuit această manevră. Ce drept ai să critici statul bunăstării?

— Ce aţi făcut? Aţi construit o maşină, nu-i aşa, care va ucide unul dintre partenerii acestei uniuni nesănătoase. Singur, celălalt va muri. Asta aţi făcut!

— Transmiţătorul! Ştiai?

— Da. Ştiu de el, spuse Jurgens calm. Dar nu te teme, sunt singurul din conducere care ştie. Însă nu înţeleg un lucru: credeţi că puteţi întrerupe temporar controlul cibernetic, ca să anulaţi comenzile prestabilite şi să le impuneţi pe ale voastre?

— Aşa sperăm – cu condiţia să nu ne trădeze nimeni. Dar mă îndoiesc că vreunul dintre noi are încredere în succesul operaţiunii. Acum am senzaţia că destinul întregii lumi depinde doar de distrugerea noastră. Totuşi, avem de gând să încercăm.

Părul alb al lui Jurgens începu să tremure violent când acesta clătină din cap.

— *Nu! Dacă* întrerupeţi controlul, creierele schizofrenice vor transmite impulsurile patologice din lumea nebuniei lor în canalele cibernetice. Fiecare maşinărie aflată sub comanda lor va fi distrusă, fără şanse de recuperare! Nu ştiaţi asta, nu-i aşa?

Broasca nu putea trăda emoţiile, dar Dr. Jurgens păru să simtă tulburarea bruscă din mintea lui Al.

— *Aşa* am plănuit eu, spuse Dr. Jurgens. Exact aşa. *Acesta* e evenimentul pe care l-am prezis după loviturile care ţi-au distrus trupul. Nu le poţi da un ultimatum bazat pe o grevă temporară. În momentul în care transmiţi unda aceea de energie, statul bunăstării va înceta să existe.

Vorbise furios, ridicându-şi capul de pe pernă. Acum se lăsă din nou pe spate, cu ochii închişi.

— Poate că acum vă veţi opri. Nu era nevoie să vă spun asta, dar nu puteam să vă las să acţionaţi fără a vă cunoaşte responsabilităţile. Acum puteţi hotărî, prin voinţa proprie, dacă distrugeţi sau nu instalaţiile de control.

— Ar trebui să te omor, spuse Al. Ştiai şi nu ne-ai spus. Şi totuşi mă întreb dacă nu cumva, undeva, la nivelul subconştientului nu ştiam şi eu. Sigur exista undeva în creierul meu înţelegerea a ceea ce va urma. Dar cum am devenit zei, ca să judecăm o epocă? Atunci când au omorât-o pe Kit aş fi sfâşiat întreg Pământul dacă aş fi putut. Dar furia nu putea dura la nesfârşit. La început nu ne-am dorit decât libertate – nu distrugerea noastră şi a celorlalţi.

— Un accident al istoriei a dus la ziua aceasta, spuse bătrânul. Nu avem oare dreptul de a îndrepta acel accident?

— Şi să ucidem o sută de milioane de oameni într-o lună prin înfometare?

— Am trăit deja prea mult; eu voi fi primul.

— Nu. Am nevoie de tine. Am venit să vorbesc ceva cu tine în seara asta. Sub ameninţarea celei mai înfiorătoare morţi prin care te pot ucide îţi cer ajutorul. Poate ştii ce fac John şi Martha…

— Corpurile umane?

— Da Aproape au reuşit. Să le dăm cât mai mult timp posibil înainte de a porni transmiţătorul. Dacă reuşesc să-şi construiască învelişuri umane, pune-le creierele în învelişurile acelea şi lasă-i să plece. Poate e o şansă infimă, dar vor să trăiască. Pentru mine nu există decât Kit.

— O voi face cu plăcere, răspunse Dr. Jurgens. Mă rog pentru succesul lor, dar timpul este foarte scurt.

— Îţi las broasca. Cheamă-mă dacă e nevoie, spuse Al.

CAPITOLUL XIX

Al se retrase. Ştia că John şi Martha nu auziseră nimic din

discuţia dintre el şi Jurgens. Erau absorbiţi în muncă. Se întoarse la laborator ca să-i caute.

În momentul întoarcerii sale îl trecură fiorii, căci acolo, în mijlocul camerei stătea Martha – sora lui, aşa cum o cunoştea dintotdeauna.

Înţelese. Cei doi reuşiseră în mod miraculos să-şi termine treaba, dar el aproape uitase pentru o clipă.

Privi lichidul care se scurgea încă de pe trupul abia scos din cazanul de sintetizare. Picăturile străluceau pe trupul ei gol.

Martha ridică mâinile şi-şi trecu degetele prin părul auriu şi ud. Lichidul i se scurse pe braţe, în firişoare lucitoare.

— Surioară, e minunat! Tu eşti minunată!

Încet ea-şi cobori braţele pe lângă corp. Ochii ei priviră creaţia pe care o făcuse împreună cu John. Prin perfecţionarea tehnicii de sintetizare construiseră aproape celulă cu celulă o replică fidelă a trupului Marthei.

— Ai avut dreptate la început, Al, şopti ea. Este minunat. Ca şi cum am fi sculptat ceva din marmură. Şi e la fel de rece şi steril. Nu sunt eu.

Vocea clară şi blândă se întrerupse brusc. Apucă brutal carnea între degete, ridică privirea şi îşi examină ochii plini de lacrimi.

— Nu am niciun drept să fiu altfel decât moartă! Voi fi o marionetă mânuită cu sfori, prefăcându-mă că am lacrimi şi zâmbete, dar nimic nu are sens.

John îşi aminti de clipa aceea când mersese singur prin oraş şi-i urmărise pe trecători. Martha tocmai descoperise secretul singurătăţii ei imense şi iremediabile, iar el n-o putea ajuta cu nimic. Poate că singurătatea ei era mai acută şi mai îndepărtata, dar nici sentimentele unui bărbat nu puteau fi mai puţin profunde.

— Viaţa e ciudata, spuse ea, dar deloc neplăcuta. M-am plimbat singură pe stradă şi m-am simţit ca un bărbat – deşi purtam învelişul acesta.

Se îndreptă deodată şi-şi şterse lacrimile.

— Îmi pare foarte rău. Mă port ca o proasta. Ar trebui să fiu recunoscătoare că nu sunt nevoită să-mi petrec restul vieţii în cutia aceea minusculă. John, ia-ţi şi tu învelişul. Sper să fie la fel de frumos ca acesta pe care l-ai făcut pentru mine.

Din cel de-al doilea cazan se ridică o altă silueta şi ieşi pe

podea.

— Picioarele, spuse John. Ne-am folosit toată măiestria pentru ale tale. Astea parcă ar fi de lemn!

— Bătrâneţea, dragul meu, izbucni Martha în râs.

Acum nu mai era singură, se gândi Al. Îl bufni râsul uitându-se la trupul construit de John. Părea cu douăzeci de kilograme mai gras decât vechiul John şi avea proporţii spartane. Silueta de dimensiuni mitologice se potrivea perfect cu proporţiile artistice ale Marthei.

— Cum să facem, întrebă Martha, ca să ne scoatem creierele din instalaţia de control şi să le punem în cutia craniană? Sunt îngrijorată, n-am idee cum putem face asta.

— Am aranjat eu, interveni Al. O să se ocupe Jurgens.

— Dr. Jurgens!

Al le explică ce aranjase cu ciberneticianul şi discuţia pe care o avusese mai devreme cu acesta.

— Sunt convins că acum ne spune adevărul. Într-un fel, s-a jucat cu noi ca şi cum am fi fost nişte piese de şah. Şi totuşi, nu văd ce altceva am fi putut face. O să-l chem dimineaţă. S-ar putea să ajungă aici mâine. Cred că ar fi bine să vă aducă şi nişte haine – asta dacă nu preferaţi să vi le confecţionaţi singuri.

— Nu-l aduce prea repede aici, Al, spuse Martha. Învelişul tău nu e încă gata. Mai durează vreo jumătate de zi.

Pentru prima dată, Al privi mai atent cel de-al treilea cazan, care era nucleul vastului echipament. Dinăuntru se vedea chipul lui, de sub lichidul limpede. Era liniştit şi senin. Ca moartea, se gândi el.

— Nu, spuse Al încet N-o să-l folosesc. Nu-l vreau. Voi vă aveţi unul pe celălalt. Eu o am pe Kit. Pe ea o vreau. Trebuie să mă duc după ea.

— Nu! strigă Martha. Doar nu vrei să-ţi iei viaţa ca şi cum ai apăsa pe un buton!

— Nu cred că e chiar aşa, răspunse el calm. Cred că o să ajung undeva. Şi Kit mă caută. Dacă e încă bolnavă are nevoie de mine ca să se facă bine.

Simţiră amândoi că nu mai avea sens să discute. Vocea lui Al nu le dădea dreptul la replică.

După un moment de tăcere dureroasă, percepută un strigăt îndepărtat şi slab:

— Al! Al!

— Ce e asta? întrebă John. Cine…

— Jurgens!

Al intră rapid în contact cu broasca pe care o lăsase în camera bătrânului. John şi Martha îl urmară.

Priviră camera bătrânului. Părul lui era aproape invizibil pe perna albă de sub capul său. Dar nuanţa rozalie a chipului contrasta cu perna. Cauza morţii: explozie neuronală.

Dură o clipă să înţeleagă, apoi Martha vorbi în numele tuturor:

— Nu mai există *altcineva,* nu-i aşa? Nimeni în care să putem avea încredere!

Al se gândi la siluetele artistice în laborator. Martha avusese dreptate: ştia că nu erau decât lucruri moarte; nu crezuse niciodată că semănau cu ceva viu.

— Înseamnă că Institutul ştie, spuse John încet. Nu l-ar fi omorât pe Jurgens dacă nu bănuiau că are relaţii cu noi. Probabil că acum se pregătesc să ne distrugă creierele. Trebuie să punem transmiţătorul în funcţiune!

— Da, şopti Al. E singurul lucru pe care-l mai putem face. Jurgens e mort şi singurul lucru pe care-l putem face e să acţionăm conform planului lui. Mă întreb dacă nu cumva, prin vreo putere supranaturală, nu ne-a selectat încă de la naştere ca să-i facem jocul.

— Vino! urlă John. Transmiţătorul e gata?

— Zece minute să se încălzească…

Transmiţătorul era o construcţie amplă şi complexă, ascunsă în structura muntoasă a uzinei controlate de Al. Construirea lui în secret era mărturia unui geniu uman mult mai puternic decât al lor, se gândi John.

Prin intermediul broaştelor simţiră gândurile şi impulsurile lui Al care activau transmiţătorul. Apoi simţiră întreruperea puternicelor manete de control. Şi apoi…

… haos!

Uitaseră complet că şi minţile lor vor fi afectate de unda de energie a transmiţătorului.

Şocul fu puternic. Minţile lor fură tăiate parcă de un cuţit care le despărţi de comenzile cibernetice. Urmă o paralizie bruscă, atât de bruscă încât nici nu mai simţiră durere.

Dar minţile lor, familiarizate de atâta timp cu zecile de mii de tuburi, cazane şi furnale din uzine parcă vedeau dezastrul.

Vor izbucni incendii şi cazanele de chimicale vor exploda.

Depozitele de materii prime vor arde şi se vor amesteca cu şuvoaiele de substanţe corodate, dând reacţii imprevizibile.

Al! strigă Martha. *Al!*

În tăcerea bruscă începu să-l caute şi nu găsi nimic. Vocea ei părea un urlet:

— *Al!*

— Aşteaptă, spuse John. Văd staţia de control.

Mută broasca mai aproape de locul în care se afla cutia de platină care conţinea creierul lui Al. Martha o văzu şi ea.

— A vrut să fie sigur că nimic n-o să-l despartă de Kit, spuse John cu blândeţe. A aranjat ca unda de energie să întrerupă mecanismul de alimentare.

— Al, ia-mă şi pe mine cu tine!

Pentru o clipă, John se simţi cuprins de furie şi de durere auzind chemarea impulsivă a Marthei. Parcă ar fi uitat complet de el în ultimele lor minute de viaţă.

Dar ea se întoarse la el şi John simţi căldura emoţiilor ei. Nu exista nimic de neînţeles în mintea ei şi îşi dădu seama de ce reacţionase aşa.

Îşi imaginară ce se petrecea în momentul acela în toate uzinele cibernetice de pe Pământ. Visele creierelor schizofrenice se răspândeau în canalele de control, dând ordine sinucigaşe. Fluxul de materiale se revărsa, distrugând motoarele care le transformau în alimente şi bunuri de lux. Din centrele de energie se ridicau ciupercile exploziilor atomice.

— Nu mai putem face nimic, nu-i aşa? întrebă Martha cu tristeţe.

— Nu. Hai să aşteptăm cât mai mult. Aici va dura mai mult ca în altă parte. Uzina asta mai poate rezista o vreme. Hai să ne punem învelişurile şi să ne mai plimbăm o dată prin locurile noastre preferate.

Încă nu apăruseră zorii şi îşi procurară îmbrăcăminte dintr-o casă părăsită. Afară, mai priviră o dată linia orizontului. Dinspre General Biotics se răspândea o ceaţă de vapori otrăvitori. Din multe alte locuri se vedeau focuri şi fumul galben plutea în aer.

Peste tot în lume se întâmpla acelaşi lucru. Dintr-o dată, statul bunăstării dispăruse – exact cum plănuise Seymour Jurgens. Într-o săptămână oamenii aveau să sufere de foame şi să ucidă pentru a supravieţui.

John se întreba încă dacă nu cumva ar fi existat altă soluţie.

Amintirea oamenilor îi spuse că nu exista.

Înaintară spre oraş, dar teroarea începuse deja să se răspândească. Auzeau zgomotele şi urletele oraşului, care parcă ar fi I fost ultimele zvârcoliri ale unui animal rănit.

Traficul era blocat de maşini care încercau să fugă, se auzeau explozii îndepărtate, vocile speriate ale oamenilor.

— Nu putem merge mai departe, spuse John. E prea aglomerat; nu mai avem timp.

— Foarte bine. Hai să stăm aici, pe deal. Mai ţii minte când am fost aici ultima dată?

— *Acum* e ultima dată. Hai să ne amintim.

Se aşezară pe panta acoperită de iarbă, cu spatele sprijinit de o stâncă. John o apucă de talie şi ea îşi sprijini capul de umărul lui.

— E de-adevăratelea, spuse Martha pe un ton copilăros. Se ciupi de picior şi privi urmele albe şi roşii rămase. Îl apucă de mână şi-i mângâie palma cu vârful degetelor.

— Ăsta eşti tu, şi asta sunt eu, nu-i aşa, dragul meu? spuse ea. Înainte n-a fost decât un vis urât, care nu s-a întâmplat niciodată.

— Da, asta-i tot, şopti el.

Îşi rezemă obrazul de părul ei moale. Îşi trimise din nou gândurile spre camera de control în care se aflau creierele lor.

— Nu, John! Rămâi aici, atât cât mai poţi.

— Da. Nu mai durează mult Fluxul de chimicale revărsate aproape a ajuns în camera de control.

— Nici măcar nu m-ai sărutat se răsfăţă ea. Doar nu în fiecare zi ai parte de o Martha complet nouă!

Râzând, John o strânse în braţe şi în clipa aceea o văzu închizând încet ochii şi încetând să zâmbească. Simţi un mic fior care-i cutremură trupul, apoi ea rămase moale în braţele lui.

— Martha!

Atunci începu să plângă, dar nu pentru mult timp. După o vreme, capul lui brunet se lăsă încet lângă capul ei auriu. Cei care fugiseră din oraş în zori văzură siluetele lor pe deal şi îşi închipuiră invidioşi că erau doi îndrăgostiţi care adormiseră unul în braţele celuilalt.

SFÂRŞIT